Ioana Dumitrăchescu

# S-a sfârșit înainte să înceapă

Ioana Dumitrăchescu

# S-a sfârșit Înainte să Înceapă

Editura Mysterio
Oradea | 2019

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României**
**DUMITRĂCHESCU, IOANA**
**S-a sfârşit înainte să înceapă** / Ioana Dumitrăchescu. - Oradea : Mysterio, 2019
ISBN 978-606-94853-0-9

821.135.1

ISBN:
**978-606-94853-0-9**

Tehnoredactare:
**Norbert Marton**

Corectură:
**Ana Maria Culmeș**

Copertă:
**Norbert Marton**

*„Te rog să nu mai spui că o să pleci spre marea albastră*
*Și că fereastra ta este mai mult decât un drum spre cer*
*Te rog să nu mai spui că a murit iubirea noastră*
*Și că de astăzi o să te simt în picături de ploi".*

Carla's Dreams – *Te rog*

*Stau cu mâna tremurândă asupra tastaturii și încerc pe cât posibil să nu mă transform într-o fiară ce își caută prada în locuri bântuite. Mai sorb o gură de cafea, mai adulmec aerul rece al încăperii, mai aştept o minune. Ceea ce vei citi aici este un crâmpei de viață. Poate fi viața ta, viața unui prieten, a persoanei iubite, a părinților tăi. Poate fi viața unui necunoscut care se aruncă în larg în timp ce cu buzele flămânde își rostește ultimele cuvinte. Poate fi un testament. Un izvor de fapte ce a dus la un sfârşit imprevizibil.*

*Acestea sunt memoriile mele. Dacă citești rândurile de față, te rog să stai și să reflecți la cele transmise. Sper să poți digera, să poți înțelege ce anume a condus la anumite fapte ale mele, ce a provocat trăirile și să încerci să scoți doar esențialul. Este povestea mea, dar la fel de bine ar putea fi povestea unui vagabond, a unui miliardar sau a unui muncitor de rând. Ce m-a determinat să las o urmă de-a mea în lume prin cuvinte a fost probabil teama de judecată. Mi-e frică de moarte și de ce aş putea să primesc când Dumnezeu va decide să urc la cer. Mi-e frică de momentul în care voi da față în față cu El și îi voi prezenta faptele mele. Poate, scriind această carte voi reuși să mă eliberez de mine însumi ca și atunci când mergi să te spovedești și să-i spui părintelui, care e mai aproape de Divinitate, tot ce ai pe suflet. Confesiunile mele sunt adânci, privesc direct în inima bolnavă de atâta mutilare sufletească. Probabil simt să mă extrapolez, să mă divid în nenumărate eu-ri doar pentru a primi iertarea. E târziu. Pentru tine în schimb, poate fi devreme. Învață să fii corect, să faci alegeri pe care să nu le regreți niciodată. Învață să fii stăpân pe tine, să nu te rătăcești și să devii conștient de toate câte te înconjoară.*

*Poate, într-o zi toate acestea vor avea un sens. Vei rămâne cu ceva, o idee cât de mică, un impuls, o bătaie a inimii mai accelerată. Vindecarea nu înseamnă doar să mergi la un doctor și el să-ți dea medicamente, mai înseamnă și să ieși din tine, să te pui față în față cu tine însuți și să te vezi exact așa cum ești nu cum te văd ceilalți, ci cum ești în realitate. Recunosc, sunt un demon deghizat într-un înger*

*(metaforic vorbind). Eu azi așa mă simt după toate câte am făcut până la vârsta asta, iar dacă și tu te simți la fel, te rog nu îngenunchea în fața faptelor, lasă-le să plece. Consider că asta fac în aceste rânduri. Le dau drumul să curgă, să nu mă mai bântuie, să nu mă mai ucidă în fiecare noapte.*

*Dacă aceste memorii vor reuși să producă un cutremur în ființa ta, mă declar mulțumit. Și de pe acum te avertizez: lasă-ți sufletul să se înspăimânte, inima să vibreze și mintea să rătăcească printre rândurile așternute.*

*Antonio Fognini*

# 1.

***Prezent***

Ploaia dansează. Aud răpăiala picurilor în timp ce ochii îmi sunt agățați de hârtiile pe care le am de verificat. Întregul oraș pare stăpânit de o epidemie de nori ce nu se lasă vindecați. Duhurile rele își spală păcatele hoinărind printre stropi și deschizându-le drumul spre nemurire.

A început cu picături ușoare, apoi din ce în ce mai dese, mișcându-se accelerat, parcă în orizontul meu. Aștept un pacient ce urmează a fi programat pentru o intervenție chirurgicală. Nu e o zi specială, ci una normală, liniștită, cu puține bătăi de cap. Oameni vin, oameni pleacă, unii cutreieră un timp mai îndelungat în viața ta, iar alții nici bine nu au sosit că sunt nevoiți să o ia din loc. De când profesez s-au perindat mii de oameni pe drumul meu și totuși ceva a alungat speranța din torace. Respir greu, trecând printre saloane, dând mâna cu muribunzi, cu oameni care ca și mine au avut o poveste de spus și au lăsat-o să treacă pe lângă ei, nemișcând niciun deget. Pacienții mei sunt bolnavi grav și poate că nu acesta este scopul vieții să te aventurezi până la sufocare, ci să trăiești așa cum poți, ținând cont de anumite reguli, sfaturi. Și iubind. În special, dacă iubești, ai șansa ca mâine să mai apuci să deschizi ochii.

Unde ajung bătăile de inimă prea rapide atunci când se pierd de tot? Le mai putem elucida? Există undeva, un loc în care dragostea să nu doară?

Am patruzeci de ani. Ai putea spune că, judecând după vârstă, am o experiență vastă și știu atât de multe lucruri încât sunt un mare binecuvântat.Timpul petrecut până acum, m-a învățat să nu mai pierd din vedere nimic, să fiu atent, să las lucrurile să se desfășoare,

fără să le mai parcurg și eu mental. Prea mult am stat să disec fiecare părticică a drumului meu, fiecare eveniment. Dacă e să fiu sincer, iar în aceste memorii, pot să fiu doar sincer, cu adevărat am iubit doar o dată. Restul au fost iluzii trecătoare, hormoni afurisiți, atracții sexuale. Dar, când ea a ajuns în inima mea, am tresărit. A fost de ajuns o singură bătaie de inimă mai puternică, un ticăit mai special, mai nuanțat, ca să știu că din toracele meu ea nu va mai ieși niciodată, iar de atunci, toate încercările mele de a recupera ce am avut, au fost zadarnice. Uneori eram venerat, alteori ironizat, dar niciodată iubit cu adevărat. Veneau și plecau ca și sufletele desprinse din rai și treceau prin existența mea ca fantasmele. Corpurile lor idilice nu mă mai încântau, chipurile îmi zâmbeau fals, iar personalitățile lor comune mă consumau. Uneori, stăteam ca pe marginea unei prăpăstii gata să cad și să mă fac țăndări, dar ceva din mine mă trăgea înapoi.

Au fost clipe când stăteam la întrebări cu mine însumi, certându-mă și în același timp cercetând ce anume face ca o dragoste reală să dispară așa ca un fulg de zăpadă. Când a murit? Nici nu am reușit să o îngrop, căci a venit după mine și mi-a atins iar inima. Mai ales în acele momente când parcă o vedeam, parcă era undeva în chipurile asistentelor, doctorițelor sau pacientelor mele. Dar ea, muza mea existențială, a plecat precum un suflet ce părăsește corpul pe masa de operație și nu am reușit să o resuscitez. Când iubirea decide să-și facă loc spre închisoarea vieții, cred că ia cu ea o parte din noi, din fiecare. O purtăm în suflet până la ultima respirație iar atunci când ne ducem în partea cealaltă rămâne doar amintirea ei... Și suferința.

Un om poate duce cu el doar amintirile care i-au dislocat sufletul cel mai tare. Curiozitatea ta poate stârni nenumărate aprinderi și îmi poate surescita ființa. Am ajuns în acel punct în care onestitatea e arma cea mai puțin folosită în bătăliile vieții. Renasc mereu din propria cenușă și cu fiecare suferință mai adaug un nou chip,

o nouă amintire îngropată. Iată-mă aici, rătăcind printre cuvinte, iscălind cele mai tulburătoare circumstanțe la care am fost supus, și totul, pentru deliciul publicului de a afla despre mine. Cine sunt eu? Un simplu chirurg cardiovascular, pe nume Antonio Fognini, un rătăcitor pe treptele vieții, care caută o iluminare firească. De ce eu? Suntem sute de mii de chirurgi în măreața Italie și milioane în lume, fiecare cu povestea proprie, cu bătaia proprie a inimii și cu siguranță sunt altele mult mai interesante decât ale mele. Totuși, stau și reflectez în fața ta, cititorule, oricine ai fi, oriunde ai fi și îți încredințez cele mai amarnice secrete pe care le port încă din tinerețe. Când vei ajunge la final te rog să tragi aer adânc în piept și să nu mă judeci. Care om este fără de păcat? Durerea e mai mare când știi că păcătuiești și totuși o faci în continuare. Am făcut asta, am simțit pe pielea mea ce înseamnă să te arzi, să pierzi tot, să te sufoci și noaptea să tresari și să te trezești ud de transpirație din visul care te aruncă în ghearele morții.

Vezi tu? Poate de asta am fost însemnat, din atât de mulți doctori existenți, fiecare cu propria istorie, să fac parte pentru câteva ore din viața ta. Nu mă justific, nu încape în cuvinte plângerea mea, vreau doar să fii conștient că poate ceea ce vei citi îți va împăienjeni ochii și îți va lua câteva momente să te dezmeticești și să te reculegi. O fac pentru că există o posibilitate infimă de a te regăsi în povestea mea și nu trebuie să fii medic, nici pe departe. Este suficient să fii om. Munca pe care am prestat-o încă de pe băncile facultății mi-a risipit îndoielile că voi face altceva în viață. Știi și tu, când ești tânăr ai nenumărate opțiuni, stai să gândești sau poate să te arunci în foc și să decizi plin de speranță care este locul tău pe acest pământ. Și atunci vine întrebarea, există deja destin sau tu îți croiești singur drumul? Eu sunt de acord cu noțiunea de destin, având în vedere traiectoria vieții mele de până acum. Și iată, viața a făcut ce a făcut și am devenit unul din cei mai buni chirurgi cardiovasculari din Milano.

Sunt acel individ invitat pe la mai toate emisiunile televizate de știri, reportaje pe care RAI 1, ITALIA 1 sau CANALE 5 le transmit atunci când senzaționalul bate la ușă sau când mai apare câte o informație nouă, vreun instrument, vreo descoperire științifică. Fiind cunoscut, într-o zi un bărbat grizonat, îmbrăcat la costum Armani și dat cu un parfum prea țipător mi-a bătut la ușa cabinetului.

— Pot să intru ? Am ceva fantastic pentru dumneavoastră! O propunere pe care m-aș bucura să o onorați.

Pe moment am rămas cu privirea pironită și un zâmbet tâmp în colțul gurii. Mă așteptam să fie vreun pacient nou, să-mi închei consultațiile și să plec spre spital, unde mă așteptau operațiile. Din depărtare părea un pitic, prea nesemnificativ, cel puțin pentru mine la ora aceea.

— Sigur, vă rog să luați loc. O ceașcă de cafea doriți?

Asistenta era ochi și urechi la mine, așteptând doar un semn. Am revenit încet la domnul dichisit.

— Ce propunere aveți ?

Eram față în față. Domnul se uită la ceasul de pe mâna lui, înainte să răspundă. Părea grăbit sau poate se gândea în cât timp ar putea să mă convingă. Undeva, creierul îmi transmitea semnale să nu am încredere și să nu mă precipit. De obicei, când oamenii veneau cu propuneri, erau dintre cele mai banale, de genul, îmi acordați și mie un interviu, vă rog să veniți la emisiunea cutare în această seară, sunteți invitat la conferința următoare etc. Nimic deosebit. Atunci, în oboseala aceea și din dorința de a evada din mine îmi veni fulgerător în minte că poate e vreun pericol. Omul atât de elegant, nu poate fi decât o persoană importantă, de afaceri, nu? Îl priveam atent, pe sub sprâncene, cum gura i se deschise și cu vocea înaltă, continuă:

— Alfredo DiBagi. Sunt editor la una din cele mai cunoscute edituri din Italia, *Gruppo editoriale Mauri Spagnol*. Îmi pare bine de

cunoștință, domnule Antonio Fognini. Sunt un mare admirator al dumneavoastră, faptul că ați reușit să ajungeți unul din cei mai buni chirurgi cardiologi, că oamenii vin la dumneavoastră încă din vestul țării sau poate și alte zone învecinate. Mă zguduie și mă copleșește în adevăratul sens al cuvântului.

Imaginează-ți privirea unui om care face totul pentru cariera lui, care nu are zile, nu are nopți și pentru care viața privată este inexistentă și care din senin primește propunerea de a-și sinucide și mai mult minusculele clipe libere rămase. Așa îl priveam eu în timp ce dânsul, om formal, îmi întinse mâna zâmbind. În secunda doi aveam în plan să-l trimit pe ușă afară. Păi de asta îmi ardea mie? Să stau de vorbă cu un nebun ce are editură. Ca să fac ce? Să mâzgălesc niște foi, scriind? Să mă pierd printre fraze întortocheate și mărunte? Să îmi amărăsc viața stând cu gândul la ce aveam să scriu? Nu, eu nu sunt făcut pentru a crea, singurul meu beneficiu este că știu să operez, să tai, să disec omul și să-l repun pe picioare. Nu am altă atribuție. Nici măcar de amant nu sunt bun! Și vine, un neica nimeni ca ăsta, să mă pună în fața faptului împlinit și să-mi ceară să scriu? Nu neg, de citit citesc zilnic, atât cât pot, dar de aici până la a ajunge să fiu inspirat și să așez pe foaie cuvinte menite să creeze o poveste care să ajungă la cititori, este o cale atât de lungă.

L-am lăsat să respire câteva momente, apoi l-am ațintit cu privirea, așteptând. Ceasul însă mă presa, mai aveam doar treizeci de minute să ajung în celălalt capăt al orașului, la *Spitalul San Carlo Borromeo* și făceam douăzeci de minute cu mașina. Am continuat, gesticulând să îl ascult cum bolborosește.

Editorul mă privea fix prin ochelarii strâmbi, pe care îi tot așeza și rearanja. Mâinile îi erau înțepenite, roșii de la frig, iar trupul lui se bâțâia continuu.

— Propunerea mea este să scrieți o carte, memorii ale dumneavoastră, pe care să o publicăm în toată lumea.

În acel moment de maximă aroganță m-am ridicat să plec.

Aveam în aceea zi câteva operații pe cord dificile. Inutil să mai spun cât eram de încordat, de zici că venise drăcușorul să-mi propună un târg. Îmi aranjasem masa, înghesuind documentele în servietă și arătându-i prin semne, asistentei să mă ajute. Femeia veni rapid, rânjind ca o femelă nesatisfăcută. Domnul Alfredo, nedumerit își tot agita mâinile. Aerul era irespirabil. Trebuia să ies, să mă scufund într-o mare cristalină. Pentru mine, era o crimă să mă pun într-un singur loc, să tastez și să scriu. Mai ales la laptop sau mai grav, pe telefon.

— Îmi pare rău, cred că nu ați nimerit persoana potrivită. Sunt atât de mulți doctori care au avut o viață mult mai zbuciumată și un trecut demn de o carte și care ar face orice să li se publice memoriile în întreaga lume, *signiore*!

Terminasem între timp de împachetat și următorul pas firesc era să pornesc către ușă. Dar, cum era să-l las pe omul care a bătut drumul până la cabinet, mințind recepționera și făcându-mi o propunere stringentă? Din spatele meu asistenta drăguță, cu părul prins în coadă îmi dădu un ghiont.

— *Dottore*, poate ar fi mai bine să scrieți cartea aia. Uite, eu sunt sinceră. Nu vă cunosc viața personală, dar tare sunt curioasă cum ați ajuns aici, cum e să fii chirurg, cum vă simțiți când nu reușiți o operație sau din contră când vindecați pe cineva. Sunt lucruri după care tânjim cu toții.

Rapid, văzând că are susținători, domnul mușteriu Alfredo, strecură printre buze.

— Pot să vă fac cel mai celebru chirurg din întreaga lume! Nu vă dați seama? Aveți o poveste demnă de un scenariu de film! Nu vrem să vă publicăm doar în Italia, vom face traduceri pentru SUA, Anglia, Australia, India, Franța, Germania... întreaga lume.

Bărbatul boscorodea încântat de zici că de mine depindea salvarea lumii și eram ceva super erou fără de care omenirea s-ar destrăma dacă nu ar ști de el. Un optimist mai incurabil ca el nu

credeam că aveam să mai văd. Pur și simplu, privirea i se însenina și rațiunea dădea înainte cu promisiuni deșarte.

Servieta deja îmi era pe umăr, am întins doar mâna, din respect și am formulat cât de clar și tare am putut.

— Răspunsul meu e NU.

Cu pumnii încleștați și fața roșie am ieșit din cabinet valvârtej fără să mă mai uit în urmă. Aerul răcoros al serii îmi invada ființa, făcându-mă una cu el. Am urcat în mașină și dus am fost până la spital unde eram de gardă. Mă gândeam continuu că viața asta de artist, pur și simplu nu mi se potrivea. Cum să-mi pun eu sufletul pe tavă în fața unor necunoscuți? Bine, o făceam deja, prin intermediul internetului, al rețelelor de socializare, însă exista o limită bine impusă. Într-o carte de memorii nu există aceea limitare, ci pur și simplu, te dedici vieții tale, explicând pas cu pas cum ți-a fost viața și ce anume ai făcut.

Apoi, mai era și problema cu scrisul. Nu mă consideram, cum nu mă consider nici acum, un maestru al cuvintelor. Sunt pur și simplu un maestru al tăierii, al operațiilor și al vindecării. Asta știu să fac, am învățat ani întregi ca să ajung aici unde sunt acum. Pur și simplu nu pot arunca la gunoi ceea ce știu să fac. Mai aveam și problema aceasta, a timpului. De unde atâta răzvrătire și insistență? Pentru mine arta scrierii trebuie să fie sacră. Să te consume până la descompunere, până anihilează și ultima celulă din tine. Trebuie să te șocheze în primul rând și apoi să-ți fiarbă sângele. Trebuie să asudezi până la epuizare, până ești tocat mărunt și lăsat în paragină. Nu poți închide un ochi până nu e gata capodopera ta, până nu pui punct ultimei fraze scrise. Mereu am considerat că scrisul necesită timp, efort și o stare sufletească de tristețe. Ca și cum ai fi în război cu tine tot timpul. A fi doctor necesită doar o minte lucidă, o mulțime de informații și practică continuă. În schimb, scrisul e cel care te consumă, care roade din tine precum un vierme și partea întunecată dar și cea luminoasă.

Tipul a continuat să mă acosteze luni întregi spunându-mi cât de bogat aș putea să fiu, cât de împlinit și de faimos. Îmi asigura o viață luxoasă, cu vile și piscine oriunde în lume, cu mașini de ultimă generație chiar și castele, dacă îmi doream. Dar, visul meu cel mai arzător străbătuse deja calea pe care o vedeam mereu înaintea ochilor și devenise deja parte din mine. Ce bogății să caut altele decât vindecarea oamenilor? Bine, el venea cu argumentul că pot vindeca și prin scris. I-am dat dreptate. Dar, nu e la fel. Un timp nu am mai auzit de el, dispăruse precum apăruse, puf, ca un fulg prin aer. După câteva săptămâni hărțuirea continuă. Aveam impresia că poate o fi ceva spion, ceva detectiv particular ce voia neapărat să mă ancheteze. I-am dat întâlnire într-o după masă caldă de toamnă la o cafenea din centru. Tocmai ce deschiseră, nu demult, și totul strălucea. Razele soarelui pătrundeau prin geamurile colorate. În jur, oamenii sorbeau câte o gură de cafea sau mâncau câte o prăjitură cremoasă. Îmi comandasem un caffe latte, în timp ce așteptam să apară Alfredo. Ciudat om. Nu apucasem să mă interesez despre el dar voiam neapărat să-l descos.

Ajunse într-un sfârșit, după zece minute în care amorțisem din pricina statului țeapăn pe scaun. L-am invitat să ia loc.

— Domnule Antonio, vă rog, permiteți-mi să mă scuz în fața dumneavoastră. Am întârziat din motive personale.

Mic de statură, îndesat, părea un personaj din anii cincizeci.

— Vă înțeleg. Nu am timp de stat la povești. Vreau să știu de ce mă tot căutați. Și fiți foarte sincer. Vreți ceva anume de la mine?

Nu mă slăbea din priviri.

— Da. Să vă scrieți propriile memorii.

În ochi i se putea citi sinceritatea și totuși ceva dădea cu virgulă.

— Bine, dar de ce eu? Adică, mai sunt și alți doctori de succes în Milano, eu nu dețin arta scrisului, domnule Alfredo.

— Nu vă faceți probleme din cauza asta. Va fi cineva care să se ocupe și să rotunjească anumite cuvinte și expresii. Asta să fie

cea mai mică grijă. Vrem să vă avem autor. Și nu vom înceta să vă căutăm până nu acceptați.

Am cedat rugăminților lui fantasmagorice după aproape un an de zile, adică în Iunie 2018, făcându-mi apariția la sediul lor din *Via Garibaldi,* proaspăt tuns și bărbierit. Când am intrat, aerul stătut îmi deranjă glandele nazale. Un coridor lung, cu câte trei uși pe fiecare parte mă întâmpina. Pe una din ele stătea scris cu litere mari numele editurii. Am bătut de două ori în ușă până am auzit o voce pițigăiată strigând: Intră! Am intrat și primul pas fusese deja înfăptuit. Eram în fața lor. Directorii, editorul și redactorul șef, dădură mâna cu mine și apoi am început interogatoriul.*„Mie ce-mi revine la această afacere”,„în cât timp trebuie să le predau manuscrisul”, „ce anume să scriu in el”,„unde vor apărea amintirile și poveștile mele de viață”,„de ce insistau atât de mult asupra mea, având în vedere că nu sunt o persoană care să aibă o poveste demnă de un film”,„când vom publica cartea”* etc. La un moment dat am crezut că insistentele mele întrebări îi vor forța să mă dea afară și să uite complet de afacere, însă spre surprinderea mea, i-a întărâtat mai mult. Le ceream câte în lună și în stele, fiind convins că de data aceea, vor refuza. Mi-am închis ochii și am vizualizat promisiunea lor, voi deveni un mare scriitor, voi scrie când voi simți iar timp de un an de zile îmi voi descrie viața exact așa cum a fost și cum este, fără înflorituri, fără ficțiuni și cât mai detaliat posibil. Creierul meu se scurtcircuitase și îmi arunca diverse vibrații incandescente. Ce voiau de fapt acești domni de la mine? De ce eu? Întrebarea îmi stăruise pe limbă minute întregi până când un simplu cuvânt al lor îmi tăie respirația. *”Iubire”.* Cumva, de undeva, aflaseră despre ea, cea care îmi armonizase sufletul în nenumărate feluri, cea care mă scosese din planul meu diabolic de a-mi reteza destinul. Cea care mă iubise indiferent de comportament, atitudine și acțiune. Cea care....Editorilor le făcea o deosebită plăcere să mă prezinte lumii ca fiind un dobitoc ce sfârșise într-un ocean de lacrimi ascunse.

După ce am dezbătut nu foarte pe larg aceste chestiuni de maximă importanță, au început să-mi spună cât de valoros eram eu în ochi oamenilor. Da, acei oameni care mă vor judeca de îndată ce vor termina de citit această carte.

M-au tot bombardat apoi cu minunate cuvinte de laudă cum că sunt unul din cei mai buni chirurgi cardiologi din țară și că am ajuns la o vârsta fragedă la acest statut. De regulă un chirurg ajunge în ani buni de studiu și practică cu acest titlu onorific, dar iată, eu am demonstrat tuturor că în doar douăzeci de ani am reușit să fiu printre primii. Încă nu mă pot lăuda că sunt primul, circumstanțele vieții plimbându-mă dintr-un vis în alt vis. Mai am un adversar, destul de puternic, un chirurg foarte bun, consacrat, cu zeci de mii de operații reușite la activ și care se autointitulează *"chirurgul care a unit Italia"*. L-am întâlnit de câteva ori, însă spre deosebire de mine, nu e prezent pe rețelele de socializare. Și totuși, nu mă pot compara cu el, tot ceea ce face este preaslăvit de presă, în schimb eu pot spune că sunt un mic șoarece care se bagă peste tot și culmea tot ce fac îmi iese.

Am încheiat contractul după câteva ore interminabile de presupuneri, motivații și promisiuni, într-o baltă de apă curgătoare pe frunte. O nădușeală mă cuprinse și îmi tamponam mereu un șervețel pe frunte. Comandasem de vreo trei ori caffe latte, de două ori câte o bere brună și de încă trei ori apă plată. O combinație fantastică! Am ieșit imediat ce am bătut palma și m-am transformat instantaneu într-un făuritor de povești. Primul impuls a fost să alerg spre casă, să mă închid acolo și să îmi forțez mintea să creeze o poveste demnă de luat în seamă, dar trebuia să mă ocup doar de viața mea. Ce pot să scriu într-o carte de memorii? Ce amintiri pot să depăn, ce instrumente să folosesc ca să fie atât de tulburător încât cinematografia americană să alerge după mine? Nu aveam niciun indiciu. Decât să încep sincer să spun tot ce am pe suflet. Cum a început totul, și evident, cum se va termina. Iar asta nu o știu. Tot

ce scriu acum face parte dintr-un plan elaborat, bine pus la punct. Amintirile care mă chinuiesc și prezentul care mă omoară. Iar apoi, drag cititor vei putea să mă judeci. Așa e cel mai cinstit.

Scurta introducere pare mai lungă, și îmi cer scuze dacă până acum te-am plictisit. Poate nu am fost suficient de clar, nu am economisit cuvinte, mi-am expus adevărul exact așa cum e, gol-goluț. În încercarea de a te face să mai reziști acestei tornade de informații despre minunata mea viață, pot să-ți spun că nu sunt de acord cu faptele comise de mine. Vei afla de ce. Și totuși, nu pot să le reprim, trebuie să iasă afară cu aceeași viteză cu care au fost concepute. Dacă te aștepți la acțiune multă, răsturnări de situații, personaje complexe, te rog să te oprești aici. Nu are nici una, nici alta. Vei găsi doar viață adevărată, iubire, pasiune, profesie și mult regret. Dacă te-am prins în mreje și ai citit până aici, te felicit și îți urez o călătorie frumoasă. În cazul în care dorești să abandonezi, considerând memoriile mele niște întâmplări fără noimă, îți mulțumesc că ai ajuns totuși să citești primele cuvinte. Mă simt onorat și te rog, amintește-ți că perfecțiunea nu există decât în mentalul nostru. În rânduirea acestei lumi, am fost strecurați aici, printr-o forță magnetică și ne-a fost dat să ne sacrificăm și să fim doar pe cont propriu. Dar evident, asta e doar părerea mea.

Ploaia bate în geam, picuri mari atingând pervazul și mă ridic să închid geamul până nu se creează un ravagiu. Le observ, pic cu pic, creând în mine o stare de uitare, o amnezie care mă mutilează. Când mă apropii de geam, prin sticlă, forma unui chip tineresc mă ațintește. Câteva secunde sunt năucit și încerc să deslușesc apariția fantomatică. Se uită în jos, apoi la mine iar. O salut și a dispărut. Oi fi având ceva probleme psihice?

Mă așez din nou la masă, iau o foaie în mână și mă prefac că studiez cazul interesant al unui bătrân bolnav de insuficiență cardiacă. Oamenii așteaptă o soluție, o salvare omenească, o minune de la

noi medicii, dar uită că până la urmă și noi suntem doar oameni, nu Dumnezei. Nu dăm viață de la noi, nu salvăm nimic, practic ajutăm Divinitatea să se hotărască dacă omul respectiv mai are vreo treabă pe pământ sau nu. Suntem prinși la mijloc. Dacă operația e reușită, tot meritul ni se atribuie, dacă pacientul și-a dat duhul, suntem investigați până la sânge, judecați, de zici că o facem intenționat. Când mi-au murit unii pacienți am lăsat o parte din mine să moară și ea, iar de atunci sunt mult mai taciturn, indiferent. Nu e vorba că nu-mi mai pasă de ei, dar consumul interior nu duce la nimic bun, decât la boală și durere. Viața mea, deși consumată deja, nu trebuie să se transforme în scrum. Întorc privirea spre fantă dar tot ce văd sunt copacii ce dansează în ploaie.

Poate ar trebui să consult un psihiatru, în ultimul timp tot mai multe lucruri stranii îmi apar în fața ochilor. Poate ar trebui să mai citesc ceva captivant, care să mă țină prins în sclavie. Să îmi deschidă ochii, nu să îi lase închiși pe vecie. Poate ar trebui... Îmi văd în continuare de hârtii iar în ușă se aude un sunet slab, o ciocănitură. Strig că se poate intra și în capul locului își face prezența o fetiță blondă cu ochii căprui, mari.

— Îmi pare rău, eu sunt chirurg cardiolog, nu pediatru, îi spun în timp ce o urmăresc cum se așază în fața mea dându-mi scurte vibrații interioare.

Părul ei buclat cade până la umeri, iar ochii căprui mă poartă spre alte meleaguri, departe, într-o lume în care eram doar două suflete unite într-un trup idilic. Dar, nu, nu se poate, iar am fantezii, este cu neputință să fie basmul meu frumos. Mă privește mirată, ațintită pe hârtia ce o am în mână și buzele ei ce le mușcă continuu, mă deprimă. Trunchiul îi este mult prea slab, pare subnutrită și am senzația că a greșit destinatarul, cabinetul meu fiind apropiat de Pediatrie.

— Nu am venit pentru mine.

Vocea ei mă silește să îmi mut atenția spre ea, zguduindu-mi interiorul. Telefonul sună dar eu nu-i aud gemetele înfundate ale

melodiei mele preferate, *"Sono gia sola"*. Mă concentrez asupra ghemotocului blond din fața mea, respirând greoi, apăsat ca înainte de a intra în sala de operații.

— Atunci care este motivul vizitei ?

Fetița mă țintește fix, ca un judecător hotărât ce îți consemnează condamnarea la moarte. Din ochișori îi cad stropi de lacrimi și realizez că nu mai e o joacă, e ceva grav și serios. După un moment își aruncă privirea în jos și cu o voce semi răgușită îmi spune :

— E vorba de mama mea. E bolnavă rău. Nu știu dacă mai are șanse de supraviețuire. Cel puțin, așa ne-a spus la urgențe. Și apoi ea m-a trimis la tine.

Pixul mi se rostogolește pe jos, printre mormanul prăfuit de hârtii aruncate. Tremur, dar este un frison al recunoașterii, al renașterii mele ca ființă.

— Mă cunoaște mămica ta ? Cum o cheamă ?

Se ridică de pe scaun, fuge spre ușă cu aceeași viteză cu care intrase. Se oprește pentru un moment, adulmecând. Ochii i se întunecă și fața îi devine roșie ca mărul. Atitudinea ei mă înfioară, încerc să mai scot un cuvânt, două din vocabularul meu atent studiat, însă tot ce reușesc este să mă izbesc de un zid. Zbuciumul meu interior creează o stare de alienare. Nu mai zic nimic dar gândul îmi curge spre ea. Din ușă aud doar aceste cuvinte, urmate de pașii ei micuți fugind pe hol.

— Te credeam mai inteligent. Da, te cunoaște, și încă foarte bine. Numele ei este Paola, tată…

Las lacrimile să-mi brăzdeze fața și tremurul să-mi cuprindă întreaga anatomie. Am găsit-o! De fapt ea m-a găsit pe mine. Tremurul interior mă îndeamnă să ies și să alerg spre ea, cu toată ființa mea. Nu o pot lăsa de izbeliște, nu, nu a plecat din mine nicicând, nu va pleca nici de data aceasta. Mă îndrept spre Terapia Intensivă cu emoții intense, cu dureri în stomac, pumni încleștați și transpirație pe frunte.

Ascunsă de durere, îi observ privirea îngândurată. *Câte gânduri ți-au trecut prin cap, iubita mea, de când ne-am destrămat sufletele? Ești aici, ești aievea, scoasă din visele mele nocturne, direct în cel mai negru coșmar*. Parcă e prima noastră întâlnire, parcă acum ne-a fost dat să ne găsim și ceea ce am trăit sunt doar vise și realități ce se izbeau unele de altele. Patul învechit pe care lâncezește palidă se mișcă dintr-odată când ochii ei se deschid și mă privește tulburată. Mâinile îi sunt reci, semn că circulația nu îi este în parametri normali. Încearcă să scoată un cuvânt, dar buzele i se mișcă nesigure. Atât de aproape și totuși atât de departe. Din ochi lacrimi își fac apariția și tusea începe să îi cutremure corpul. Mă reped spre ea și îi verific notele de observație. Insuficiență cardiacă cronică, în stare avansată. Se oprește din tușit și mâna ei o caută pe a mea. Privirea îi este rece, ascunsă, îndurerată. Ochii ei căprui nu mai zâmbesc fericiți, nu mai exprimă nicio emoție. Nu mai e Paola, scumpa mea Paola, cea de care mă îndrăgostisem ca un nebun în urmă cu opt ani. O parte din ea a plecat de tot, într-o lume de care nu mai aparțin. Îmi face semn să mă apropii și mă conformez.

— Antonio...

Lângă ea simțurile mele sunt vii, treze, așteaptă doar nemurirea, un singur „*vino*" ca să mă reîntorc în viața ei. Îi strâng mâinile mici și palide, înțepate de perfuzie. Punctulețul roșu îmi provoacă agitație în organism.

— Paola, ce mult te-ai schimbat.

O rănesc cu armele mele frumos lustruite. Cuvintele care îmi ies pe gură mă dezonorează, îmi atenuează capacitatea de luciditate. Nu se va simți mai bine, nu va zbura prin salon, ca o omidă care își așteaptă propriile aripi, nu îi va reda speranța. Din contră, tot ce va reuși să creeze va fi durere și consolare. Gândul că îi fac rău a mia oară mă dezarmează. De ce mereu sunt atât de dobitoc și nu-mi știu controla impulsurile electrice? De ce mă comport de parcă aș fi un copil la prima iubire idealizată, la primul sărut și prima noapte de

iubire? Este o muribundă. O femeie care își așteaptă sfârșitul, nu una care are parte de un nou început. La vederea ei, toți neuronii mei au plecat la plimbare, lăsându-mă gol și pustiu în exprimare. Ea pare doar o străină, una care a trecut pe lângă mine, mi-a zâmbit și apoi m-a lăsat să mă lovesc de primul stâlp. Realizez că o știu de undeva, că este ea, dar când întorc iar capul înapoi, a dispărut. Prezența ei aici pe patul de spital, în starea aceasta de deformare, îmi provoacă mari bătălii toracice. Parcă ar avea cincizeci de ani, nu treizeci și trei, cât a împlinit de curând.

— M-au schimbat amintirile, viața....tu.

Eu. Duritatea din privirea ei îmi năpăstuiește sufletul. Ochii îi sunt încrâncenați, buzele lipite și palide, mâinile i se mișcă involuntar în mâinile mele, iar ea nu mai e ea. E doar fantoma unei femei pe care am adorat-o până la epuizare. Îmi blestem toate momentele pe care nu le-am trăit cu ea din lașitate, din cea mai iresponsabilă căință. Nu, m-am comportat ca un mișel, un antagonist ce zdruncină totul în calea lui și lasă fără suflare o lume întreagă. Însă tot ce mi-a lipsit în viața de după Paola, au fost tachinările dulci, săruturile și șoaptele pe ascuns și dăruirea ei cea mai aprigă. Îmi vine să o iau în brațe, să îi spun cum tot timpul pe care l-am petrecut fără ea a fost un chin menit să mă otrăvească. Însă nu reușesc să bolborosesc nimic, cu atât mai puțin să o privesc cum se anihilează bucățică cu bucățică.

O întrebare îmi stă ca un ghimpe deasupra capului. Gândul care mă apasă cel mai mult.

— A venit la mine o fetiță.

Și-a rotit privirea și mi-a surprins ochii în pânza ei de păianjen proaspăt țesută.

— Este fetița ta, Antonio. A noastră.

Înghit în sec.

Gura îmi devine uscată, mâinile încep să-mi tremure și cutele feței mi se îngustează. Apuc doar să trag o gură de aer rapid, să inspir ca un apucat, ca unul care își caută cu disperare doza de oxigen. Mă

uit la ea cum se sfârșește și inima îmi aleargă de nebună în piept. Tușește iar, precipitat, grăbindu-se să aleagă un alt drum. Mă reped spre ea, îi aranjez perfuzia, îi monitorizez bătăile inimii în timp ce pe ale mele le ignor cu desăvârșire. Urlu în mine, un urlet capabil să mă mutileze, să mă lase un olog pe viață. Am un copil! Tocmai eu, eu cel care mă răzvrăteam cu toată ființa, doar la simplul gând că ar putea veni pe lume un moștenitor. Am un copil cu ea. Cu ea, cea pe care o asemăn cu o flacăra ce se stinge cu fiecare zi până când devine scrum. Un copil este o viață, un copil este un suflet, o trăire, o dragoste nemărginită. Un copil este darul suprem al lui Dumnezeu, care stă și ne verifică destinele. Unul nemilos, dar bun câteodată. Unul care azi îți dă tot ce ai nevoie și mâine îți ia acel lucru cu o viteză precipitată. Un copil cu femeia pe care am adorat-o din adâncul ființei mele nestrămutate. Un copil căruia nu i-am văzut primii pași, primele căzături, victoriile și jocurile, murdăririle în ploaie, fascinația apusului de soare, cuvintele pline de candoare, acel *madre* și *padre* inocent, care ar fi făcut sufletele noastre să zburde de fericire. Nu am fost acolo, nu am niciun drept, sunt osândit să o cunosc după atâta timp, timp în care viața mi-a jucat nenumărate feste. Oare când s-a întâmplat tot acest joc al destinului?

— Doamne!

Cuvântul îmi iese pe gură grăbit, uimit, concentrat pe momentul fatidic. Privirea ei solitară, ochii ei căprui, lipsiți de strălucire, îmi aruncă fulgere și tunete. Mă învinovățește. Eu, eu sunt cel vinovat, cel care a lipsit din peisaj, cel care a părăsit-o, a aruncat-o, a lăsat-o singură, a abandonat-o, așa cum părăsești o clădire ce se apropie de demolare. Au trecu ani, opt mai precis, ani în care ea s-a chinuit să-i ofere fetei tot ce avea nevoie, i-a fost și tată și mamă și cu siguranță i-a povestit de tatăl ei, care iată! Mare chirurg și nepăsător a uitat de ele. *A ajuns departe, și dobitocul, nu a venit măcar o dată să mă caute!* Gândul acesta îmi creează frisoane în întregul corp și tot ce pot să fac este să îmi duc mai departe viața, cu ele sau fără ele.

Fetița, cu lacrimi în ochi, se apropie de mine, se răsucește și îmi aruncă o privire demnă de dispreț. Tot ce văd în ea, desconsiderație, război, nici măcar un gram de curiozitate, o pâlpâire palidă a unei încercări de pace. Ură pentru mine, iubire pentru mama ei. Mă îndrept spre ea, și ca un nesăbuit, pun mâna pe umărul ei. Se ferește și îmi respinge gestul. Paola o lasă lângă ea pe pat, la pieptul ei, îmbrățișarea lor lăsându-mi goluri în stomac. Fetița o pupă, își prinde mânuțele mici de ea și într-un acces de lacrimi, îi spune că o iubește și să nu plece din viața ei. Paola o mângâie pe păr și îi șoptește ceva la ureche, imperceptibil urechilor mele. Le urmăresc de la distanță atent fiind să nu îi scadă tensiunea. Tusea o apucă iar, dă năvală peste ea, ca un trib de turci gata să atace imperiul roman. Mă grăbesc să aduc asistenta și să-i administreze o nouă doză de *digoxin*, care să îi reducă durerile și să îi amelioreze starea. O iau rapid pe fetiță de lângă ea și ieșim pe coridor cu obrajii înroșiți de lacrimi. Asistenta intră, noi așteptăm pe hol.

*Când ne-am pierdut, dragă Paola? Momentul fatal a fost atunci când ne-am luat rămas bun sau acum când te văd întinsă pe patul morții? Trebuie să te vindec cu orice preț, meriți să trăiești chiar dacă apoi vei alege să mă îndepărtez. În acest prezent, atât de sumbru, nu-mi doresc să trăiesc, nu-mi doresc să te văd cum arzi, cum te sufoci, cum prezența mea îți provoacă durerile cele mai crunte.* Amintirile sunt în război cu mine și le pierd șirul când încerc să le retrăiesc. Paola e aici, aici cu mine, prezentă în fiecare bătaie a inimii și totuși e plecată într-un tărâm necunoscut. Altcineva i-a luat locul, ocupând fiecare părticică a ei, infestând-o cu virusul zdrobitor al morții.

Stau după ușă, așteptând să iasă asistenta, să îi mai zăresc chipul slab luminat, privirea domoală și nestatornică sub care trăiește încă spiritul ascuns al ei. Când iese asistenta o prind de braț și o întreb din priviri la ce să ne așteptăm. Dă din umeri, iar eu cu greu pot înghiți răspunsurile evazive. Nimeni nu știe! Nimeni nu știe câte nopți am plâns, străbătând capătul lumii, în așteptarea unei iubirii

ca a ei. Cât voi mai plânge, numai Dumnezeu știe și totuși nici El nu cred. Revin la ea, alarmant, cu inima în piuneze și văd un trup resemnat de soarta crudă. Are un aer inocent, străveziu, e palidă la față, dar măcar tusea nu o mai supără. Culcată pe acest pat, care a servit multor trupuri care și-au găsit sfârșitul brusc și nealterat de voința oamenilor. Am impresia că în curând de undeva sângele ei va țâșni în afară și ea îmi va spune adio, grăbită, ca luată în vizor de îngerul ei păzitor. Alung imaginea morbidă și îmi îndrept atenția asupra ei, surâzându-i. În sfârșit pot să-i vorbesc sincer, așa cum sunt eu, știind că ea mă ascultă, fără să fie tulburată de simptomele nenorocite. Îi dau o șuviță după ureche, încă are părul lung, castaniu, parcă mai lung decât îl avea când mi-am prins eu ultima oară mâna în el. Degetul meu îi oprește lacrimile ce își fac adăpost pe obrazul ei palid și buzele se așază pe fruntea ei transpirată. Mirosul ei, altădată cald și misterios, este impregnat de medicamente, moarte și viață, disperare și uitare.

— Ce ți-a zis doctorul Giuseppe?

Își îndreaptă gâtul spre mine și se împinge în corpul meu prea cald. Până și pe afurisitul ăsta de pat sinistru, prezența ei îmi provoacă lungi șiruri de frisoane. Se lasă în jos, căutând o poziție mai confortabilă și apoi închide ochii, respirând regulat.

— Îmi fac analize încă. Nu știe exact, dar bănuiește că de data asta se va întâmpla ce mi-ai spus tu atunci demult.

Îmi fac loc să ajung în mintea ei, să revizuiesc trăirea și să mă agăț de posibilitatea unei erori. Șansa la vindecare există. În teorie, la boala ei, nu va supraviețui mai mult de cinci-zece ani chiar și cu un transplant de inimă. Însă practica, a demonstrat întotdeauna că teoria e doar o simplă ipoteză nu un fapt cert. Îmi amintesc, am avut cazuri în care bătrâni de optzeci de ani, operați pe cord, cerându-și dreptul la viață, au trăit peste așteptări. Sau cazuri în care din senin, insuficiența cardiacă dispăruse ca un avion care dispare de pe radar și nu mai poate fi găsit. Sunt cazuri rare, imposibile ar spune unii, dar

vreau să cred că Paola se numără printre cei norocoşi. Vreau să mă mint, să vizualizez, să sper, să cred în posibilitatea refacerii ei totale.

Refuz să mai accept vreun gând negativ legat de ea. Refuz să cred că ne-am reîntâlnit ca să ne pierdem iar urmele. Refuz! Mă încăpăţânez până la epuizare, până dispare orice urmă de boală. Fizica cuantică a demonstrat în repetate rânduri cum că noi suntem creatorii propriului destin. Noi ne controlăm bolile, necazurile şi bucuriile. De noi depinde dacă mai zăbovim pe aici sau o luăm din loc. De noi depinde dacă mâine ziua va fi frumoasă, indiferent de starea vremii, sau urâtă, chiar şi pe soare. Nimic nu e la voia întâmplării. Dacă aş fi ştiut toate astea când eram mai tânăr, poate nu se ajungea aici. Poate femeia aceasta de lângă mine ar fi supravieţuit bolii şi nu ar fi revenit sub această formă gravă. Însă, alegerea ei va conta pentru mine, la fel de mult ca propria mea viaţă. Va alege să plece, atunci nimic nu va mai fi la fel vreodată pentru mine. Sensul îşi va pierde forma, se va rătăci, iar reuşita mea profesională nu-mi va mai aduce nicio satisfacţie. Fără iubire suntem ca nişte zei rătăciţi, legaţi de pământ cu o sfoară şi traşi în adâncurile iadului. Suntem nemuritori atunci când iubim, când braţele celui drag ne strâng până la sufocare şi adâncimea în care plutim se dilată. Suntem nemuritori când iubirea vine peste noi, ne ia în braţe şi aleargă cu noi până la capătul pământului. Nicio experienţă nu conferă vieţii fericirea supremă cum o face iubirea şi îmbrăţişările ei. Nimicul se va regăsi tot mai adânc în sufletul meu dacă Paola decide să mă părăsească. Înainte, eram conştient că împlinirea îmi va veni din muncă asiduă, învăţare, practică, operaţii reuşite, însă meditând, am constatat că lucrurile au luat o întorsătură diferită. Pot fi împlinit doar prin iubirea ce mă leagă şi mă distruge în acelaşi timp. Îşi deschide încet buzele către mine şi cu răsuflarea tăiată, se aruncă în prezumţii.

— Să nu-mi spui că......există posibilitatea ca.....

Se uită în jos ţinând fruntea plecată, intuind că de la această nemernică de boală nu prea sunt şanse de scăpare. Îi mângâi părul

ușor ud și îi aștern câteva săruturi pe frunte, obraji, nas, ochi și ajung la gură. O pup doar și simt cum se retrage. Durerea se ține scai de mine și nu vrea să mă slăbească niciun pic. Un junghi în piept își croiește drum și încerc să respir cât mai lent. Tulburată, dezolată, cu lacrimile acoperindu-i obrajii deja sărutați, îmi fac curaj să o las să se odihnească. Eu sunt chirurgul, specialist în inimi frânte, rănite și distruse și tot eu am să-i vindec inima cea plină de patimi.

Mă ridic de lângă ea și iau calea camerei lui Giuseppe, medicul șef de la secția de Cardiologie a Spitalului San Carlo Borromeo. Traversez un culoar lung, inscripționat cu imagini simandicoase ale inimii și împânzit de oameni veștezi, cu fețe schimonosite de dureri și înjurături la adresa doctorilor ce au prea mult de lucru. Ușa este închisă, bat de două ori și intru fără niciun preaviz, spre stupoarea unor femei bătrâne ce îmi aruncă ocheade înspăimântătoare.

— Antonio, parcă aveai de consultat azi.

Mă primește fără strângere de inimă, intuind că am o cerere specială. Se ridică de la masă și îmi strânge totuși mâna bărbătește, uitând apoi că sunt acolo și revenind la măsuța de lucru, grăbit și plictisit. Dacă nu l-aș cunoaște aș spune că este un perfid, o zeflemea, dar așa continui să cred că mai există o urmă de bunătate în el. Se pune la măsuța de lucru, plimbându-și ochii și degetele pe niște acte de semnat. Asistenta lui își vede de treaba ei, catalogând niște dosare.

— Am, dar a intervenit o urgență, îi răspund, răvășit și cu ochii pe tabloul inimii ce îi acoperă o parte din peretele proaspăt zugrăvit.

Își ia ochii de pe hârtii și mă privește grav.

— Ce urgență? Azi e chiar o zi liniștită față de alte dăți. Nu am avut niciun accident, nimeni cu infarct. Eu sunt mulțumit.

Să-i spun sau să tac? Să-mi dau sufletul pe tavă, ca în fața regelui, când ai o mărturisire. Nu e nici Dumnezeu, nici ăla rău, nici vreun preot hirotonisit în care să am încredere. Și până la urmă, de ce aș face asta? Nu e ca și cum ar fi soția mea, Marisa. Nu e un capăt

de lume pentru cei care nu au cunoscut desăvârșirea iubirii. Iar el, din câte îi știu istoria, nici cu gândul nu s-a apropiat mai mult de câțiva metri, de o femeie. Nu spun că ar fi vreun sfânt sau cine știe ce virgin și totuși familia lui înseamnă spitalul ăsta. Mi-a zis într-o zi, după ce a fost numit medicul șef al cardiologiei: *Antonio, nu ai nevastă, nu ai belele! Nu-mi trebuie o năpastă pe cap, un detectiv care să-mi cronometreze orele și să-mi ceară socoteală pentru ele. În viață am reușit de unul singur, fără nimeni lângă mine*. Atunci eram și eu un suflet însingurat și i-am dat dreptate. De asta nu consider că ar fi oportun să povestesc despre cea care s-a lipit de mine ca o boală incurabilă. Sunt iubiri care se nasc și mor. Altele care și-au încheiat misiunea, scurtă de altfel și pentru care plângi puțin timp și îți revii. Și mai sunt acele iubiri care nu te lasă să respiri, stau agățate de mintea și spiritul tău și nu îți permit să iei nici măcar o gură de aer de unul singur, nu cumva să le dai uitării.

Mi-am îngroșat vocea, sperând să-l fac atent.

— A venit o pacientă pe nume Paola Montessori și voiam să știu dacă ai investigat-o și dacă...

Își regăsi drumul spre mine, țintuindu-mă fix.

— Paola? E la noi de-o săptămână.

Un cutremur groaznic năvălește în corpul meu, atenționându-mi pulsul și aritmia. Mă clatin, mâinile și picioarele îmi sunt cuprinse de un val de tremurături lăuntrice, pe care le acopăr cât mai bine, să nu iasă la suprafață.

— A fost pacienta mea acum opt ani, continui cu cel mai grav ton posibil.

Giuseppe își vede în continuare de treabă, plimbându-și agale globii oculari pe dosarele pacienților lui. Nepăsarea este arma cea mai eficientă a unui medic, mai ales la pacienții ce nu au nicio însemnătate emoțională pentru vindecător. Cunosc acest lucru prea bine, deoarece în momentele tensionate mi-am blocat empatia și am lăsat râul regretelor să meargă de unde a venit. De data asta e diferit.

Mă împiedică iubirea ce o simt pentru femeia aceasta. Viața ei, minunata ei viață boemă, depinde de mine, depinde de mâinile mele și profesionalismul meu.

— Da? Am răsfoit dosarul în treacăt și parcă mi-a spus Mario că ai fost medicul ei pe vremea când aveai cabinetul. Din păcate nu mai putem face multe pentru ea.

Auzul îmi dispare. Ca și cum ar vorbi pentru sine domnul doctor Giuseppe își continuă treaba la fel de mișelește ca la început. Nu accept înfrângerea. Nu sunt dispus să înalț steagul păcii și să mă resemnez că o pierd. Iar dacă infamul ăsta vrea să aibă de-a face cu mine, să încerce să fie tot mai nepăsător. Deodată parcă nu mai văd bine și totul este cuprins de o ceață densă. Doare! Doare a naibii și îmi vine să scrâșnesc din dinți și să-l ucid pe nemernic!

— Nenorocitule! De ce nu m-ai chemat când a fost adusă cu salvarea la urgențe?

Pumnul meu aterizează pe masă și tresare năucit. Mă cunoaște, știe că nu sunt violent, nu aș omorî o muscă, dar în cazul acesta aș crea o ambuscadă fericit. Își măsoară bătăile inimii, punând mâinile la piept.

— Antonio, nu știam că e așa importantă această pacientă pentru tine. *Mi scuzi*! Crezi că vreau eu intenționat ca oamenii să ne moară?

Dacă îl prind de halat și îl arunc spre perete? Oare va riposta? Un nor negru se lasă în fața mea, împiedicându-mă să-mi duc la bun sfârșit intenția. Nervii îmi joacă în cap și tensiunea s-a ridicat până la cer. Țin pumnii încleștați și gata de atac. Dar apoi sunt dezarmat. Un gând fugitiv răsare de undeva contopindu-se cu firea mea. Conduita și moralitatea sunt doi mari dușmani care îmi blochează accesul spre furia sugrumată. Risc mult dacă îl iau la bătaie aici în spital. Și în fond, nu ajută cu nimic situația ei.

— Nu știu, Giuseppe. Sunt disperat!

Dezarmez, pun armele jos, mă predau. Îmi țin mâinile în cap și

mă răsucesc spre ușa din care se aud două bătăi puternice. Tresărim amândoi și Giuseppe își înalță fruntea, căutând intrusul care ne deranjează mica bătălie înfrânată. Un coleg, mai hămesit, cu vreo cinci ani mai în vârstă și care îmi pune piedici mereu când are ocazia, îmi trântește una bună în față.

— Scandalurile astea nu duc la nimic bun, Antonio. Eu am tot spus de ceva timp prin consilii că nu mai avem nevoie de tine. Oricum nu mai ai timp de pacienți, de operații, ești prea ocupat cu cartea ta.

Mă reped spre el și dintr-un exces de zel, îl trântesc de perete. Ochi în ochi amândoi, pumnul meu aproape de gura lui și respirațiile devin tot mai întețite. Nenorocitul nu știe nimic, e bun doar de băgat la spitalul de nebuni. Îmi apropii pumnul de el, dar o voce din cap mă atenționează să mă opresc. Respir sacadat, îmi ajunge pe ziua de azi! *”Antonio, uiți de Paola? Ce crezi că faci? Dacă îl bați pe ăsta, atât Giuseppe cât și el, te pot ataca în consilii și te dau afară cât ai clipi. Nu ai nevoie de o asemenea întâmplare!”* Nervii mi se mai domolesc când îl văd pe nemernic cu privirea rugătoare și tras la față. Un laș! Se crede mai bun decât mine, dar nu-mi ajunge nici măcar la degetul mic de la picioare. Îi eliberez corpul.

— Termină, Luca! Și ieși afară înainte să îmi ies din fire mai rău.

Mă analizează din priviri și apoi dispare pe ușă ca o muscă intrusă. Nervii mi s-au mai potolit, dar tot simt să îmi răzbun soarta. Trebuie să mă calmez, să respir încet, să îmi revin în fire. Giuseppe, încă contrariat și timorat, îmi face semn să mă apropii de el.

— Hai să ne calmăm. Antonio, o las pe fată pe mâna ta și sper că știi ce să faci! Doar un lucru îți mai amintesc. Dumnezeu face miracolele, nu noi.

Între timp își strânge hârțoagele, mă bate pe umăr și iese afară, lăsându-mă cu ochii în soare. Lacrimi pornesc din mine, revărsându-se în afară și udându-mi obrajii. Le șterg cu o batistă frumos mirositoare și îmi îndrept pașii spre holul întunecat. Din depărtare parcă aud ecouri de suspine și jale, iar oamenii care adineauri populau locul

și-au găsit drumul spre camerele corespunzătoare. Puțini mai stau în așteptare și tot mai puțini se plâng de dureri. Adevărata durere este cea din suflet. Cea pe care nu o poți revărsa în afară, căci riști să o împrăștii și celorlalți.

Cu greu îmi regăsesc puterea de a mă îndrepta spre ea, fără să știu cum evoluează starea ei. Complicat și dureros, în medicină trebuie să recunosc cinstit că nu suntem zei vindecători. Dumnezeu, dacă există, e cel care pune la cale totul. Cel care vindecă, cel care te trimite spre groapă, sau cel puțin asta am învățat de când suntem copii. Știința a demonstrat că adevărata vindecare o găsești în tine însuți și totuși, anual mor milioane de oameni, din diverse boli și circumstanțe. Deci, până la urmă, putem controla ceva? Ca medici, suntem animați de pasiunea cu care am fost înzestrați, de talentul și dăruirea noastră, dar mai mult de niște asistenți neputincioși, nu suntem. Avem instrumente, aparatură sofisticată, tratamente incredibile și totuși, când e să pleci, o faci și gata. Ce e dincolo, nici măcar nu știm dacă mai există ceva, și atunci, la ce bun atâta trudă? Atâta alergare, încoace și încolo, atâta stres, dureri, suferințe, neliniște, ca la sfârșit să pleci cu mâna goală, și un trup zdrobit.

În salon, Paola doarme ca un prunc nou născut. Îi verific bătăile inimii, perfuzia, și îi privesc trupul din care mă înfruptasem cândva. Acele forme ascuțite, mereu slabe, mi-au trezit pofta de a o mai avea o dată. Tresare, pesemne visele îi ascund fericirea de a mă avea lângă ea. Brusc, își pune mâna la gură și dă afară tot ce a îngurgitat la amiază. Agitat, îi aduc plosca până termină tot meniul. Se întinde înapoi în pat și mă fixează.

— Ceva vești noi? îmi zice ea, atingându-mi mâna.

O sărut pe frunte și îi așez cu grijă capul pe pernă.

— Nu încă. Ești sub investigații. Cum te simți, fizic?

Se ridică în fund lăsându-și părul castaniu pe spate și se sprijină de mine. Ochii aceia, de care mi-a fost atât de dor, sunt goi și lipsiți de expresivitate. Strălucirea din ei, a dispărut complet.

— Fizic, nu atât de rău acum. Adică, am dureri, în special seara, dar mi le calmează medicamentele și perfuzia.

Se vede pe ea cât de mult dorește să își curme durerea, respiră greoi și din nou dă năvală peste ea, tusea, care nu vrea să o elibereze. Este de o modestie ieșită din comun, nici măcar pe patul de spital nu vrea să se plângă. Sau poate crede că astfel mila mea va crește. Nu e milă, e durere. Doare al naibii să o văd chinuindu-se în halul ăsta și luptându-se cu viața. Uneori câștigă bătălia, alteori o pierde, dar nu renunță și asta admir atât de mult la ea. Da, am iubit-o și o iubesc până la pierzare, până când sufletul îmi va ieși din corp și se va transmuta în lumea stelelor. Cu patimă, cu durere, cu lacrimi, cu zgârcenie, cu o gelozie neînțeleasă. Stând acum lângă ea un fior rece mă cuprinde. Dacă aș fi rămas în viața ei nu se ajungea aici. Puteam să o țin sub observație. Puteam să o ajut din timp. În schimb am preferat să plec, să o las să-și cruțe viața, nu i-am oferit niciun strop de speranță. Inima îmi era bolnavă și avidă după reușită și succes. Cu ce preț? Când lacrimile ei se transformă acum în dorința de a mai rămâne aici o zi.

— Antonio...

Vocea ei răgușită m-a scos din starea de reverie în care eram. Privirea îmi coboară spre obrazul ei presărat cu ușoare firicele de lacrimi.

— Antonio, vreau încă o șansă de la Dumnezeu.

Precum un zid ce stă gata să se dărâme, rămân și eu, surd, orb, mut. Cum aș putea să reacționez când știu că eu sunt o parte din vină pentru boala ei și chiar dacă m-aș pune acum să mă cert cu Dumnezeu, nu sunt sigur că mi-ar asculta rugămințile fierbinți. Minunea pe care o cer e prea târziu să o reclam. Trebuia să fac asta demult, nu să aștept să se agraveze. Chipul ei brăzdat de o mâhnire adâncă, ochii întunecați, mâinile slabe și firave, din care au mai rămas doar oasele. Mă doare. Mă doare să o văd sfârșită. Mă doare că iubirea noastră nici nu a început și e pe cale să se termine.

— Paola, Dumnezeu nu știu....ce vrea de la noi. Suntem atât de mici în comparație cu El.

Se ridică în capul oaselor și îmi trântește în față privirea ei neputincioasă.

— Nu! Nu! Nu vreau să plec încă. Nu acum când te-am regăsit din nou.

Îmi vine să o iau în brațe, să o strâng până când aerul s-ar topi între noi, și ne-ar transforma în molecule de lumină și praf de stele, până când așa bolnavă cum e, și-ar integra celulele și atomii, le-ar da viață din nou și și-ar întări inima rănită, până când Dumnezeu s-ar pune între noi și ne-ar obliga să ne despărțim printr-un decret semnat de păzitorii raiului și iadului, până când timpul s-ar sfârși și am deveni particule de vânt. Doamne! Mă rog la tine, cum nu am mai făcut-o de ceva vreme. Iartă-mă! Poate am fost un egoist, am așteptat mereu să apari în calea mea, să mă iubești, fără să observ că iubirea de la tine o primeam prin oamenii care îmi erau alături. De data asta, fă minunea de a-mi salva femeia vieții!

Paola încearcă să se ridice din pat, cu mâinile sprijinindu-se de mine și vine spre fereastra deschisă, admirând peisajul lugubru al orașului. Jos, oamenii se plimbă, unii ținându-se de mână, alții pășind unul lângă altul pe trotuarul proaspăt asfaltat. Într-o zonă mai îndepărtată, pâlcuri de singuratici își revarsă solitudinea, călcând alene pe iarba verde. Doctorii și asistentele măresc pașii, fiecare îndreptându-se spre sectorul de care aparțin.

— *Dottore*, îmi zice privind absent, credeți că mai am o șansă? Credeți că Dumnezeu ne pedepsește pentru acel păcat?

Păcatul nostru a fost că ne-am iubit împotriva tuturor, a moralității, a Divinității. Am păcătuit fără să privim înapoi, sau să regretăm vreun moment. Nu m-am iertat nici acum, deși au trecut opt ani de la primul nostru sărut. Știu că sunt vinovat, dar cum poți învinovăți sentimentul acesta pur ce ne apasă sufletele? Cum poți învinovăți inima, cu bătăile ei anormale, stomacul cu fluturii

săi, fiorii ce străbat șira spinării, doar la simpla apariție a femeii pe care o venerezi? Dacă ea a reușit să uite simptomele ce pâlpâiau în organism, înseamnă că a fost o simplă întâmplare, o întâlnire ce s-a dezintegrat odată cu plecarea mea din viața ei. Din inimă nu a plecat, deși mintea voia să o uit rapid.

— Medical, fac tot posibilul Paola. Tot ce-mi stă în putință. Mai mult...e voința ta, încrederea în cel de sus și alegerea ta!

Se întoarce spre mine și mă ia în brațe, căutându-mi gura, suspinând. Timpul ne este dușman sau prieten? Mai avem săptămâni, zile, luni? Mă tot întreb cât de puternică va fi iubirea noastră, și dacă va reuși să îi resusciteze corpul. Am citit unele povești de acest fel și chiar visez să fim și noi martori ai unei vindecări datorate iubirii. Mă sărută și eu precum un însetat o sărut înapoi apăsându-i buzele. Gustul ei mă îmbată din nou, îmi ancorează simțurile și mă trântește spre pământ. E dulceag, dar are și un iz de medicamente, pe care le ignor, concentrându-mă doar pe dulceața din ea. Uneori îi luam buzele la sărutat și nu mă mai oprea nici alarma care mă anunța că intru de gardă sau telefonul pe care îl primeam de la șef. Tânjeam mereu să fiu parte din gura ei, să îi dezmierd buzele și să le las semne de bună purtare. O mușcam și îi plăcea. Acum, se retrage un moment și înghite în sec. Își aduce aminte oare de orele pe care le petreceam, goi, seară de seară, în patul ei cu cuverturi înflorate, mușcând cu sete din trupurile noastre? Sau poate îi vin în minte certurile, discuțiile pe teme avangardiste sau mai rău, momentul fatidic când îi spusesem adio? Se pune din nou în pat, gânditoare și eu îi urmez exemplu.

O ating din nou, finuț, prinzându-i buza de jos, dar mă respinge. Nu îi dau drumul până nu o aud gemând. De ce Paola? De ce acest zid între noi? De ce îmi lași semne de întrebare în piept și vrei să mă lupt cu mine însumi pentru încă o sărutare? Căci o parte din mine te dorește. Știu, sunt o canalie, tu ești bolnavă, palidă, abia poți respira iar eu mă gândesc cum ar fi să mai fiu o dată parte din tine?

Rușinos din partea mea, dar ăsta sunt. Se oprește, mă împinge la o parte și apoi îmi țintește privirea, vorbindu-mi în tăcere. Strălucirea ei a pălit, s-a dus, s-a destrămat și a rămas doar o privire palidă și neînțeleasă. Un zgomot infernal ne întrerupe gândurile silențioase, un murmur de voci și plânsetul amarnic al unui copil. Mă dezlipesc greu de ea, ca un prunc obligat să lase țâța mamei, și ies să văd ce anume tulbură liniștea.

Pe hol, fetița mea, a noastră izbucnește într-o furie de lacrimi, urâțindu-și tenul curat și strălucitor.

— Liniștește-te! Mami se va face bine.

Se încruntă când dă ochii cu mine și mai e puțin să nu-mi decapiteze capul pe ghilotină.

— Lasă-mă în pace! Tu nu meriți iubirea mamei mele! Nu ai fost alături de noi, niciun moment. Am știut de mic copil că tu ești tata. Te vedeam la televizor, în ziare și tu nu ai dat niciodată niciun semn de viață. Știi că te urăsc, nu?

Încerc să o împac zâmbindu-i, dar sufletul îmi este pustiu. Îl simt înghețat, tăiat în două și aruncat într-un wc, după care ai tras apa. Mă fac mic în scaunul de pe hol, unde priviri întrebătoare, îmi vizează apariția. Un moment sunt pierdut. Printre atâtea măști, chipuri necioplite, dușmănii, chiar propriul copil să te urască? Nu știu să mă comport firesc, cum ar face orice tată, să o dojenesc puțin, să îi spun să se astâmpere și să o tachinez timid. Mă opresc din gândit și îmi îndrept atenția spre mulțimea care se benoclează la noi. Le vorbesc prin semne, să nu se agite, să rămână calmi la locurile lor și mă întorc către bălăioară. O iau de mână să o duc la mama ei, dar se trage.

— Pot și singură. Și te rog! Nu ne deranja cât timp sunt aici!

Intră în salon, sufletelul acesta mic și răzvrătit. Închide ușa în urma ei, fără să-mi dea voie să fiu martorul relației lor. O durere în piept mă anunță că am și eu o inimă, care tocmai s-a frânt.

# 2.

***Prezent***

Fiorii își fac de cap de câte ori o găsesc pe Paola fără nicio reacție. Au trecut deja cinci zile de când ne regăsisem aici, în sala asta în care condiția de muritor era mai pregnantă ca nicăieri, iar de atunci nu mă mai recunosc. Zici că i-am preluat boala și trebuie să mă lupt cu fiecare durere care-mi traversează corpul. E ușor să spui că ai grijă de un bolnav, îi dai lista de medicamente, îi bagi pe gât supă fiartă și paste, îi iei zilnic temperatura dar nu trudești în locul lui. Nu-ți verși mațele afară de durere și neputință. Nu-ți cauți lista de prieteni pe care să îi suni și să le spui că poate e ultima lor vizită. Nu știm cât e de dureros până nu trecem prin acele chinuri. Oricât am încerca să fim empatici, să ne mobilizăm pentru ei, să le luăm mâinile reci în mâinile noastre calde, tot nu e la fel. Tensiunea plutește în aer precum o tornadă ce se pregătește să ridice totul în cale. Stau încordat, raționalizez, trec în revistă toate variantele posibile și imposibile ca Paola să radieze din nou. Îmi e dor de zâmbetul ei, de ochii ei frumoși ce mă priveau cu o imensă bucurie de câte ori ne intersectam corpurile. Acum a rămas doar pielea și oasele. A rămas doar o umbră din tot ce a fost. Într-o zi, eram în vizită la ea și o ținusem delicat de mâini, o sorbeam din priviri, îi povesteam procedura prin care va trece și pe care o consideram eu cea mai bună variantă pentru ea. Se uita pierdută, parcă nici nu era în același spațiu cu mine, ci undeva într-un viitor incert. Buzele îi tremurau iar eu o mângâiam fin pe obraz.

— Nu știu dacă mai are rost să te zbați, Antonio.

Mi-am înăbușit strigătul animalic, vorbele usturătoare și indiferente, reproșurile și gesturile indecente. Biata mea inimă își pierduse de tot existența.

— Paola încetează cu drama! Ai un copil! Ne-am regăsit, ce nebunii vorbești acolo?

Se întinse mai bine pe pat. Absența ei îmi cutremura întreaga ființă. Unde era, prin ce lumi demult uitate și singuratice? Șiroaie întregi de lacrimi îi curgeau, dar ea nu apuca să le șteargă. I le evaporam eu, cu grijă să nu îi dezmembrez starea. Voiam să fie cu mine chiar și așa, pe patul de spital, să îmi vorbească, să mă înjure, să mă certe, să îmi spună orice, orice. Nu mă mai regăseam în ea, priveam doar un cadavru ce încă mai dă semne de mișcare dar orele îi sunt numărate. Mă zbăteam în mine, îmi nimiceam gândurile asupritoare, mă pierdeam printre cuvinte, printre lacrimile sărate ce își făceau loc pe obrazul meu. Iar ea, nemișcată, uitată într-un punct fix, se zvârcolea, dar corpul îi stătea într-o poziție fixă. Ochii nu îi clipeau, iar dintr-odată tusea începuse să o chinuie iar. Chemasem asistenta dându-i indicații prețioase, iar înainte să ies m-am izbit de partea nevăzută a morții.

— Tu trebuie să trăiești, m-ai înțeles?

Repetam aceste cuvinte zilnic, uneori cu un ton mai molatic, alteori precipitat. Voiam să înțeleagă că moartea nu e soluția pentru ea. Avea un copil! Mă avea pe mine din nou. De ce să se lase atât de ușor pradă distrugerii? De ce nu mai vrea să fie vie, să se recupereze? Îmi frământam zilnic mintea, cum să o scot din starea de depresie ce îi mânca ce mai rămăsese din sufletul ei. Am zilnic pacienți care vor să renunțe la luptă, care nu-și mai regăsesc speranța și dorința de a trăi și flutură steagul de împăcare al morții care îi ia cu o viteză accelerată. Dar nu Paola! Ea e tânără. Ea are pentru ce să trăiască. Are motive să aleagă viața, chiar dacă m-ar da din calea ei. Zilnic tremur, fiind conștient că Paola mea, această ființa aprigă și dulce, îmi va spune adio de tot, lăsându-mă cu inima distrusă.

Și azi, mergând pe la ea, o priveam cum suspină, cum își mușcă buzele de durere, cum tușește și caută aerul ce l-a pierdut în goana după iubire. Și iar îmi vin în minte vinovățiile de care mă fac părtaș

și care din lipsă de spațiu, nu pot să le enumăr aici. De ce n-am știut să prețuiesc ce aveam? De ce nu am căutat-o? Mereu alergam după împlinirea profesională, ațâțat de gustul dulce al victoriei și al meseriei mele, fără să înțeleg și să accept că las în urma mea o inimă îndurerată. O inimă bolnavă, dar care îmi oferea pasiunea după care tânjeam de mic copil. Și ce am găsit? Pot să fiu fericit știind că cea care mi-a săgetat sufletul și mi-a învolburat mintea, va pleca poate chiar mâine sau în una din zilele următoare? Pot să fiu împăcat cu mine însumi că am făcut ceea ce am putut sau că am părăsit-o ca un animal fioros ce după o masă bună își lasă prada neterminată deoparte?

Vocea Paolei mă scoate din reverie.

— Știi, tot ce-mi doresc cel mai mult, este să mai avem timp. Să mai locuim împreună, *amore*.

Îi strâng mâna rece și o duc la gură. În jur plutește un aer molatic, ce îmi lovește tâmplele și mă ridic înfrigurat.

— Atât cât mai avem, vreau să știu ceva. Te rog, să fii sinceră.

Își ridică fruntea și ochii ei căprui îmi vorbesc.

— Mereu am fost sinceră cu tine și tu știi asta. Problema pe care am avut-o atunci când m-ai părăsit...

Îi alung gândul cu un deget ațintit pe buze. Simplul fapt de a-mi reaminti vinovăția mă cutremură de tristețe. Se uită la mine, prin mine, în mine, dar nu mai e ea. Cea care mă iubea hămesită, tulburată, cea care se panica la fiecare întârziere a mea, cea care mă învelea nopțile când dormeam la ea, cea care îmi atingea cu sărutul fiecare părticică din mine, iubindu-mă total, complet, ireal.

— Fără amintiri neplăcute. Te rog. Vreau doar să știu de ce nu mi-ai spus că ești însărcinată. De ce nu mi-ai spus mai repede că avem un copil?

Își lasă fruntea plecată, o îneacă tusea iar, își revine și respiră adânc. Închide ochii. Îi pun mâna pe frunte și observ că arde.

— Dacă nu te simți bine, te las. Nu vreau să-ți cauzez un rău și mai mare.

Abia șoptit îmi face semn să mă apropii.

— Dottore, stai.

*"Dottore?!"*

— Nu am terminat, doar că nu pot să vorbesc foarte mult. Mă îneacă tusea. Simt că aerul nu-mi mai ajunge. Și probabil nici iubirea noastră nu e de ajuns.

Zâmbetul ei încercat de atâtea dureri și suferințe mă silește să o caut dincolo de timp, pe tărâmul unde stăm și depănăm amintiri, ținând în mână dulceața iubirii. Visăm că suntem împreună până când veșnicia ne desparte și ne alungă. Nu știu ce gândește ea, întinsă pe pat și supusă bolii, condamnată la izolare. Este prizonieră, legată în lanțurile crude ale inimii care acum bate, acum se stinge și are atât de puțin timp cu mine încât am devenit un strigoi. Unde e dreptatea?

— Nu știu dacă mâine voi mai fi aici, Antonio. Azi însă îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut...

Tușește iar, aproape să-și dea sufletul și privesc monitorul. Pulsul oscilează, când crește, când scade. Timpul nu cred că mai vrea să aștepte, vrea să o ia, cu orice preț, acum când iubirea noastră e mai puternică decât a fost vreodată.

Își întoarce fața spre fereastră și o las, mă întorc la consultațiile mele săptămânale, cu speranța ca atunci când revin, locul Paolei să fie ocupat de ea însăși, nu de intrusa care e pe patul de spital.

## *Trecut*

Amintirile vin, te îngroapă când ți-e lumea mai dragă, te deșteaptă și din somnul cel de veci, te trag de mânecă, alunecă cu tine într-un abis înfiorător de adânc. Nu pot să aduc la viață ceea ce a fost, dar pot să le retrăiesc odată cu apariția lor în memoria mea. La treizeci și doi de ani abia împliniți, cel mai mult și mai mult

visam să ajung ceea ce sunt astăzi. Dorința de a fi cel mai cunoscut chirurg cardiovascular era implântată profund în ființa mea. O zi de vineri obișnuită, credeam eu, cu pacienți pe care îi programam pentru operații sau le dădeam tratamente mai puternice. Senzația sinistră că se va întâmpla ceva îmi tot dădea târcoale. Îmi alungam instant gândurile vitrege și neplăcute, dar parcă nu voiau să plece deloc. Trebuia un efort mare de conștiință ca să ajung să fiu stăpân pe mine. Ca o muzicuță ceva îmi tot cânta în cap și starea nu îmi era deloc potrivnică. Îmi venise în minte cum toată noaptea precedentă am petrecut împreună cu prietenii mei, aniversarea celor treizeci și doi de ani. Alcool, muzică bună, discuții interesante, dezmăț pe scurt și nu dormisem decât vreo două ore. Normal, creierul își ceruse dreptul la odihnă, dar eu, nesăbuit cum eram, nu i-am ascultat doleanțele. Prima parte a zilei decursese fără mari probleme, pacienții, cei mai mulți aveau probleme pe care le puteam rezolva și fără bisturiu. Într-un fel eram împăcat cu mine. O tanti în vârstă de optzeci de ani îmi spusese că inima ei îmbătrânise demult și mai voia doar să poată petrece următoarea aniversare cu nepoții și copiii ei. Dau de astfel de povești mai mereu. Unii oameni fiind împăcați cu moartea știind că altă cale nu le este hărăzită, timpul spunându-și cuvântul.

La un moment dat ceva a tulburat ritmul timid al atmosferei. O zarvă imensă se auzea de pe coridor. Asistenta a oftat ușor în timp ce nota ceva în registru. Am ieșit să văd ce se întâmplă.

— Eu nu mai stau aici să aștept după domnul doctor, mi-a ajuns!

— Exact! Nu înțeleg de ce nu ne ia în ordinea sosirii noastre.

— Fiindcă nu e corect! Eu mi-am făcut programare.

Pacienții urlau în gura mare, se îmbulzeau, contracarau pe diverse tonuri și când mă văzură, se așternu liniștea. Priveliștea îmi dădu ghimpi în stomac. Asistenta tocmai ieșise să-mi spună că sunt așteptat la Spitalul San Carlo Borromeo, pentru o urgență, un accident aproape mortal. În ochii lor puteam să disting urma unor

lovituri ingrate. Le-am zâmbit și le-am spus că îi voi lua pe rând în funcție de gravitate și de programare.

Aerul lipsea atât pe coridor cât și în plămânii mei și încercam să par cât mai profesionist cu putință. O doamnă cu părul cărunt și ochii gri, îmi spuse în șoaptă că ea nu mai are mult și dacă nu o operez curând, se va duce. Mi-am îndreptat atenția spre un bărbat, înalt și bine făcut ce abia mai stătea pe picioare. Avea mâna îndreptată spre inimă și îi curgeau firișoare de transpirație pe frunte. Apoi, într-o fracțiune de secundă mi-am oprit privirea spre o tânără ce se ținea cu mâna de cap și în fața mea, era să cadă. Am ajutat-o să se sprijine și i-am simțit bătăile inimii în mâna rece.

— Domnule doctor, vă rog, ajutați-mă, nu știu ce e cu mine! Tremur toată, îmi bate inima de-mi sare din piept și mă doare și aici....arătându-mi locul unde durerea ei era prezentă.

Nu am ezitat nicio secundă când am văzut cât de gravă e situația în privința femei. I-am făcut semn să vină în cabinet, promițând celor ce așteptau că vor urma și ei imediat după. Asistenta agitată o tot dădea înainte cu spitalul. I-am anunțat că nu aveam cum să abandonez puzderia de pacienți de aici și să se descurce cu medicul de gardă.

Când a intrat în cabinet, nu mi s-a părut o frumusețe ieșită din comun, de fapt, nici n-am stat să o analizez din punctul acesta de vedere. Vedeam în ea, o simplă pacientă, cu probleme cardiace destul de grave. Părul castaniu îi era prins în coadă, ochii îi erau căprui, lipsiți de strălucire și era îmbrăcată destul de simplu, o bluză cu imprimeuri verzi și pantaloni de trening. Nici urmă de vreo femeie fatală! Sau la care să-mi stea mintea în loc doar privind-o. Mă uitam totuși la ea și observam toată tristețea aceea adunată, durerea provocată de stările năprasnice. Nu-mi dădeam seama ce anume poate crea într-o tânără, un asemenea diagnostic.

— Domnule doctor...

I-am arătat unde să ocupe loc. Fața îi era roșie și tremura vizibil.

— Spuneți-mi, vă rog. Cu ce vă pot ajuta?

Ochii ei mă fixară preț de o secundă, după care își umezi buzele și încercă să scoată un sunet. Părea pierdută, nu avea cuvinte, nu îi venea în mod natural să le rostească. După un moment de respiro, începu.

— Azi dimineață când m-am trezit, am început să tremur toată, aveam o durere în piept ce părea fără control și amețeam. Mâinile și picioarele au început să-mi amorțească....

Atent să nu-mi leșine în cabinet, o ascultam, gânditor și fixându-mi vederea pe foaia de observație.

— Bun, haideți să vă consult.

M-am ridicat de la masă și i-am indicat să se așeze pe pat. Am luat stetoscopul și i l-am pus în dreptul pieptului. A tresărit.

— Vai, ce rece e....

— Îmi cer scuze!

Inima făcea mișcări ciudate. Când puternice, când slabe. Nu avea o continuitate și un ritm obișnuit.

— Bun. Inima dumneavoastră bate neregulat. Haideți să vă fac și un EKG.

Privirea ei îmi transmitea că habar nu are despre ce vorbesc. Am reflectat câteva secunde și apoi mi-am dat seama că sunt oameni care chiar nu se sinchisesc să descopere mai multe despre propria lor sănătate și propriul corp.

— EKG vine de la electrocardiograma și măsoară bătăile inimii, ritmul, frecvența și normalitatea lor.

I-am cerut să se întindă pe pat și să-și dea jos bluza. Am luat aparatul și i-am pus electrozii pe mâini, picioare și piept. Și-a descoperit sânii, și-a tras părul pe spate și apoi a început să respire ușor, cu privirea fixată pe pereți.

Mișcările inimii îi erau haotice, semănau cu valurile mării, fapt care îmi semnala prezența unei boli cardiace grave. Trebuia doar să știu în ce stadiu este. Am luat foaia unde am notat diagnosticul ei și m-am așezat la masă, hotărât să îi cer mai multe investigații.

— Din câte pot să-mi dau seama acum, aveți o boală de inimă, numită insuficiență cardiacă. Aș vrea doar să vă cer să mai faceți câteva investigații. O să vă trimit să faceți o ecocardiografie și o radiografie toracică. Toate acestea ne pot duce la deznodământul cazului dvs. Dar aș vrea să vă mai pun câteva întrebări.

Se îmbrăcă rapid, trăgând pe ea bluza, ajutată de asistenta mea. Tremura în continuare, timorată, așteptând întrebările mele.

— Când au început aceste simptome?

Lăcrimase și căuta în geantă un șervețel ca să-și șteargă ochii uzi.

— Nu știu să vă spun cu exactitate. Cu un an în urmă am început să mă simt tot mai obosită, am slăbit mult, nu puteam să dorm.

— Accese de tuse aveți?

— Da, mai ales noaptea. Mă apucă și greu mă lasă. Dar noaptea trecută a fost groaznic. Credeam că voi muri.

Își aruncă ochii în treacăt spre pereții cabinetului care înfățișau imagini magistrale cu inima și posibilele cauze ale îmbolnăvirii ei.

— Deci nu de copilă aveți stările astea, hmmm....

Părea să nu mă mai asculte, se forța să citească toate cazurile de transplant de inimă care au fost efectuate până atunci cu succes în Italia. Asistenta își notă ceva în registru și apoi mă înghionti.

— Poate de asta.....ăsta e motivul...

Vocea ei trecu pe lângă mine ca un glonț. Mă străduiam să îi scriu trimiterea la radiologie și eram îngândurat. Îi scrisesem și *Furosemid* în afară alte medicamente tari care să o ajute să respire normal. Până nu aveam toate rezultatele necesare nu puteam să îi dau un tratament mai adecvat. Tinerețea nu justifică stările și simptomele acestei boli necruțătoare, din păcate.

Insuficiența cardiacă nu iartă pe nimeni. Am avut și pacienți copii care nu au trăit mult. Deși au făcut transplant de inimă. Lucru de care mă temeam și în cazul ei.

— Domnule doctor, știu de ce am ajuns în situația asta. Acum văd totul atât de clar. Doamne! Oare mă mai pot vindeca?

Absorbit de cuvintele pe care le notam și în același timp atent să scriu cât mai frumos, dorind să demontez mitul doctorilor care scriu urât, o lăsasem să vorbească, mai mult pentru ea.

— Știți, continuă tânăra, fără să-și dea seama cât de concentrat eram în altă parte. Știți....eu am greșit mult în viața asta.

Începusem să simt iritarea degetelor în timp ce pixul aluneca pe foaia de hârtie.

— Am greșit....am făcut multe lucruri necugetate. Știu că sunt tânără, dar...

După ce am terminat cu trimiterea spre ecocardiografie m-am întors către asistentă.

— Te rog, notează-ți și asta și apoi condu-o la doctorul Mario să-și facă ecocardiografia.

Buzele îi erau strânse într-o linie dreaptă, părul răvășit și mintea pierdută. Voiam să-i spun să-și adune gândurile, să revină înapoi cu picioarele pe pământ, dar nu era cine să mă asculte. Acolo în interiorul ei, inima care îi bătea neregulat, o agita și mai mult. Viața ei nu va fi tocmai liniștită îmi spusesem în gând. Păcat de tinerețea ei, păcat.

— Doamna...

— Sunt domnișoară, mă corectă ea rapid, în timp ce-și trăgea sufletul. Domnișoara Paola Montessori.

Mi-am aruncat privirea spre ea, să-i urmăresc reacția, și să îmi dau seama ce anume o deranja în apelativul meu. Ochii apăsători de reci, revenîră spre mine.

— După cum v-am spus, mi-am dat seama ce am făcut greșit. Problema e la mine, domnule doctor. Sunt o depravată! O tânără ce-și bate joc de viață...asta sunt!

I-am înmânat hârtiile, iar din reflex mâinile noastre s-au întâlnit. Acel moment a fost parcă o eternitate. Și-a retras palmele instant și a privit în jos. Voia să se confeseze, dar cine eram eu? Un biet chirurg la început de drum, nicidecum un duhovnic sau psiholog.

Nu consideram că viața ne pedepsește sau ne răsplătește în funcție de ceea ce facem aici. În mintea mea, totul era dat de capacitatea noastră de a realiza lucrurile. Dumnezeu, cel despre care se vorbește atât de mult, posibil să fi uitat de noi și să ne lase în voia noastră.

— Îmi pare rău, să veniți vă rog, peste o săptămână cu radiografia toracică. Ne va furniza informații referitoare la dimensiunea cordului, circulația pulmonară, afecțiunile pulmonare si anomaliile aortei și apoi vom vedea ce facem mai departe.

I-am zâmbit și ea își luă privirea de jos. Mă aținti cu venin, dorindu-și mai mult ca orice să mă spintece și să lovească în mine. Asta îmi dădea de înțeles din privire și rămăsesem oarecum mut de atitudinea ei. O stare de neliniște mă cuprinse. Perturbarea sufletească își făcuse loc rapid în ființa mea. Pusesem asta în seama faptului că era tânără și aveam o oarecare compasiune pentru cei tineri și bolnavi care pleacă înainte de vreme. Mă gândeam uneori, ce crudă poate fi moartea să ia la ea pe cei care nici măcar nu au avut timp să trăiască.

Îmi zâmbi înapoi, se întoarse și îmi mulțumi cu o voce scăzută.

— Îmi pare rău că nu am apucat să vă spun ce anume a declanșat această boală a mea. Dar, data viitoare!

Cu o astfel de atitudine, scad mult în ochii mei pacienții care nu sunt empatici. Nimeni nu se gândește decât la el însuși. Afară așteptau peste zece oameni bolnavi, abia respirând și unii chiar pe moarte, iar fătuca asta avea impresia că este buricul pământului. Dacă aș asculta toate poveștile pacienților aș ajunge la balamuc. Nici timpul nu-mi era prieten dar nici nu-mi doream să mă încarc cu prea multe. Îmi ajungea viața mea. Mi-am luat inima în dinți și i-am aruncat:

— Dacă aveți nevoie de confesiuni, vă rog să apelați la un preot sau un psiholog.

A trântit ușa în urma ei, demonstrând un act de rea credință. Pe lângă faptul că am luat-o imediat ce a venit, nu puteam să realizez

cât de prost crescută era. Erau oameni mai grav bolnavi decât ea care așteptau de ore bune și eu ca un prost ce am fost i-am dat ocazia să intre peste rând, mânat probabil de tinerețea ei fizică.

### *Prezent*

*Paola, prezența ta pe acest pat bolnăvicios îmi provoacă trepidații în tot corpul. Când te văd așa îmi dă impresia că ești căzută în somnul adânc al morții și mă macină până în adâncul sufletului.* Prezentul ne este dușman, iar trecutul un păcat. Chiar de aș vrea nu mai pot să dau înapoi timpul să mă transfer în corpul celui care am fost acum opt ani. Aș face acum lucrurile atât de diferit, aș schimba atâtea! Doar dacă aș fi știut acest blestemat de deznodământ. Drumul nostru nu se va bifurca la intersecție sau la vreun sens giratoriu, ci va merge tot înainte, atent să evite vreo coliziune.

Paola tremură din toți rărunchii, într-o stare febrilă. Când i-am căutat temperatura, termometrul aproape a explodat, arătând treizeci și nouă de grade. Ea respiră agitat, tușește continuu, cere aer, stă cu ochii închiși și delirează. Asistenta îi pune comprese reci, îi schimbă perfuzia și îi injectează un medicament mai puternic. Dacă nu-și revine în douăzeci de minute, vom fi nevoiți să schimbăm tactica.

Îl sun pe Giuseppe și îmi spune, cu o voce moale, că o lasă pe mâinile mele dar reușita va fi egală cu zero. Îmi las capul să cadă pe spate, înghit în sec și trec pe la camera mea, unde mă așteaptă o carte groasă cu ultimele inovații în medicină. ”*Trattamenti e nuove scoperte mediche*” mă așteaptă relaxată în biroul oval, încadrat de nenumărate dosare. Peste cinci sute de pagini și toate vorbesc despre aceleași lucruri, învechite și învățate în facultate. Unde mai e noutatea atunci?

Poate laparoscopia flexibilă din Urologie și câteva descoperiri științifice în domeniul stomatologiei, cum ar fi implantul dentar, sunt vedetele acestei ediții.

Despre transplantul de inimă nu vorbește nimeni, nimic. Decât că este mult mai eficient și cu un risc mai scăzut, decât a fost la început când Christiaan Barnard a efectuat în 1967, primul transplant de cord, care s-a dovedit a fi un succes. Totuși, Paola mea are nevoie de o inimă nouă, acum. Nu mâine, nu peste zece zile. Analizele nu i-au ieșit strălucit, având și o formă ușoară de infecție, de unde și această febră puternică.

*Paola, o inimă nouă se îndreaptă acum spre tine, știu că a mea nu-ți mai ajunge și cu drag aș scoate-o din piept și ți-aș dărui-o ție dacă aș ști că suntem compatibili. Dar știu și că ceva din mine nu mă lasă să dispar așa în neant, fiindcă ai nevoie de mine.*

Îmi vine să mă dau cu capul de pereți atât de tare încât, peretele nervos să reverbereze în urechile mele și să-mi prelingă sângele pe el. Sunt singur, doar gândurile mai bântuie prin mintea mea și gemetele ei de durere, care înțes și înfioară salonul. Durerile ei străbat fioros prin ființa mea, lăsându-mă neputincios să îmi frâng incapacitatea de a-i vindeca suferința.

— Antonio...

Delirează. Întotdeauna face așa, în fiecare seară, iar eu îi iau mâna rece în palmele mele fierbinți și îi promit aceleași lucruri. Minciuni frumoase, menite să astâmpere suferința sau să mascheze loviturile ingrate ale sorții. Totul va fi bine, *amore mio,* vom găsi un donator, te vei vindeca, vom reuși să ne mutăm împreună, noi trei, așa cum trebuia să fie de la început. Serile ne vor prinde în jurul mesei, flecărind, eu sărutându-te continuu, iubindu-ți fiecare centimetru de piele, degetele de la mâini, de la picioare, buzele roșii, iar tu mă vei aștepta în fiecare zi, îmbrăcată provocator, cu mâncarea gătită pe masă, delicioasă și pornită pe mine, dându-ți frâu liber, instinctului tău animalic.

Îi pun mâna la cap și o nouă doză de perfuzie îi alimentează corpul. Febra o părăsește încet, încet, jucându-se în interiorul ei, ca un copil obraznic ce nu poate fi oprit. Când se va estompa căldura ei interioară, voi fi aici, lângă patul ei, așteptând să deschidă ochii, să-mi arunce priviri oacheșe, să-mi râdă, să mă tachineze. Sau poate sunt eu prea visător, un rebel oniric, ce așteaptă Bunavestire. Paola nu mai e așa. Nu se mai joacă, nu își mai încolăcește mâinile în jurul meu. Tremură când mă vede și mă respinge constant.

Așteptarea mă omoară, așteptarea de a-și veni în fire, dulce și melodioasă, cu chipul ei ravisant, cu ochii plini de strălucire și iubire. În fiecare zi, aștept minunea, aștept ca cineva să moară și să-și doneze inima. Adăst, iar asta mă omoară. Ca și atunci când stai lângă cineva pe patul de moarte și simți că va veni momentul fatidic, dar nu știi când, minutul, ora, ziua, doar stai și numeri cât chin mai ai de îndurat până bietul suflet își va găsi calea spre veșnicie.

Se ridică în fund și îmi caută privirea. Mă pun lângă ea și o mângâi pe obraz. *La mia fidanzata....*

— M-am săturat! Nu mai vreau aici. Vreau să mor odată, Antonio! Tu nu mă meriți. Nu! Starea în care sunt se datorează ție. Știai? Ție! Am așteptat ani să te întorci....ani să îți amintești de mine. Dar nu, ai preferat să fii cel mai bun chirurg ca să ce? Să îmi dai vestea asta proastă? Că pot muri oricând? Că trebuie să aștept ca altul să moara și să-mi doneze inima ca și cum ai dona niște bani unor amărâți? Nu mai vreau. M-am saturat!!!

Continui să o mângâi în timp ce o las să se descarce, o las să arunce în mine cu vorbe otrăvite, să-și scuipe veninul din ea, o las fiindcă știu că are dreptate. Dacă Dumnezeu ar fi drept și ne-ar da fiecăruia după merit, eu nu aș merita nici o cană cu apă. Pe ea sigur nu. De aceea îi înțeleg răbufnirea. Și o las să dea afară tot ce simte mai rău.

— Nu merge cu lingușeli. Știai prea bine că am probleme. Știai că de la insuficiența aia acută pot muri sau pot să ajung să am nevoie de o altă inimă care să bată normal.

Știam. Și tocmai aici este întrebarea care mă macină și pe mine. De ce nu am căutat-o? De ce am lăsat-o să plece pe alt drum, fără să-mi dau silința de a mai afla ceva despre ea? De unde atâta indiferență? Acum, stând să meditez, nu pot să îmi dau seama de ce simțim atât de des, că nu ne pasă. Nu am doar eu problema asta. Majoritatea oamenilor consideră că dacă își îngroapă în interior tot ceea ce simt, își vor alina suferințele, bine mascate. La dracu! Nu poți pretinde că nu simți nimic și că pot trece ani dar acea incizie se va deschide odată ce vei vedea iar persoana în fața ta. Sau te vei gândi la ea întâmplător. Îți va trece fugitiv prin minte. Inima îți va sta în loc, după care, o vei alunga iar. Și tot așa, până când mințindu-te singur, ajungi să dai de spitalul de nebuni. Asta am făcut și eu și nu sunt sigur dacă mai am ceva întreg în mine.

— Îmi pare rău, Paola. Nu am nicio scuză. Decât poate....

Îmi întoarce privirea furibundă și o aruncă pe fereastra ce dă în curte. Se pune înapoi și respiră de câteva ori încet. Închide ochii și îmi face semn să plec, să o las pierdută în amintirile pustii ale încarcerării ei.

## *Trecut*

Cum prima consultație trecuse deja, Paola și-a făcut rapid apariția la cea de-a doua. Nu după mult timp de la prima vizită. Cred că în cea de-a doua săptămână. Memoria mea fiind încărcată nu reținusem mare lucru. Era o perioadă aglomerată, cu zeci de pacienți pe lista de operații, cu mici scandaluri cu colectivul spitalului, ce voia cu orice preț să mă dea afară. Pe retină îmi rămăseseră câteva frânturi din ultima ei vizită, mai ales lipsa de bună purtare. Confesiunea de atunci, privirea ei atât de ascunsă și insipidă, culoarea obrajilor scăldați în teamă, tremurul vizibil. La fel de tulburată ca

și prima oară, poate mai îndărătnică, intrase în cabinet cu o grimasă ce mă lăsase bănuitor în scaun.

— Nu m-am simțit mai bine după medicamentele pe care mi le-ați dat dvs...

Ochii ei mai aveau puțin și se înmuiau în lacrimi. M-am foit enervat și i-am propus să stea jos și să se liniștească.

— Ați făcut radiografia?

Mi-a întins rezultatul cu mâinile tremurânde. În cabinet era o căldură insuportabilă iar inima mi-o luase razna doar la simplul gând că am greșit cu ceva. Începusem să mă panichez, monitorizându-mi bătăile inimii, ce le auzeam în gât, până când am luat hotărârea să mă calmez, am respirat ușor de două ori și am verificat radiografia toracică. Rezultatul era cel pe care-l anticipasem deja. Insuficiență cardiacă acută. Inima nu mai funcționa cum trebuie, nu îi mai pompa sângele, bătea neregulat, cu palpitații și dese edeme periferice.

Mi-am trecut mâna peste radiografie și i-am făcut semn să se așeze pe patul de consultații.

— Va trebui să vă consult iar. Probabil vă voi interna în spital câteva zile ca să vă fac toate analizele și să vedem ce anume e de făcut mai departe.

Și-a dat jos bluza verde de satin și mi-am trecut stetoscopul peste toracele ei. Pielea îi ardea iar inima o zbughea precum o tornada. I-am mai făcut un EKG și apoi am lăsat-o să se îmbrace.

— De ce nu vreți să mă ascultați? Știu ce am! Știu cauza.

Întors la biroul meu mi-am făcut de treabă în a analiza rezultatele. Nu mă puteam înșela. Trebuia să o internez de urgență.

— Domnule doctor Antonio!

Strigătul ei îmi paraliză gândirea. Mi-am întors capul spre ea, disperat de întreruperea intempestivă. Nu știam ce dorea atât de mult să îmi spună. Ce cauză? Nu poți să găsești nicio cauza a vreunei boli. Depinde evident și de om, cum se îngrijește, însă în cea mai mare măsură, bolile sunt independente de noi. Ceea ce consemna ea era

absurd și nu-mi permiteam să-mi pierd timpul prețios ascultând baliverne.

— Vă rog frumos, încerc să mă concentrez și să vă scriu biletul de trimitere la spital.

Își răsfira părul și privea într-un punct imaginar, parcă în bătaie de joc, ca și cum în acel punct imaginar ar fi așteptat-o prietenii ei, alienii.

— Nu vreau în spital! Problema mea e alta! Uitați-vă la mine, am o problemă de inimă din cauza....

Nu apucă să mai spună nimic, căzu secerată lângă scaun. Respirația mi se opri într-o secundă, fulgerat de sunetul puternic al prăbușirii ei pe podea. În aer simțeam un miros ciudat, al disperării. I-am luat capul în mâini și am tras-o spre mine. Un vârtej de ispite mă înconjurau din toate părțile. Păream un handicapat ce acționează haotic, neîndemânatic. Ceva din mine se împotrivea valului de emoții frenetice și dădeam cu mâna în aer ca și cum aș fi alungat simțămintele. Văzând-o pe jos, palidă la față, cu mâinile lăsate peste corp și ochii închiși, parcă mi-am revăzut proba de prim ajutor de la *Universitatea Humanitas* pe care am urmat-o.

Mi-am apropiat buzele de ea încercând să-i fac respirație gură la gură. Am atins-o iar gustul ei dulceag amestecat cu o tărie mi-a provocat o durere surdă în stomac și greață. Am rămas totuși ațintit asupra ei, până și-a revenit. A tușit puțin și apoi mi-a țintit privirea, ridicându-se grăbită de zici că era o gospodină ce îi arde mâncarea pe foc.

— Ce s-a întâmplat? Domnule doctor...eu...

M-am ridicat, mi-am apretat halatul și m-am întors dezgustat la locul meu.

— Nu e nimic. Ați leșinat doar.

Părea să cerșească un răspuns, o verificare a simțurilor ieșite din comun. Ochii i se mișcau voioși. Un moment crezusem că s-a prefăcut doar ca să mă prindă în mreje. Trebuia să fiu atent cu ea.

— Îmi pare rău. Mă trimiteți la spital? Acolo o să vă mai văd?

În mine ceva se mișca periculos. Îmi dădeam seama că pentru această tânără sunt un moft, o iluzie, o himeră. Sau poate mă înșelasem? Până la urmă eram chirurgul ei și evident trebuia să o țin sub observație. Nu mi-a trecut prin minte atunci să o descos ca să aflu amănunte fiindcă, undeva, îmi era clar că întrebarea era inoportună. Dacă îți pasă de sănătate, îți pasă și de medicul care te îngrijește.

— Sigur. Aici sunt hârtiile. Vă rog să mergeți cu ele la Urgențe. Ne vedem acolo mai târziu sau mâine.

Femeia a ieșit mai împiedicată decât intrase și eu nu știam cum să-mi stăpânesc sufletul. Ușa se deschise și forma ei dispăru pe hol, lăsând loc altor pacienți. Ce naiba mi se întâmplase? Oare se suise cilibiul ăla de Cupidon la mine în cap? Era cu neputință! Nicio vrajă din lume nu m-ar fi putut urni din loc, oricât s-ar fi străduit nemernicul acela să mă săgeteze. În plus, conduita medicală prevedea clar, între un pacient și un doctor relațiile personale sunt strict interzise! Mă rog, o fi fost așa pe vremuri, colegii mei, având o altă părere și flirtând de zor cu pacientele tinere care se nimereau la ei, dar la mine, problema era alta. Și mult mai gravă. Eram însurat cu Marisa, de ceva timp și personalitatea mea, frumos construită, nu-mi permitea să mă avânt într-o relație extraconjugală.

În ziua aceea abia am putut să mă concentrez pe următorii pacienți de pe listă. Îmi stăruia pe buze, gustul ei. Îmi forțam gândurile să se mute în altă parte, îmi abăteam privirile asupra corpurilor vârstnice, asupra stetoscopului ros de timp și a tratamentelor pe care le prescriam. Ceva însă nu-mi dădea voie să fiu eu la capacitate maximă! Leșinul ei, gustul, întrebările puerile, toate veneau pe mine ca o avalanșă în munți. Mi-am surprins un gând tocmai când aveam ultimii pacienți, *"tânăra aceea e bolnavă! Trebuie să te gândești la ea, strict din poziția de medic curant."* Nu m-am dat bătut, am stat și am luptat până la epuizare. Exact ca și un soldat care nu-și pierde capul și arma de luptă, nici eu nu mă lăsasem învins de acel sentiment efemer.

Zilele care au urmat au iscat mai multe întrebări decât confirmări. Treceam pe la ea, doar puțin, atât cât să-i verific starea și apoi mă întorceam repede la ale mele. Ea continua să mă ațâțe, descoperindu-și integritatea, fuga onirică asupra unui obiect deținut de altul. Până la urmă, asta suntem, obiecte toți, folosite sau mai puțin folosite.

— Vreau să mai stați cu mine, domnule doctor.

Îmi ridicam bărbia, o monitorizam și râdeam în gând la cât de slabe pot fi unele femei!

— Ți-e rău? Dacă da, cheamă te rog asistentele și o să-ți pună o perfuzie.

Mă ridicam de lângă ea și o lăsam cu buzele umflate. Paola însă, încerca să-mi inducă sentimentul de om nesăbuit, arogant și orgolios. Îi depuneam armele la picioare, arme cu care ea mă ataca mereu. Nu indiferența constituia o problemă aici, ci voluptatea și dorința de materializare a sentimentelor inoportune. Convins fiind că nu simt nimic, nici nu mă agitam. Tot ce era efemer trecea rapid și știam că orice emoție ar fi putut evoca în mine, eu aș fi dat-o la o parte ca și atunci când te piepteni și îți descâlcești părul. Nu-mi doream nimic cu această femeie. Nici prietenie, nici iubire, absolut nimic. Nu era ieșită din comun, dar avea o strălucire greu de surprins în cuvinte. Părea o zeiță a Soarelui.

Analizele pe care le făcuse și toate investigațiile duceau spre un singur rezultat. Inima îi juca feste, o calomnia, făcându-i zile fripte. Trebuia să stea sub observație medicală cel puțin doi ani de zile și neapărat, să respecte tratamentul puternic pe care-l prescrisesem. I-am prezentat toate acestea în ziua externării ei.

— Nu știți ce aș putea să fac și altceva? Poate îmi puteți recomanda și alte chestii decât acest tratament.

Devenise deja cam insinuantă.

— La ce vă referiți? Bineînțeles că vă recomand să mergeți cât de des la plimbare, să faceți mișcare multă, dar fără să obosiți foarte tare. Să beți multe lichide și pe cât posibil să mâncați mâncare sănătoasă.

Clipea des din gene și își freca mâna de păr.

— Nu la aia mă refer, *dottore*. La....

Un moment am rămas imun. Puteam doar să o privesc cu compasiune.

— Evident, puteți să faceți și sex, dacă la asta vă referiți.

Zâmbi cu subînțeles.

— Da, dar aici e problema. Nu am niciun pretendent. Iar dumneavoastră...

Am oprit-o înainte să scoată vreo tâmpenie pe gură. M-am îndreptat spre ușă, sperând că atunci când o voi închide, se va termina tot acel coșmar. Intuisem că asta își dorea cu tot dinadinsul, să mă curteze, să și-o tragă cu mine și poate să-și exprime și emoțiile printr-o poveste imposibilă de iubire. Îmi era cu neputință să-i fac jocul, să mă las pradă emoțiilor deșarte care rătăceau prin mine. Nu! Închid ușa și pe hol voi respira un alt aer, unul mai degajat. Dacă permit femeii să mi se urce în cap nu voi sfârși bine. Permițându-i să se apropie prea mult, riscam să îmi ucid ființa. Iar acest sacrificiu era prea mare, chiar dacă exista o oarecare atracție între noi. Înainte să ies, mi-am scuturat capul și i-am replicat.

— Îmi pare rău, nu mă interesează acest aspect.

În cabinetul meu aceeași atmosferă pe care am lăsat-o. Mă gândeam la ultimele dăți când mai pățisem ceva asemănător. În trecut, am dat peste femei alarmante, obsedate de mine și care îmi căutau mereu prezența. Veneau la consultații prefăcându-se bolnave, tremurând de indignare, de câte ori le spuneam respectos că nu au nicio șansă să mă cucerească. În timpul rezidenței a fost și mai rău. Deși nu mă consider vreun tip scos din reviste, atrag prin ceea ce sunt. Probabil. Mă consider banal, din punctul ăsta de vedere. Șaten, ochii căprui, constituție atletică. Pentru unele femei asta nu ar fi nicio problemă. Dar statutul... Faptul că sunt o autoritate... Că am ce am...Toate astea atrag femeile ca albinele la stup.

Un coleg intrase la mine în cabinet, căutând niște dosare, când mă văzu îngândurat.

— Ce-i cu tine? Demult nu ai fost așa. Parcă nu ești în apele tale.

— Ah, nimic. Stai liniștit. Doar o migrenă.

Adevărul era bine ascuns în sufletul meu însă nu puteam să dau în vileag ce se întâmplase acolo în interior. Hormonii urlau, iar eu o luam ca pe o experiență nefericită a vieții. În plus, ce mai conta? Nimic nu m-ar fi înduplecat să-mi schimb hotărârea.

Cam așa au arătat primele întâlniri cu Paola, întâlniri pe care le voiam distruse, uitate, orice doar să nu mai stăpânească mintea mea. Însă ca în povești, de la negare la acceptare, nu este decât un pas mic, mic de tot. Pare un scenariu prost, scris de un scriitor fără o urmă de condei, care se crede genial. Înainte de a continua povestea mea cu Paola aș vrea să trec la o altă istorisire. Una mai veche, mai tristă ce m-a lăsat cu sufletul dezgolit și respirația tăiată. Vreau să-ți povestesc despre Marisa.

Pe Marisa o știu de când eram copiii și ne jucam amândoi în parcul de lângă bloc, vecini și prieteni deopotrivă. Mama mea și mama ei, prietene la cataramă, se întâlneau mai tot timpul și ne luau și pe noi cu ele. După ce am crescut, am mers la aceeași școală, apoi la același liceu. Ne cunoșteam foarte bine, atât pretențiile, doleanțele, gândurile, ne dezbrăcasem de emoții și inhibiții și eram atrași unul de celălalt. La liceu am descoperit că îmi place mult compania ei, că râdeam împreună și ne tachinam cu multă iubire iar fiorii ce mă cuprindeau când stăteam de povești sau când mă mai atingea, îmi dădeau de gândit că poate sunt amorezat. Asta să fie iubirea? Mă întrebam eu uneori când trecea pe lângă mine și îmi făcea cu ochii. Plină de un optimism debordant, se strecurase prin inima mea ușor. Nu trebuia să fac avansuri de Don Juan, nici măcar să o curtez ca un veritabil Cassanova, era suficient să o strâng în brațe, să o ascult și să o fac să râdă. Uneori râdeam amândoi ca proștii

câte jumate de oră la un banc. Ne mai oprea doar ploaia care răpăia pe acoperișurile caselor și ne răsfira care pe unde. Atentă, plină de afecțiune, dornică de iubire așa era Marisa în adolescență. Iubise și înainte de mine. Un tip ce și-a bătut joc de ea și venea la mine deseori să-i fiu batista care îi șterge lacrimile.

— Marisa, vreau să-ți spun ceva, foarte important.

În clasa a unsprezecea mi-am luat inima în dinți, hotărât că atunci era momentul sau niciodată. Devenisem deja un adolescent plăcut de fete, curtat adeseori, și dorit. Fete mai mari mă plăceau și îmi trimiteau invitații la teatru sau operă. Contrar aparențelor, fusesem destul de timid. Închis în lumea mea, puțini îmi cunoșteau adevărata față.

— Ce e Antonio? Vrei sa mergem la film, într-o seară?

Avea în privire un aer boem, lucid și mă fermeca fără vreo intenție ascunsă. Picioarele mi se înmuiaseră, inima îmi zvâcnea în piept și tot corpul cerșea după atenție.

— Da, dar nu asta vreau să-ți spun. Cred că....cred că sunt îndrăgostit de tine.

Ochii i s-au răsucit în orbită și a început să râdă cu gura până la urechi.

— Ai înnebunit, Antonio? Cum să fi îndrăgostit de mine? Tu nu poți iubi pe nimeni! mi-o aruncă nonșalantă.

În ziua aceea inima îmi era crăpată în șapte și îmi promisesem că nimic nu mă va mai atinge vreodată. Am să-mi ascund sentimentele și le voi ține prizoniere într-o cutie închisă cu cheia și sigilată. La naiba cu toate fetele! Nu meritau nimic. S-a întâmplat însă, într-o zi, când soarele bătea fierbinte peste noi, să ne apropiem mai mult și să ne sărutăm. A fost un sărut inocent, un pupic pe gură, dar atât de semnificativ pentru mine. Promisiunea mea se dusese pe apa sâmbetei. Ea rămăsese cu gura căscată, îndepărtându-se încet. Mă numea un infam! Un mârșav, care am planificat în cele mai mici detalii acel eveniment memorabil. I-a plăcut totuși. Atât de

mult încât după acel moment, mintea nu i-a mai stat altundeva. Mă căuta mereu, prinzându-mi fața în mâini și sărutându-mă cu foc. Se juca așa crezând că sunt doar un cuceritor înarmat până în dinți cu arta seducției și că în ziua următoare aveam să devin un biet soldat învins în povestea dragostei. Îi arătam cât de mult se înșală și cât de importantă era în viața mea. A recunoscut apoi că i-am atins coarda sensibilă și am știut să mă mențin pe poziții. Brusc începusem să fiu atrăgător, frumos, dorit și talentat.

Dragostea noastră începută în acei ani ai adolescenței avea o nuanță stranie de frumusețe și sublim. Niciun moment nu mi-a trecut prin minte că într-o zi, avea să se piardă și să fie aruncată la gunoi. Să-mi îngrop sentimentele? Să le folosesc pentru alta? Nu! Așa ceva era exclus.

Marisa, prima iubire, prima în experiența sexuală, a dorinței carnale, a stării mele sufletești, a aventurii și a patosului. Ce extaz trăisem cu ea și câte nopți magice învelite în mireasma toropitoare a nebuniei. Deși tineri, știam că suntem făcuți unul pentru altul, că pentru noi nu va mai exista o altă ea sau un alt el, știam că sufletele noastre vor rămâne marcate pentru totdeauna de corpurile acestea efemere. Încă din momentul în care dragostea îmi dăduse semne de apariție, mi-am jurat că nu voi lăsa nicio altă iubire să mi se strecoare în suflet. Îi eram devotat și fidel ei. Cea mai însemnată dintre muritoare. Anii au trecut, încet dar sigur, iar după a 25-a mea aniversare am cerut-o de soție, pe Turnul Eiffel din Paris. Anul următor ne puneam pirostiile și vrăjiți de noua viață ce ne-o așternusem la picioare, trăiam intens și magistral.

— Antonio, acum știi ce mai îmi doresc? mă întrebă ea într-o seară, după doi ani de căsnicie.

— Ce anume?

Mă prinse de bărbie și îmi dădu un sărut scurt.

— Un copilaș.

Mi-am băgat capul în plapumă și am rămas așa până a terminat ea de pălăvrăgit.

— Pentru mine înseamnă mult. Uite, eu am deja douăzeci și șapte de ani și cred că este timpul să ne gândim la asta. Ce zici?

Orbit de dragostea pe care o nutream față de ea, aprobam fiecare idee, gând, gest. Dar, în adâncul meu o forță de nestăvilit pusese stăpânire pe mine și mă țintuia în ecoul negației.

— Vom încerca, bine?

Anii treceau, duși de vânt, cu un parfum al instabilității. Auzeam aceeași placă, dorința devenind și mai aprigă după fiecare trecere suferindă. Vom încerca. Ca și un actor, ce își știe replicile pe de rost, mă înarmam zi de zi, ca să fac față asalturilor ce veneau spre mine. Marisa nu bănuia nimic, o făceam ca un experimentat în ale amorului. Știam să-i ascund zburdălniciile mele cele mai crase. Nu terminam niciodată în ea, simulam, însă când venea momentul, baia îmi era un tovarăș secret. Un copil îmi dădea toate planurile peste cap. Și visul meu avea să întârzie cu fiecare șansă de a da viață unei mogâldețe. Părinții ne tot iscodeau, care e problema, de ce nu vine niciun bebe.

— Mamă! Încetează să mă mai bați la cap! Vom avea unul când vom fi pregătiți.

Cuvinte repetate până la trezeci de ani. Și așa treceau anii, iar eu tot mai bătrân mă simțeam. Cariera mea nu avansa în niciun fel, și orele petrecute la spital se înmulțeau în loc să scadă. Când Paola apăruse în viața mea, la cei treizeci și doi, oboseala mă sfâșia, parcă mă târam ca un vierme. Marisa continua să spere, își făcea planuri, vise, căuta cu disperare soluții. Iar eu, așa fals cum eram, nu puteam decât să mă bucur că nu îi reușise pasența. De multe ori veneam atât de obosit după o zi de muncă încât patul mi se părea cea mai bună amantă.

— Iubito, în weekend nu sunt atât de prins. Îmi pare rău!

Partidele de iubire se răreau, uneori chiar la una pe lună. Și eu invocam tot felul de motive, precum o femeie fițoasă. Își ieșea din fire, de cele mai multe ori.

— Avem deja treizeci și doi de ani! Când vrei să nasc? La patruzeci?

La un moment dat secătuită de puteri Marisa îmi propuse să mergem la medici specialiști pentru a vedea ce anume este în neregulă cu noi. Am făcut analize, consultații, am mers până și în Franța, dar în zadar. Peste tot aceleași rezultate. Totul este în regulă. Suntem apți de a face un copil și chiar fertili. Nu-și putea explica ce anume procedam greșit. Cum se poate să nu vină? Iar ei, majoritatea ne dădură de înțeles că Dumnezeu le rânduiește pe toate și tot ce avem de făcut este să încercăm și să așteptăm.

— Iubito, te rog, nu te mai stresa. Uită-te și tu, încercăm, dar ce putem face mai mult? Numai Dumnezeu știe de ce nu ne zămislește un copilaș acum.

O consolam cu ideea că încă eram tineri și putea veni oricând, doar eram pregătiți material vorbind. Sufletește, mă îndoiam.

Dar iată, apariția Paolei îmi dădu toată viața peste cap. Tocmai atunci prins în discuțiile cu Marisa și dorința de a ajunge pe culmile succesului, m-am pomenit cu acest eveniment neprevăzut. Îți dai seama că asta îmi mai lipsea! O pasiune nebună pentru o altă femeie. Nici nu-mi trecuse prin cap că aveam să distrug ce am clădit cu multă muncă și efort. Consolat de Marisa, trup și suflet doar al ei. Așa fusese convenția de la bun început. Altă femeie nu mă va atinge, nici sufletește și nici trupește.

Poate nu îți vine să crezi, totuși în zilele noastre, când ispitele sunt la colț de stradă și eu să fiu atât de fidel? Am fost și nu regret! Până într-o zi....

Zilele curgeau frumos, părea că totul merge conform destinului bătut în cuie de Dumnezeu și pe care îl mai șlefuiam și eu din când în când. Spital, casă, soție, pacienți vindecați. Dimineața ieșeam din bârlog tot un zâmbet fiindcă seara se terminase într-o petrecere sufletească cu comoara mea cea mai preț, Marisa. Mintea mea nu asocia niciun moment cum o pacientă avea să-mi influențeze calea.

Totul avea să se spulbere precum colbul de pe drum. În continuare agenda mea mustea de programări, operații și vizite în spital. Doar luna în plina ei strălucire mai avea oportunitatea să mă zărească. Soarele nicio șansă. Poate doar, când răsărea.

Într-o bună zi, la câteva săptămâni distanță de externarea Paolei, am avut un curs la Roma, împreună cu alți colegi. Marisa, fiind profesoară și având sub tutelă o clasă de copii gălăgioși, a rămas acasă. Nu era nicio problemă, o săptămână despărțiți nu echivala cu sfârșitul lumii. Amândoi fiind conștienți că meseria ne corupe să ne distanțăm puțin fizic. Mi-am pregătit cu grijă hainele iar în suflet mi se puse un ghimpe. Neliniștea mi se strecura în suflet. Parcă, dintr-odată dorința de a o avea pe Marisa lângă mine, se intensifica.

— Stai liniștit, iubire, du-te fără grijă. Știi că în perioada asta nu pot să-mi iau concediu.

Dimineața, pe la opt fără un sfert, m-am urcat în Audi-ul meu, și am pornit muzica mea preferată, cu scopul de a mă detensiona de stresul ce mă măcina. Toto Cutugno, Tiziano Ferro, Zucchero, Adriano Celentano, Eros Ramazotti, mi-au încântat urechile întregul drum. Din Milano până la Roma, faci lejer șase ore și asta dacă prinzi un trafic mai puțin aglomerat. Am trecut prin Bologna, Florența, iar de acolo nu a lipsit mult și mi se arăta măreață ca un astru, Roma. Se spune că toate drumurile duc la Roma. O vorbă de actualitate și în zilele noastre. Soarele strălucea de zor, poate doar puțin mai anemic decât de obicei, când am ajuns la hotel.

Mi-am arătat ecusonul și am urcat greoi în camera mea. Mă aștepta un pat regesc, dublu, cu cuverturi albe și aranjate sub formă de inimă. *Pesemne s-au gândit că mereu vin turiști îndrăgostiți pe aici*, am râs eu, în sinea mea. O cameră cochetă și drăguță, care îmi oferea doar strictul necesar. Un frigider micuț așezat la nord de pat, un televizor smart închistat pe perete, pahare proaspăt spălate, prosoape, gel de duș, săpun, și chiar și pastă de dinți. Personalul foarte atent și dispus oricând la serviciile musafirilor. Mi-a plăcut ce

vedeam. Pereții aveau o culoare deschisă, spre liliachiu, iar perdeaua de noapte, mă ajuta să mă cufund într-un somn fără vise. Capitala îmi dăruise cele mai frumoase amintiri, întotdeauna. Iubeam orașul, atmosfera, oamenii și tot ce aparținea de el.  Presentimentul nu se dădu uitat, cu una, cu două. După ce m-am instalat, apăru iarăși, de data asta cu o forță mai amplificată.

Ce putea să fie? Accident nu avusesem, conduc prudent și nu mă avânt în viteze remarcabile. Marisa era bine, tocmai ce vorbisem cu ea la telefon, și totul părea în regulă.

Am coborât la cină, îndepărtând atât cât puteam sentimentul oribil ce mă stăpânea. Stabilisem cu colegii să ne vedem jos, la restaurant. M-am așezat la o masă mai mare, să încăpem toți cei șase inși care ne dăduserăm întâlnire. Ceasul anunțase ora douăzeci și neliniștit, așteptam pe ceilalți. După zece minute în care mi-am tot rotit privirea spre interiorul restaurantului, am hotărât să citesc broșura hotelului și meniul ce îmi făcea cu ochiul. Încăperea bine aerisită, avea în jur de zece mese, așezate pe diagonală. Pe pereți atârnau tablouri cu Roma veche, istoria ei și războaiele prin care trecuse. I-am făcut semn ospătarului să-mi aducă o lasagna, căci eram lihnit, și un pahar de apă plată. Unul din colegi, mă sunase deja să-mi spună că nu mai vine, fiind prea obosit.  Un icnet îmi răsuci capul spre dreapta, unde o tânără își înecă amarul în băutură.

— Ce bine vă merge, *dottore*!

Vocea aceea! Răsunetul, respirația greoaie, și apoi ochii ce mă fixau ca la oftalmolog. Paola. Ea, în restaurantul hotelului unde eram cazat. La Roma. Lângă mine. Prea aproape de mine. Mi-am înghițit saliva, cu greu, în timp ce mintea se juca cu mine. O psihopată. M-a urmărit. E obsedată de mine. Trebuie să o iau la fugă. Tocmai când iadul gândurilor se încheiase, ospătarul sosi cu lasagna. Puteam să plătesc și să mănânc în camera de hotel. Da, asta trebuia să fac. Un alt icnet, silabe nedeslușite, din care înțelegeam doar dottore. Mă frecasem cu mâinile la ochi, poate aveam halucinații. Dar, nu

băusem alcool, deci exclus. Sau poate, fusesem atât de fascinat de aceea tânără încât să o văd în altă femeie? Era o posibilitate. Vederea mi se încețoșase la un moment dat, tocmai când începusem să înfulec și mâinile îmi tremurau. Mă țineam tare să nu întorc privirea spre ea, să nu vadă că o observ, dar ochii mi se tot suceau spre ea. Paola era, fără îndoială. O altă Paola, de fapt. Arăta execrabil, cu părul ciufulit, machiajul căzut și lacrimi ce îi parcurgeau obrazul, intrându-i în gură și amestecându-se cu votca. Scena părea ireală.

— Paola? Ce naiba....

Am alergat către ea în timp ce încercam să-i iau paharul de la mână.

— Neah! Nu, nu așa se face. Există căi mai simple..

Mirosea puternic a tărie și eu mă luptam să îi desprind buzele de gura paharului.

— Dacă tot vreți să nu mai pun votcă pe buze, atunci trebuie să pun buzele pe altceva....știți....

Femeia asta! Mă cuprinse un val de furie interioară pe care nu eram capabil să o manifest. Se dăruia puternic unei oscilații de constrângeri și mai vorbea și fără ea. Un mister ce nu-mi stătea în fire să-l dezleg. Stăteam lângă ea, atingându-i piciorul sub masă, fără vreo intenție, și mâna în care avea drăcia aia de alcool. Încercam să leg o conversație cu ea, atât cât se putea. Vocea îi era slăbită și cuvintele nu le mai articula cum trebuie, alcoolul făcându-și efectul cu brio.

— Paola, inima ta nu poate să suporte băutura!

Ea trăgea din ochi, părea că nu e în toate facultățile mintale.

— Dottore, nu sunt în cabinetul dumneavoastră, și în plus, ați spus că nu sunteți psiholog. Ce vă mai interesează acum soarta mea?

Începea să stârnească în mine valul furiei mistuitoare. Am bătut din picior.

— Mă interesează! Ești pacienta mea!

Urletul se auzise până în depărtare, atrăgând câțiva ospătari la masa noastră. În tot restaurantul, singurele ființe eram eu și ea.

Ne întrebaseră dacă s-a întâmplat ceva și dacă mai aveam nevoie de orice. Le-am zis că nu, și singura necesitate e ca femeia de lângă mine să nu mai primească alcool. Ea râdea, dezvelindu-și dinții albii.

— Gata! Încetează cu mascarada asta. E viața ta, Paola!

I-am îndepărtat paharul și l-am sorbit pe tot, dintr-o înghițitură. Zâmbea continuu și nefiind atent, m-a tras cu toată forța către ea, sărutându-mă pe buze. Voiam să mă retrag, oh Doamne! Cât îmi doream să rămân lipit de buzele ei dar în același timp să-i dau o lecție pe care să nu o uite niciodată. Amândoi cu gust de tărie, ne sorbeam băutura ce rămăsese pe limbă. Când m-am dezmeticit, m-am retras și aerul începuse să-mi lipsească. Doream din nou să o simt, din nou să-i sărut buzele, însă mă abțineam. M-am uitat la ea urât, ca un copil pedepsit de părinți.

— Să nu mai faci așa ceva, niciodată!

Vedea că vorbesc serios și dintr-odată s-a înmuiat în scaun. Râsul și fericirea dispăruseră.

— Bine, *dottore*. O să vină ziua când o să mă rogi să te mai sărut, și nu am să o mai fac.

Se ridică împleticindu-se și urcă sus în camera ei. Am mai rămas puțin, ca să plătesc și să îmi limpezesc gândurile. Paola, în același oraș, hotel cu mine. Paola, m-a sărutat forțat. Paola, Paola, Paola. Și de ce simțeam încă buzele ei pe buzele mele?!

# 3.

***Prezent***

Inima, draga de ea, bate într-un ritm accelerat și îmi simt pulsul în gât. Stau cu sufletul rătăcit privind la ea cum se zvârcolește în pat. Plânge, strânge din dinți, transpirația îi curge șuvoaie iar tusea nu mai dispare. Cu inima cât un purice îi verific bătăile inimii. Sunt mari și violente. Iar eu îmi iau gândul de la viața fericită pe care mi-am creat-o cu ea în gând. Îmi iau adio pe rând de la nopțile fericite, clipele în care mâna ei va sta în mâna mea și vom discuta vrute și nevrute, ne vom crește copilul, voi posta pe instagram și facebook imagini cu noi fericiți. Îmi iau la revedere de la toate vacanțele imaginare, iluzorii pe care le vedeam în fiecare zi. Se stinge încet, încet...iar eu nu pot să opresc timpul în loc. Nu pot să mă bat cu Dumnezeu, nici să-l iau la socoteală pentru tot ce mi-a făcut.

Aerul începe să-mi lipsească. În jurul ei, alți muribunzi își trag ultimele respirații pe care le vor lăsa aici. Doar ea, tinerică și frumoasă, palidă la față, cu mâinile tremurânde și inima devastată. Parcă nu mai vrea să fie aici, se dă bătută, pleacă încet....și eu îmi curm orice gând aș avea în salvarea ei.

Iau repede mâinile ei în ale mele și îi verific pulsul.

— Paola, Paola, mă auzi?

Deschide ochii încet, întinde capul și șoptește cuvinte delirante. Monitorul arată cum inima oscilează și se mai liniștește, acum bătând mai încet. Se ridică spre mine, ochii îi sunt acoperiți de lacrimi, ajungându-i aproape în gură, curgând cu viteză. Vrea să mă strângă în brațe, să fiu lângă ea și să nu o mai scap din vedere. Iau drumul lacrimilor și i le șterg, pupând-o apoi. Se uită la mine, suspină, se pune înapoi pe perne, dă din cap că nu, este agitată. O

las să-și revină, însă sunt tot mai conștient că nu se va întâmpla asta niciodată.

Perfuzia îi este aproape goală și aștept după asistentă să îi pună alta. Îi vom administra un ser foarte puternic ce o va mai calma. Nu am voie să stau prea mult la terapie intensivă iar pacienții cred că au făcut spume la gură, în lipsa mea.

— Paola, imediat totul va reveni la normal, îi spun, dar nu știu cu cine vorbesc.

Cu cât mă încăpățânez mai mult, cu atât este mai dificil să o readuc cu picioarele pe pământ. Pare că are și febră.

Asistenta își face apariția, sclifosită și cu aere de divă. Dacă aș avea timp, i-aș face o morală de toată frumusețea. Nu, nu sunt de acord cu acest gen de comportament, complet lăsat pe dinafară. Dacă toți au ceva cu mine, să-mi facă mie rău, nu femeii iubite. Se răzbună ca și cum ea ar fi vinovată de toate. Am greșit, recunosc, cine e sfânt în lumea asta? Cine poate spune că nu are niciun păcat, cine poate spune ca e omul desăvârșit?

— I-ai administrat noul ser?

— *Si*! îmi răspunde sec.

Se plimbă pe lângă Paola, verifică noile medicamente și apoi se face nevăzută. Abia mai respir. Aștept un semn de la ea, că e mai bine, că și-a revenit. În schimb mă lovesc de tăcerea ei atât de greu de suportat. Cuvintele lipsesc, respirația îi revine la normal, dar ochii îi sunt pierduți.

Palidă și îngrozită, își ridică privirea spre mine. Schițează un zâmbet forțat și îmi face semn să mă pun lângă ea. O iau de mână, i le sărut cu buzele presând, și ea nu face niciun gest. Un robot ar avea mai multă viață. Iubirea ei a dispărut. S-a pierdut prin neantul de greșeli și păcate pe care le-am făcut. Mă fac vinovat de toate și îmi este greu să pierd. Dezolat, dezrădăcinat, nu cutez să mă uit în ochii ei. Ce mi-ar spune? În schimb îi îndrept spre monitor și peisajul este unul alarmant de dureros. Boala ei nu mai are scăpare. Boala ei o

va băga în pământ. Cât timp mai are? Poate câteva zile, săptămâni, luni? Cine știe. Cert e că voi fi acolo, lângă ea în tot acest proces.

Pic, pic, perfuzia îi intră în vene și îi recoltează sângele. Nu mai tușește, în schimb privirea ei fixă, nu-mi place deloc. Închide ochii și apoi se lasă moale în jos, îndepărtându-și mâinile de mine. Mă ridic și o pup pe frunte. Nicio reacție. Încă arde, dar curând îi va trece și febra.

Oamenii din jur au plecat demult. Sunt doar niște oase, niște corpuri fără suflete. Mă îngrozesc la imaginea terifiantă care se perindă prin fața ochilor mei. Ea vede asta în fiecare zi. Cei care împart camera nu sunt scutiți de atrocitățile morții. Iar ea, condamnată să îi petreacă pe toți cu privirea, când își duc sufletul la cer. Îmi mai arunc o dată o ultimă  privire spre ea, asigurându-mă că e bine și apoi o las în lumea ei, o lume a viselor.

Dau să plec, dar văd pe măsuța de lângă ea, o agendă maro, pe care scrie *"E iniziato prima della fine"* – *A început înainte de sfârșit* – jurnal Paola Montessori. Curios, o răsfoiesc și citesc prima pagină.

*Durerea e durere și orice ai face nu o poți mântui. Să plângi zile sau săptămâni în șir, așteptând ca miracolul să se petreacă, nu validează nici cea mai mică opțiune. Cât poți să plângi? Cât să te tângui? Cât poți să strigi din toți rărunchii și să îngenunchezi atunci când ai pierdut? Iubirea mea pentru Antonio, nu se va sfârși niciodată. E hilar să intitulez acest jurnal, "a început înainte de sfârșit", căci iubirea nu va avea niciun final. Sunt bolnavă și știu că într-o zi, moartea va rupe din mine mici bucățele și mă va târî spre mormânt. Sunt împăcată cu ideea asta. Stând aici, pe prispa casei, alături de Antonia, care recent a împlinit 3 anișori și care se joacă în nisip, fără să-i pese de nimic pe lume, în afară de mâncare, somn și iubire. Atât de adorabil e să vezi copiii cum cresc, cum te strigă, cum îți bucură viața și te fac să te gândești și la tine, că nu ai nimic de pierdut dacă alegi să trăiești. Am învățat asta de la ea. Deși e mică, mi-a zis de atâtea ori: madre, jocul nu s-a sfârșit, poate continua, atâta timp cât bătăile inimii ne susțin, putem*

*continua. I-am dat dreptate. O mogâldeață, îmi dă mie lecții. Mi-ar fi plăcut ca tatăl ei să învețe ceva de la ea. Să o cunoască, să îi atingă firicelele blonde și bătute de soare, să îi pupe rănile atunci când cade, să îi citească povești nemuritoare. Dar el nu mai e. Adică, a dispărut subit din viața mea, nici măcar nu am știut când a ieșit pe ușă și dus a fost. Țin minte că tremuram, efectiv, mâinile, părul, corpul întreg s-a zguduit când ușa s-a închis în urma lui. Disperarea mea nu avea limite. Cui puteam să-i confesez ce mă perturba? Nimeni nu avea grijă de mine, m-am descurcat întotdeauna singură, de capul meu și chiar și atunci când credeam că poate cuiva îi va păsa, s-a dovedit că eram doar folosită. Singurul lucru de care îmi păsa, era sarcina mea, să o duc până la capăt, să nasc copilul lui Antonio. În rest, cu mine putea să se întâmple orice, orice, nu aveam nici cea mai mică părere de rău.*

### *Trecut*

Liniștea dispăruse după întâlnirea cu Paola în hotel, de parcă îmi luase tot ce aveam mai bun în mine. Aerul, viața, gândurile. În acea săptămână am trăit într-un ritm periculos, fără să-mi mai pese dacă exist sau mă pierd în neant. O dădusem într-o depresie atroce, însă ea nu mă slăbea deloc din priviri, mereu după mine, se ținea ca scaiul de pantaloni.

A doua zi avusesem cursul, primul dintr-o serie mai mare. M-am dichisit, îmbrăcându-mă cât mai elegant, cu un sacou albastru și am purces spre sala unde se ținea cursul. În hol, drăguță și zâmbitoare, Paola aștepta invitații. Mi-a surâs și am salutat-o cu jumătate de gură. Asta îmi lipsea! Cum naiba apare peste tot pe unde sunt eu? E clar că mă urmărise sau știa de undeva că am acel curs. Este practic imposibil să te lovești de un om accidental de atâtea ori. Cu siguranță făcuse pe detectiva, ca un agent FBI veritabil.

În încăpere am filat locul din rândul doi și m-am așezat încercând să rămân calm. Dar în mine exploda totul! Zbuciumat, l-am căutat cu privirea pe doctorul Camillo Pasachi, un reputat chirurg

cardiolog, care are o poveste interesantă de viață. A hotărât să se facă chirurg după ce în copilărie a fost operat de urgență la coloană. Studiase intens și reușise să își facă intrarea în lumea doctorilor magistrali prin observații pertinente și multă practică. Unul din mentorii mei preferați pe care am dorit să-i studiez îndeaproape. Conferința includea teoria și practica transplantului de inimă, idei noi, cam generaliste pentru mine, dar îmi făcea o deosebită plăcere să îl ascult vorbind. Ca și atunci când ești undeva în natură și preferi muzicalitatea păsărilor în loc de hărmălaia cauzată de gurile noastre ironice.

M-am fâțâit pe scaun, răbdarea nefiind un punct forte la mine, ci mai bine spus, o lipsă, de care nu reușeam să mă țin nicicum. În fața mea câțiva colegi mai tineri, în spate am salutat doctorii pe care îi știam deja, dar care îmi provocau o silă imensă. Lângă mine un alt coleg, mai carismatic, răsfoia o revistă medicală.

— Fii atent! S-a descoperit un nou tratament pentru ischemici.

Așa le spuneam noi bolnavilor de cardiopatie ischemică. O boală care în general atacă persoanele vârstnice, dar am avut surpriza neplăcută să dau și de tineri care aveau antecedente.

— Da? Ce anume?

Deși nu eram curios, m-am prefăcut că sunt interesat, doar să treacă timpul odată și să ies din sală. Îmi doream enorm să învăț, nu mă înțelege greșit, dar starea îmi era potrivnică. Firicele de frisoane își făceau de cap, la nivelul întregului corp. Fiorii arzători mă invadau de zici că aveam febră. Mi-am pus mâna pe frunte, dar părea să fiu în ordine.

— Wow! Antonio. Ia uite ce zic ăștia. Cică o să avem roboți parteneri care ne vor ajuta în operații, deja în următorii ani.

Deși prezent în mod fizic, spiritul îmi dispăruse de pe radarul locației. Împietrit, sufletul îmi călătorea pe alte meleaguri. Încercam să mă concentrez și să mă comport normal, ca un doctor care vine la studii, dar starea mea haotică mă împrăștiase complet. Inima îmi

bătea ca nebuna și tremuram, fiindu-mi imposibil să mă controlez. Mă gândeam atunci că poate făcusem un atac de panică, dar sub ce pretext? Nu aveam niciun motiv să mă simt așa. Colegul meu continua să răsfoiască extaziat revista.

— Marco, ies puțin, să iau o gură de aer, te rog să-mi ții locul aici.

A încuviințat tacit după care am luat-o spre baie. Trebuia întâi să îmi dau cu apă pe față și să-mi văd culoarea în obraji. În sinea mea, știam care e adevărata problemă. Apariția Paolei îmi dădea fiori și ghimpi în stomac. Nu voiam să recunosc adevărul. Mă atrăgea! Sau eram debusolat de fantomaticele ei apariții ca și cum totul ar fi o coincidență?

M-am holbat în oglinda din baie, privindu-mă de mai multe ori. Culoarea din obraji era normală, părul castaniu îmi stătea bine, buzele erau strânse, atât că tremurau puțin, iar ochii căprui exprimau o tristețe ascunsă.

Am mai rămas câteva secunde în baie și apoi am ieșit afară să respir aerul ce îmi lipsea. Lângă clădirea dreptunghiulară și galbenă, unde se ținea conferința, ședeau rezemându-se de zid, fetele hostess. Mi-am rotit insistent ochii spre ele și am dat de figura anemică a ei. Respirația mi se opri dintr-odată și mici firicele negre se învârteau deasupra ochilor. Mi-am strâns pumnii, aproape să-mi fac o rană, cu unghiile înfipte în carne și am continuat drumul spre ea. Din unghiul în care era, puteam să observ clar, acțiunea ei. Paola fuma. Când am ajuns în dreptul ei, i-am smuls țigara din gură.

— Știi că îți face rău la inimă?!

A rânjit, fără să scoată un sunet, aruncându-mi o privire plină de dispreț ca un vânzător ambulant care vorbește singur și nu-l ascultă nimeni. Stăteam în fața ei, călcându-i în picioare țigara aprinsă.

— Am eu alte probleme care-mi provoacă insuficiența, *dottore*!

Fetele din jurul ei chicoteau și își băteau joc de mine, într-o italiană nu chiar perfectă.

— Se leagă de tine, dar pe noi nu ne vede, nu?

Paola zâmbea și, sfidându-mă, își scoase încă o țigară din pachet. O transpirație rece începea să traverseze scalpul meu, în timp ce mâinile continuau să se încleșteze. O urmăream cu privirea, cum își bate joc de viața ei, cu fiecare fum pe care-l trage. Le-am răspuns fetelor, în timp ce ochii erau pe ea.

— Paola a fost și este pacienta mea, am zis eu, urmărind-o cum dinadins îmi face în ciudă.

Se făcu dintr-o dată spațiu între noi, celelalte participante hotărând că e mai bine să se retragă decât să asiste la o confruntare între medic și pacient.

— Tu nu ești decât un amărât de doctor! Înțelegi? Nu ai ce să-mi reproșezi!

Corpul îmi explodă în mici tremurături. De nervi, de neputință, de ispită. Nu mai avusesem de mult timp un pacient atât de îndărătnic ca și ea. Mă scotea pur și simplu din minți atitudinea ei.

M-am apropiat și mai tare de ea. I-am ridicat bărbia și am privit-o adânc în ochi. Părul îi era răvășit de vânt.

— Încă sunt doctorul tău!

M-am tras repede din fața ei când mi-am dat seama că vocea avea decibeli în plus. O forță diabolică mă ispitea să o iau în brațe, să o sărut, să-i simt ființa și sufletul întreg. Să mă contopesc cu ea. Să aparținem unul de altul. M-am oprit la timp, când vocea mică din spatele gândurilor mă avertiza că nu sunt liber, am o soție acasă, căreia îi promisesem aceleași lucruri.

S-a pus pe jos, pe o bordură și a băgat țigara în gură, trăgând din ea cu multă sete.  Îi analizam portretul și mi se părea că e mult mai fadă, nesemnificativă, niciun contur frumos în ea. Ochii îi erau triști, de un căprui mai mult închis, buzele crăpate ascunse de rujul roșu, tenul palid, părul șaten lăsat pe spate, puțin mai lung de umeri. Purta un sacou alb și blugi găuriți. Nimic deosebit.

— Nici măcar atât nu ai făcut, să-mi asculți povestea....nici asta....și mai spui că ești doctorul meu.

Mi-am ridicat capul spre cer, era de un albastru marin, câțiva nori răzleți trecându-i calea. Cel mai sănătos pentru ambii era să ne ferecăm gurile și să ne îndreptăm în direcții diferite. Dar, nu m-am putut abține să nu i-o întorc.

— Ți-am spus, nu sunt psiholog! Dacă vrei, îți fac legătura cu unul.

Mi-a aruncat o căutătură hidoasă, și-a aruncat mucul de țigară și a pășit spre intrarea în clădire. Am mai rămas puțin afară, cu gândurile sfârșite, inspirând aerul proaspăt de primăvară.

Când am intrat, doctorul ce ținea prelegerea, era deja sosit. Începuse cursul și eu mă înjuram în gând că îmi pierdusem timpul cu prostii în loc să îmi văd de treabă. Marco se tot fâțâia pe scaun, scrutând sala, în căutarea mea. Mi-a aruncat un *„băi, ești nesimțit! Ai pierdut începutul”* de la obraz și eu m-am retras în mine. Toată conferința din ziua aceea a durat cinci ore, cu tot cu pauze. La un moment dat eram atât de plictisit încât credeam că voi adormi acolo. Nu-mi stătea deloc capul la inimă și boli și cardiologie. Știam deja cursul acesta, aproape pe de rost, fiind a doua oară la el. Mă și întrebam, la ce m-au mai trimis. În sală nu se auzeau decât murmure scurte de surprindere, wow-uri, aplauze și diverși termeni de specialitate.

La final, m-am uitat pe la intrare, în căutarea unui păr șaten și a unor ochi căprui dar, nu i-am văzut. Marco se ținea tot după mine, până la ieșirea din clădire.

— Ce chestie! Frumos cursul acesta, Antonio. Când ne întoarcem, vom ști să depistăm la timp pe cei care au insuficiență cardiacă în stare avansată.

— Eu știu asta, i-o tăiasem eu, fără chef de vorbă.

Aerul mai răcoros, decât anticipasem, mă înțepa și mi-am tras sacoul mai tare pe mine. Roma, oraș mirific, ce te agață și te vânează până când consideră că ai rămas tot la fel de impresionat pe cât ai fost la început. Cursul era la o distanță considerabilă de

hotelul la care eram cazați astfel că am mers cu mașina. Înainte să intru, o umbră mă aștepta în noapte.

Am tresărit dar, fără să îmi afișez emoția de moment.

— Ce cauți aici?

A privit în jos câteva clipe apoi m-a încolțit.

— Te așteptam, *dottore*. Mă simt cam rău. Puteți să mă duceți la hotel?

Mintea îmi spunea: *„nu, nu o lua cu tine, cine știe ce se va întâmpla"* în timp ce inima cu gingășia ei încerca să mă influențeze *„și ce dacă, e doar o scurtă călătorie până la hotel"*. Rațiunea nu se va împăca niciodată cu sentimentul.

— Bine, urcă-te în mașină. Dar, în spate, te rog!

Nu voiam să îi tot văd chipul sau să se apropie de mine atât de mult ca în ziua anterioară. Aveam destule amintiri cu ea și era doar o pacientă!

S-a așezat grațioasă, rezemându-și capul de scaunul meu din față. Părul ei îmi atingea urechea dreaptă.

*„Nu te întoarce la ea. Nu te întoarce"*.

Oglinda retrovizoare mi-o înfățișa exact așa cum o percepeam eu, pe alocuri insipidă, dar cu o urmă de atractivitate. Din gâtul ei se auzea un horcăit, moment în care mi-am dat seama ce urma să facă.

Nu puteam să pornesc încă.

— Dacă îți vine să vomiți, te rog, să deschizi ușa. Există posibilitatea dacă pornesc acum, să dai afară.

Niciun sunet nu silabisise, doar hârâia încontinuu. M-am dat jos și am intrat la ea. Continuă să-și țină capul pe scaunul din față, fără să spună nimic. Respira din ce în ce mai greu.

— Paola! Paola, mă auzi?

I-am luat mâinile în palme, erau reci. Circulația îi era proastă. Cu mâna îi mângâiam părul și o șuviță rebelă ce îi cădea în față, am dat-o la o parte. Ceva în inima mea, bătea, pentru ea. Gândul că ating o altă femeie, îmi stârnea fiori reci pe șira spinării. M-am oprit la timp, înainte să fac vreo prostie.

— Nu te opri, te rog.

Am coborât și am urcat înapoi în față, hotărât să pornesc mașina și să nu mă las învins de capriciile hormonale.

— Paola, nu te mai preface. Îți este mai bine acum.

Mâna ei ajunsese în dreptul umărului meu.

— Te rog, încetează!

— Vreau să mă atingi, Antonio.

Dă-ți seama drag cititor, că în astfel de momente, orice bărbat ar fi cedat. Ei bine, eu eram printre acei 1% care mai gândeau și lucid nu doar cu capul de jos. Și nu era vorba că nu m-ar fi atras, simțeam ceva destul de puternic pentru ea, dar tortura mentală ar fi fost masivă, dacă aș fi cedat atunci presiunilor ei. Totuși, aveam năzuința că legământul pe care îl făcusem cu Marisa era sfânt. Și în plus, altceva mă mistuia mai puternic. Dorința de a deveni cel mai bun chirurg cardiovascular. Încă de mic copil, visul de a ajunge să vindec oameni, era mult mai puternic decât capriciile trupești. Curios, nu?

Paola continua să bolborosească, doar ea știa ce, până când am ajuns la hotel. Îmi părea rău de ea, puteam citi în ochii ei, în personalitate, că era o copilă ce avea nevoie de iubire. Însă nu eu aveam să-i dau asta. Cel puțin, așa credeam atunci.

— Paola, am ajuns la hotel.

I-am deschis ușa, dar, parcă vorbeam cu pereții. Nu voia să se clintească de acolo.

— Nu plec de aici. Nu plec, până nu ești al meu.

Vocea îi suna ciudat, o amestecătura între o bețivă și o deprimată.

— Ce prostii vorbești acolo?

Mi-am benoclat ochii, așteptând cu sufletul la gură, să mă lămurească.

— Nu mai pot, *dottore*. Nu mai vreau. Ori vii lângă mine și mă săruți și încetezi să mă chinui ori voi sta aici până dimineață.

Mi-am îndreptat spatele, trecându-mi mâna prin păr, în timp ce oftam încet. În oglinda retrovizoare, chipul ei demonic. În mintea

mea, ispita se juca cu mine, ameţindu-mă într-un joc periculos. M-am ridicat din maşină şi am decis să îi dau o lecţie.

— Bine, atunci somn uşor!

Am închis uşa şi am blocat-o acolo, moment în care, bătăile în geam s-au amplificat.

— Te rog, nu am nevoie de asta acum.

— Antonio sau dottore. Sunt îndrăgostită de dumneavoastră. *Molto innamorata.*

Punea accent pe„*innamorata*" şi buzele i se curbau într-un surâs amar.

— Te ştiu demult. Stăm la două străzi distanţă. Acelaşi cartier. În fiecare zi, eram umbra ta. Te vedeam peste tot, cum mergi la muncă, cum derapezi în goană, cum îţi săruţi soţia...

Ochii rătăceau în jos, abţinându-se să nu plângă, în timp ce chipul meu îngrozit de confesarea ei, aştepta să iasă din situaţia asta.

— Cred că acum un an, am dat peste tine într-un magazin. Eu eram acolo, sorbindu-te din priviri, măcinată de frumuseţea ta. Nu pot să-ţi imaginezi cât de frumos erai în percepţia mea. Lângă tine, bineînţeles, stătea soţia ta. Nu ştiu ce aţi cumpărat atunci, nu-mi amintesc exact dar, nici nu v-am văzut foarte fericiţi. Ea îţi spunea ce să pui în coş, ce mai aveţi de luat, uitându-se pe telefon şi bifând câte o căsuţa. Eram fascinată şi nici nu-mi păsa că aparţineai alteia. Te sorbeam din priviri, îmi imaginam cum ar fi să fiu eu în locul ei. Şi culmea, la casă, nimerisem chiar în spatele tău, nu ştiu dacă m-ai remarcat sau nu, fiindcă mă prefăceam că mă uit în jos când mai priveai în spate. Apoi, aţi mers la maşină şi eu v-am urmărit până acasă.

Ce inepţie! Cât de tulburată îmi era mintea, în timp ce Paola, cu o tristeţe debordantă, îmi mărturisea crima supremă. Mă urmărea! Pas cu pas, pe urmele mele, ca şi un detectiv particular. Ce naiba făcusem?! Pe cine am deranjat? Suspiciunea începuse să ia cote alarmante, dar mă străduiam să par în continuare interesat de povestea ei dramatico-poliţistă.

— Am văzut unde locuiești și sincer, tremuram de emoție de fiecare dată când treceam prin dreptul blocului tău. Mergeam des. Mă plimbam pe acolo, în speranța că poate vei ieși și vei da ochi în ochi cu mine. Îmi imaginam că poate se va întâmpla ceva, poate mă voi împiedica, poate, tu vei tresări...în schimb, nu s-a întâmplat nimic. Pentru tine, eram nimic, o străină. Asta până în ziua în care, mi s-a făcut rău. Simțeam nevoia să fiu cu tine, să te am, nu mai suportam. Și, am căzut, inima a început să-mi bubuie, capul să-mi vâjâie. Totul țipa în interiorul meu! Du-te la el! Așa, am ajuns la tine, la domnul chirurg cardiovascular, Antonio.

Am tăcut, ascultând vântul care șuiera. Mi-am lipit obrazul de scaunul din față, strângând puternic de barele de metal. Înăbușisem sunetele ce voiau cu orice preț să iasă. De două ori, capul se lovea de tetieră. Apoi, așa de nicăieri, o bufniță își începea concertul. Tăcea și ea, până când mi-am întors privirea și am văzut-o cu ochii fixați spre mine.

— Și acum, iată-ne. În mașină, tu lângă mine, mut. Poate am vorbit degeaba. Poate, nu au sens cuvintele.

Când mi-am revenit puțin, mi-am dres vocea, ca să mă audă mai bine.

— Nu, nu au niciun sens, te rog, ieși din mașină și de mâine să nu te mai apropii de mine.

Mi-am scos din sacou pixul pe care-l port cu mine mereu și din torpedo o bucată mică de hârtie pe care am scris numărul de telefon al prietenului meu, doctor psiholog și psihiatru.

— Ia asta, i-am zis, tipul ăsta o să te ajute să treci peste durerile obsesive.

Fața îmi era întoarsă într-o parte să nu îi mai văd chipul. Eram convins că e o fanatică, o fată ce nu se maturizase încă. Trebuia să recunosc, aveam lipici la femei, se mai întâmplase, ca una, două să se țină după mine, dar nu în modul ăsta. Nu așa, obsesiv, bolnăvicios. Tipa asta știa inclusiv unde locuiesc, o știa pe Marisa, îmi putea face mari probleme. În preajma mea, nu mai avea ce căuta, clar.

— Nu, nu sunt nebună. Doar dacă iubirea o poți declara o nebunie, atunci da, poți să spui că sunt nebună.

Mi-am dat ochii peste cap sătul de romanțele astea aberante. Nici Marisa nu era așa romantică.

— Cum poți să spui că mă iubești dacă nu mă cunoști?

Și în timp ce îi spuneam asta, îmi făcusem curaj să mă uit în ochii ei. Ea își lăsă rapid privirea în jos, dar apoi mă confruntă vizual.

— Poți să-i spui unui animal să nu te iubească? Soarelui să nu strălucească? Unui munte să nu mai țină umbră? Cum poți tu să întrebi așa ceva? Iubirea există! Nu mă întreba de ce te iubesc, căci nu știu să-ți spun. Nu te cunosc. Cel puțin, nu îți știu personalitatea. Dar, undeva, te știu. Undeva, ascuns în sufletul meu.

Sictirit cum eram, am deschis ușa de la mașină și am pornit spre hotel, mărind pasul. Ea mă urmă, dar o luă pe cealaltă intrare. Tot drumul de la mașină până la hotel, mi-am chinuit gândurile într-un hal fără de hal. O nebună reușise să mă ispitească? Cum am putut să permit una ca asta? Pe scări m-am lovit la piciorul drept, chiar când urcasem, din neatenție. Abia mai puteam respira din cauza vitezei, a traumei ce era în mine. Știu ce vei spune, un chirurg, să aibă astfel de ieșiri? Da, se prea poate. În primul rând, fiindcă era în joc, viața mea, mariajul cu Marisa. Mă puteam aștepta la orice din partea acelei disperate.

Cum am intrat, nici nu m-am descălțat, că m-am trântit în pat. Trebuia să-mi trag sufletul. Femeie. Obsesie. Nebunie. Pacientă. Marisa. Ispită. *Cum am ajuns aici?* Am închis ochii, dar nu aveam stare să dorm. Povestea asta trebuia să înceteze. Atunci și acolo.

Am făcut un duș rapid, care speram eu, să mă spele de păcate și m-am pus să dorm. Nu mai aveam mult de stat, câteva zile și scăpam de tot. Sau nu? Visam să zbor spre casă, să mă dezlipesc de aerul ăla sictirit și bolnav al Romei. Nebunie curată! Păcat că nu alesesem să merg cu avionul. Câteva zile, atât mai era. Rezistam eu cumva.

Dimineața următoare, Marisa îmi telefonă să mă întrebe cum sunt, ce mai fac, cum e vremea, și pe lângă toate astea, mai avea și o veste bună. O veste bună între atâtea rele?!

— Sunt bine, draga mea. Încă cinci zile și sunt acasă.

Nici eu nu mă credeam.

— Dragul meu, am o veste bună. Cred că sunt însărcinată.

— Crezi?

Răsuflarea îmi îngheță.

— Da, păi, nu mi-a venit ciclul menstrual de patru zile. O să iau zilele astea un test de sarcină.

Cu ochii ațintiți spre tavan, unde o muscă rătăcită, bâzâia într-una, abia reușeam să murmur ceva.

— Aha, păi știi tu, patru zile nu înseamnă mai nimic.

— Știu, știu, dar la ce mult îmi doresc, nu se poate să nu fie așa. Te pup și te aștept cu drag acasă, adică te așteptăm!

Grozav! Un copil pe drum. Asta îmi mai lipsea. Dintre toate relele care se abătuseră asupra mea, fix de asta aveam nevoie. De plânsete în miez de noapte, când studiez sau dorm mai adânc. Și nu credeam că sunt chiar atât de insensibil, încât să nu-mi doresc să am unul, dar atunci nu era momentul. Și vine întrebarea logică, ce a fost cu graba mea, să mă însor. Ei iată, aici am să ating o coardă mai sensibilă a familiei mele, care mă vedea mereu un familist convins. Ceea ce nu eram! Dar, ca să le fac pe plac, mi-am sacrificat viața, căsătorindu-mă ca tot omul de rând. Mama murea de fericire că dădusem la medicină, iată! Va avea un băiat cu un statut social, bine îmbrăcat și dichisit, cu titulatura de doctor, chirurg sau orice altă etichetă măreață. Bun, și părinții să îmi dicteze mie viața?! S-ar putea să rămâi șocat, dar da. Aveam un respect atât de mare față de ei, încât nu le încălcam cuvântul niciodată.

Se auzi o bătaie în ușă, aproape să o dărâme. Nu am făcut niciun zgomot, dacă era ea, nu avea decât să plece. Îmi ajunsese confesarea ei din seara precedentă.

În ușă se arătă însă Marco, binedispus.

— Antonio, hai la masă! Te așteptăm jos.

— Cu cine mai ești?

— O să vezi, hai, pregătește-te și vino.

Strângeam din pumni și aproape să ricoșez în perete! Poate dau de surpriza de a fi ea jos. Nu, nu aveam de gând să merg. Marco venise deja a două oară după mine. Eu cocoțat în pat, ca un rege.

— Haide măi, ce ești așa?

— Nu mi-e foame, mințisem eu.

Mațele erau în schimb de altă părere și tocmai atunci își începuseră rocada.

— Ei, vezi să nu! Ce naiba? Ești copil? Haide că te așteaptă!

În acel moment, îmi pregătisem în gând întregul scenariu sângeros. Aveam să intru în restaurant, să o trag de mână, să o dau afară, făcând-o de rușine în fața întregului colectiv de medici adunați. Și poate și să-mi vărs nervii pe ea, o afurisită obsedată! Nu mai fusesem de ceva timp, atât de nervos.

Când am ajuns jos, la masa noastră era Marco și o cucoană de vreo patruzeci de ani, cred că doctoriță și ea. Avea părul prins în coc, blond, un chip mai tineresc, dar rotunjor. Destul de bine făcută.

— Bună dimineața! Ați dormit bine?

Nu-mi ardea deloc de conversații și zâmbete prefăcute. Dar, măcar puteam răsufla ușurat. Ea nu era nicăieri.

— Sigur, foarte bine.

Doamna îmi zâmbi și aveam un deja vu, speram ca măcar ea nu....

— Domnule doctor Antonio, am auzit foarte multe despre dvs. Eu sunt Alcina Bosco. Încântată de cunoștință.

I-am sărutat mâna respectos și am încuviințat din cap. Eram și eu încântat, meh.

— Și ce anume ați auzit, dacă nu sunt indiscret? o întrebasem, în timp ce așteptam să vină ospătarul cu micul dejun.

— Ohh, multe dar cine sunt eu, să te indispun?

Nu-mi plăcea deloc atitudinea ei.

— Știți și dumneavoastră, lumea vorbește. E mai bine să nu îi băgăm în seamă.

Ospătarul se opri în dreptul meu aducându-mi micul dejun, un sandwich cu brânză și șuncă și un caffe latte.

— Mă scuzați, eu nu beau cafea.

Femeia îmi aruncă o privire crispată. Marco rânjea. Amândoi parcă ținuseră să-mi spună, pe un ton ridicat, că fac cea mai oribilă greșeală. Toată lumea bea cafea. Cum pot să nu mă înfrupt din asemenea minunăție?

— Foarte rău faceți, o auzii pe doamna Alcina. Cafeaua este foarte bună. E drog, adevărat dar, are un gust extraordinar.

Îmi venea să îi râd în față și apoi cu un cuțit să-i crestez chipul ăla bondoc. Deh, sunt eu un tip manierat, că altfel....

— Cafeaua nu e bună la inima. Și eu sunt chirurg cardiovascular, după cum știți.

— Ohh, haideți domnule doctor, câți dintre noi și respectăm ceea ce recomandăm celorlalți?

Zâmbetul mi-a pierit pe loc. Își bătea joc de mine. Poate alții sunt așa, dar eu nu pot să spun altora ce să facă știind că nu sunt în primul rând un exemplu. După ce terminarăm de mâncat, am urcat sus, pregătindu-ne de un alt curs.

Următoarele zile de conferințe și cursuri, fuseseră mai lejere. Am învățat despre angina pectorală, boala coronariană, cardiomiopatie, valvulopatii, endocardita infecțioasă, proteze valvulare și multe altele, pe care n-are rost să le înșir aici. Într-un cuvânt, tot ce se învață la facultate, doar cu accent mai mare pe ele, cu exemple, cu operații în direct etc.  În aceste zile, atât de ocupate pentru mine, Paola dispăru brusc, de zici că a înghițit-o pământul. Fericirea mă cuprindea și începusem să dansez prin cameră. Sâmbăta, după masa, mi-am luat rămas bun de la Roma (a câta oară?!) și am pornit spre *mia casa*, Milano..

Cerul ținea cu mine, fără niciun nor și cald pe deasupra. Mi-am înghesuit bagajele în portbagaj și m-am urcat vesel în mașină. Excursia în sine, nu fusese rea, excepție partea de început. Am aprins radioul pe un canal cu muzică clasică și operă. Îmi plăcea mult, mult mai mult decât porcăriile comerciale.

Când am ieșit din hotel, fiind atât de frumos și simțindu-se un iz primăvăratic, am zis că aș putea să profit puțin și să mă plimb prin oraș, câteva ore, până să o iau spre Milano. Am luat-o spre Piazza Navona, Fontana di Trevi, Piazza di Spagna, am vizitat tot ce am putut, Coloseumul, Forumul Roman, Basilica San Pietro, Panteonul și Columna lui Traian, iar apoi, după ce m-am săturat de plimbare, mi-am îndreptat atenția spre ieșirea din oraș. Ce e drept, mai văzusem orașul și cu alte ocazii, dar îmi doream să fiu eu cu mine, liniștit, relaxat și cu o dorință aprigă de a călători. Aveam o viteză constantă de cincizeci pe oră, cât era normal. Începusem să visez, să colind prin lumi neumblate, să văd pacienții mulțumiți și pe mine în sala de operații, trecând cu brio testele bisturiului. La un moment dat, tocmai când eram în plină fantezie și glorie, un corp taie calea mașinii. Încă nu ieșisem din oraș, mai aveam puțin. Am frânat brusc și m-am aruncat afară, să văd ce se întâmplase. Fiind medic, la nevoie, puteam ajuta.

Corpul inert era a unei femei șatene. Părul începuse să mi se zbârlească pe mâini. Nu! Nu era posibil. Coșmarul vieții mele....

— Antonio....

Ea. Blestemată să fie! Ce naiba tot căuta în viața mea? Cine-i permitea să apară așa inopinat?

Am luat-o de jos și i-am verificat pulsul. Părea doar speriată.

— Antonio. Trebuie să mă iei cu tine la Milano.

I-am râs în nas.

— Nu, ai înnebunit? Nu pot să te duc cu mine. Ești nebună. Tu te auzi ce-mi ceri?

Din nas îi cădeau câteva firicele de sânge.

— Dacă nu mă iei, am să anunț poliția că ai făcut un accident și ai părăsit locul faptei.

Incredibil! Până unde ducea mintea bolnavă a femeii. Mă uitam chiorâș la ea. I-am arătat că poate să intre, deschizându-i portiera.

— Bine, fie. Urcă-te în mașină.

*Cinci ore jumate de chin, cinci ore jumate de greață, dureri stomacale și nervi. Cinci ore jumate de instabilitate psihică. Mai pot îndura mult?*

— Știu că nu ți-ai făcut o părere foarte bună despre mine, Antonio, îmi zise în timp ce-și legă centura.

Mă prefăceam, orb, surd, mut, poate așa se prindea și ea că vorbește în gol. Nu voiam să îi ofer șansa de a mai lega fraze cu mine, trebuia să înțeleagă că în acel moment, nu existam.

— Știi, și eu m-aș speria să aud un bărbat că îmi spune ceea ce ți-am mărturisit zilele trecute. Dar, te rog să mă crezi, țin mult la tine. Acum, poate sunt cuvinte, cu timpul vei înțelege.

Ce parte din "*nu am chef să vorbesc cu tine*" nu înțelege? Tocmai atunci o pasăre din înaltul cerului trecu în viteză deasupra noastră. Cât pe ce să o lovesc. M-am ținut tare, cu mâinile de volan, urechile închise la vorbele ei, privind doar înainte. Înainte. Totuși, m-am pomenit că fără voia mea, gura s-a deschis, rostind clar și răspicat.

— Paola, te rog să înțelegi. Sunt căsătorit. Și urmează să am un copil.

Când am spus-o parcă era o bucurie în acele sunete. Dintr-odată, mă vedeam mai clar ca niciodată. Asta trebuie să fac. Să îmi văd de viața mea, să îmi cresc copilul cu Marisa, iar Paola va deveni un vis încheiat. Mă rog, nici măcar vis nu era, căci nu avea ce să caute acolo. Nu eu o doream pe ea, ci ea mă dorea pe mine. E totuși o diferență. Tristețea i se revărsa pe chip, și nu mai zise nimic. Oftă prelung și se așeză mai bine pe scaun. *Si*! Cea mai bună mișcare pe care o făcusem. Șah-mat! Dar, apoi cu ochii spre drum, și lacrimile ce se adunau ca într-un râu, șopti anemic.

— Frumos. Asta nu înseamnă că nu te mai iubesc. Nu înseamnă că nu o să mai plâng după tine. Nu înseamnă că nopțile voi fi liniștită și împăcată cu mine. Nu, nu Antonio. Cât timp inima asta îmi va bate în piept, o va face doar pentru tine!

Am dat radioul la maxim, boxele spărgându-mi timpanele, doar să nu îi mai aud fantasmagoriile. O mai zăream din când în când cum stătea cu capul pe geam, picurând lacrimi. Să sufere cineva pentru mine, în halul ăla? Ce naiba îi făcusem?

— Nu înțeleg, de unde iubirea asta a ta pentru mine.

— Crezi că eu știu? Se exorciză ea, în timp ce dădeam mai încet muzica. Aș da orice să te scot de acolo! Niciun medicament din lumea asta nu va putea să mă vindece de tine! Niciunul! Și tu te comporți ca un dobitoc. Dacă aș putea să te șterg de aici, (îmi arătă pieptul), cu mare bucurie aș face-o. Nu-ți pretind să mă iubești. E absurd. Dar, aș vrea să fim măcar prieteni. Să te mai văd, să știu că ești bine.

Prieteni?! Oh nu, să nici nu-i treacă prin minte. Îmi doream inclusiv să o mut la un alt coleg de-al meu, la fel de bun, tot chirurg, care să o ajute cu insuficiența ei cardiacă. Cum s-ar putea numi cineva prieten, care te urmărește și e non-stop ca o umbră de-a ta?

A urmat o lungă tăcere, tot drumul până la destinație. Și-a pus căștile, și a încercat să adoarmă. Se mai auzea câte un icnet, un suspin și lacrimi pe întreaga suprafață a obrazului. Ce femeie slabă, am gândit eu. Unde i-o fi dispărut demnitatea de femeie? Când vezi că cel pe care-l dorești nu te vrea, fă tot posibilul să nu te mai intersectezi cu viața lui. Lasă-l în pace.

Conduceam și gândurile mă purtau spre viața asta a mea. Dacă aș fi întâlnit-o înaintea Marisei, sau până nu mă însurasem cu ea, poate ar fi avut o șansă. Deși, la cât de slabă e, avidă după atenție și iubire, nu cred că ar fi mers lucrurile între noi. Dar, cine știe?

Am ajuns în Milano seara, pe la ora douăzeci. Am trezit-o și i-am mulțumit pentru tăcerea ei. S-a dat jos din mașină, grăbită,

cercetând trecerea de pietoni și aruncându-mi o privire milostivă. Dusă a fost, iar eu am putut să urc spre apartamentul meu, liniștit și respirând profund...

# 4.

*Dragostea a murit. S-a lovit de cel mai negru coşmar. Indiferenţa. Inutilitatea. Nu ştiu cum să mă reculeg. Am ajuns din Roma, unde Antonio  a recurs la cele mai stupide invenţii doar ca să nu mă accepte. De ce uneori ajungem să ne îndrăgostim de cei mai nepotriviţi oameni? Nu a fost deloc hotărârea mea să fac asta. Pur şi simplu, iubirea a venit, drăgălaşă şi m-a lovit cu o săgeată fix în mijlocul pieptului. Iar acum, trăiesc într-o teroare perpetuă. Nici măcar nu ştiu cine mai sunt, cum mă numesc, ce fac aici. A dat cu mine de pământ mai rău ca un cutremur. Şi nici măcar nu mă crede. Zice că nu poţi iubi pe cineva fără să-l cunoşti. Şi atunci, sunt eu nebună? Sunt o persoană cu dereglări mentale? O fi posibil.*

*Totuşi, atitudinea lui, mi-a dat mult de gândit. De acum cred că am să încetez să-l mai port în minte. Nu găsesc niciun rost ca el să fie acolo, nonşalant, şi eu să-l văd ucigându-mi toate sentimentele. Nu ştiu de ce mi-a trebuit mie iubire în asemenea momente. Sunt oare blestemată să-mi duc zilele în singurătate? Mai sunt bărbaţi, da, mai sunt, o grămadă de chipeşi italieni, şi totuşi, inima îmi bate cu putere doar la gândul că el e aproape de mine.*

*Dorinţa mea cea mai vie este să fiu aleasa lui. Şi atât!*

***Prezent***

Realitatea sumbră loveşte din nou cu puterile ei nebănuite. Mă zbat, tai din mine bucăţele mici de durere şi neputinţă. Supravieţuiesc încă o zi cumplită alături de ea. Deja nu mai am nopţi, iar zilele mi se duc exact cum au venit. Stranii. Obosite. Cu un iz amar de răceală şi depresie. A doua săptămână de când am regăsit culcuşul ei în palma mea, şi totuşi, sunt încă pierdut în spaţiu. Înghit în sec, caut soluţia salvatoare, mă prefac că sunt bine, că pot zâmbi

pacienților, iar seara izvoare de lacrimi aterizează pe obrazul flămând de săruturi. Poate nu eu sunt cea mai bună parte a ei.

Giuseppe mă privește contrariat, în timp ce hârtiile așezate pe masă, răsfirate și îndoite, îi înghit privirea, mâinile îi alunecă pe foi, ochii concentrați pe literele negre.

— Nu știu ce tot speri. Nu te înțeleg, Antonio. Ți-am explicat doar. Nu mai avem ce să facem. Așteptăm să vină cineva compatibil cu ea și să-i facem transplantul. Până atunci o ținem sub observație.

Fruntea mi se încrețește, umerii parcă îmi cad și chipul mi se face palid. Totul în jurul meu se oprește. Ritmic se aud inepțiile lui, *"nu mai avem ce să facem, nu mai avem ce să facem"*, și se repetă până când mintea mea refuză să mai asculte. Pentru el e doar o pacientă oarecare, pentru mine e Universul cu toate galaxiile, stelele și cometele lui. Și n-am să permit să fie tratată ca o oarecare. Încerc să-mi recuperez vocea și îi fac un semn cu capul în direcția ușii.

— Giuseppe, sunt atâția acolo afară care vor muri curând, și chiar nimeni nu se găsește să își doneze inima?

Sunt oare atât de crud să mă gândesc că undeva o mamă își plânge copilul, un tânăr își plânge mama sau tatăl sau bunicii și să-mi fie indiferent? Trăim într-o lume a haosului, secerată de regrete și patimi. Nu avem timp să ne descoasem sufletele, să fim sinceri, onești, măcar cu noi, măcar cu noi înșine. Undeva, o mamă își plânge copilul....iar eu, eu o plâng pe ea.

Pe sub ochelari, privirea lui pare castrată de furie.

— Și ce vrei, să îi omor eu ca să-ți dau o inimă să-i pui în piept? Trezește-te la realitate, Antonio! Știi doar câți așteaptă un donator.

Și câți așteaptă să trăiască în timp ce mor pe dinăuntru. Și câți așteaptă să moară în timp ce trăiesc frumos. Refuz să cred că ajutorul nu răsare de nicăieri, că e doar o armă pusă în mâna unor incompetenți. Nu! Chiar de-ar fi să fie un pistol, acest ajutor trebuie încărcat. Și apoi descărcat în pieptul ei.

Giuseppe revoltat mă repede spre ieșire. Sunt pironit în fața celei mai dureroase așteptări. Îmi simt capul greu, respirația accelerată și transpirația îmi curge pe frunte. Parcă tocmai ies dintr-o operație grea.

Îmi îndrept pașii spre salonul ei și o găsesc cu lingura în mână, amestecând timid în *zuppa di pesce*, iar apoi o duce către gură, înghițind suav. Fetița noastră, cu părul bălai căzându-i pe umeri, stă lângă ea, admirând-o în timp ce savurează.

— Paola, poftă bună!

O pup pe obraz, o privesc adânc în ochi și un fior mă răscolește. Arată atât de bine azi. S-a pieptănat, și-a prins părul, și s-a machiat puțin, cât să nu i se vadă cearcănele. Strălucirea ei e dureroasă pentru mine. Căci știu că azi e aici, dar mâine? Mâine poate fi departe, departe de tot, de inima mea sângerândă, de sufletul meu nomad, de strigătele și țipetele mele interioare. Îndrăznesc să-i așez buzele pe frunte și atunci mă trage mai aproape de ea. Fetița o prinde puternic de mână.

— Dă-mi drumul iubito, nu pot nici să mănânc de tine.

Râsul ei împânzește salonul. Locatarele solitare din celelalte paturi îmi dau impresia că invidia înflorește încet în ele. Sunt slabe, bolnave incurabil și cu un picior în pământ. Trăiesc cu impresia probabil că femeia asta de lângă mine are o șansă, pe când ele, niciuna. Și ce mult se înșală! Șansele ne sunt împărțite ca la loto. Una la un milion.

— *Madre*, te rog, spune-i acestui domn să nu te mai deranjeze.

Dincolo de toate, Paola se fâstâcește, se mișcă și cu un zâmbet mic, încearcă să o liniștească.

— Antonia dragă, el este tatăl tău.

Fetița se ridică de pe pat și ațintindu-mă cu mâinile, începe să arunce cu venin.

— Nu! Tată te numești când ești alături de copil și îl crești. Faptul că a contribuit la aducerea mea pe lume, ca apoi să nu mă

recunoască și să nu se intereseze de mine, nu-l denumește ca fiind un tată! Pentru mine, tata e mort sau plecat departe, peste mări și țări!

Îmi pierd firea și tremurul groazei mă stăpânește. Încerc să mă așez pe pat, dar nu-mi mai simt membrele inferioare și nici mâinile nu mă mai ajută. Închid ochii și respir. Și mă aflu din nou în mijlocul nenorocirilor mele. Fata asta îmi seamănă la perfecție. Încăpățânarea și orgoliul. Nu mai am niciun dubiu că e a mea. Oricum îmi seamănă și fizic. Cel puțin la ochi și buze. Încerc să bâigui ceva, să mă las purtat de val, să-i spun ce simt. Însă, privirea ei, tonul cu care s-a adresat, mișcările corpului, îmi dau de înțeles că nu mai e un joc. S-a terminat aici. Nu am nevoie de iertare, dar am nevoie să mă iert. Să mă iert că n-am știut să prețuiesc iubirea atunci când o aveam în fața mea.

— Antonia, te rog, încetează cu aceste acuzații. Cu siguranță tati a avut un motiv serios pentru care ne-a părăsit.

Mă salvează ea, ca de obicei. Aveam impresia că niciodată nu mă va ierta sau înțelege. Că va alege să nu mă mai primească în viața ei, din cauza nesăbuinței mele și a torturii la care am supus-o când i-am spus adio. A fost cel mai crud adio din toată existența mea. Cel mai josnic. Și cel mai perfid. Căci părăseam două ființe. Și în același timp, mă părăseam și pe mine, dar motivele le vei afla când voi ajunge la partea aceea.

Paola termină de mâncat și se ridică alene din pat. Corpul i se mișcă încet, plutind pe valul slăbiciunii. Privirea în schimb i s-a adâncit în obscuritate.

— Eu l-am iertat fiindcă știu că el nu este genul acela care să părăsească pe cineva fără un motiv întemeiat. Dar, vezi tu, nu a știut că te aveam. Când ne-am despărțit, eu nu i-am zis că sunt însărcinată. Durerea mă sufoca și șocul a fost prea puternic. Mă gândeam că nu avea sens să știe, din moment ce despărțirea era iminentă. Îi sunt recunoscătoare, totuși. Dacă el nu ar fi fost un pasager prin viața mea, astăzi nu te aveam pe tine, draga mea. Și cu siguranță zăceam moartă deja.

Întinde mâinile spre Antonia, o cuprinde cu brațele și apoi merg amândouă la geam. Îl deschide și aerul proaspăt năvălește în salon.

— Cum te simți, azi?

Vocea îmi tremură, iar durerea se agață de mine.

— Mai bine. Nu mai am crizele acelea. Și sunt fericită. Fericită că suntem toți trei aici.

Îmi caută corpul ce zvâcnește și îmi face semn să mă apropii de ele. Ne îmbrățișăm toți trei, sub cascada de lacrimi ce învăluie liniștea, în timp ce zumzetul orașului și aerul cald, ne atenționează să nu uităm că suntem vii. Și suntem împreună.

Îi simt mirosul de parfum și dintr-odată viața parcă nu mai e așa de neagră. Începe să prindă culoare și gust și să se transforme în paradis. Îi mângâi fața și buzele se prind de ea foarte ușor, precum o clamă ce se agață de păr. Îi simt gustul aromat în gura mea și nu aș vrea să se termine niciodată, această stare euforică pe care o simțim amândoi. Îmi mângâie în continuare buzele cu răsuflarea ei caldă și simt cum tot Universul este la picioarele mele. Iubirea! Dacă am putea să o descriem, soarta lumii ar fi mai tristă. Căci toți pictorii, scriitorii, dansatorii, actorii, ar rămâne fără muze și s-ar închide într-un decor apatic. Iubirea nu are formă, este doar energie, vibrații întregi de energie, fluturi în stomac, dar fiindcă nu este altceva decât un amalgam de emoții, ne amăgim cu ea sau o trăim, bucuroși că face parte din ființa noastră. Paola nu știe câtă suferință a zăcut în mine de câte ori gândurile mele fugeau spre ea și ea nu era acolo, în prezența fizică ce mi-ar fi alinat durerea. Nu știe ce nopți am îndurat, sângerânde, cumplite, ca într-un război ce nu are un sfârșit. Nu știe că zilele mele erau încărcate de tremurul interior de câte ori aveam o pacientă tânără ce aducea cu ea. Nu știe câte insomnii, gânduri negre, haos și durere au marcat cei opt ani pe care i-am trăit asemenea unui mort viu ce-și caută propriul mormânt. Buzele mele erau secate de absența ei, ochii mei o căutau în fiecare femeie prezentă în aria vizuală, iar corpul tânjea după ea

mai ceva ca după un duș rece într-o zi toridă. *"Am murit și-am înviat la fiecare sărut al tău"*, îmi vine să-i zic, și totuși tac și o cuprind și mai strâns în brațe.

Își deschide încet ochii și buzele încă sunt lipite de gura mea. Tot ce observ este o mică himeră, o femeie ce luptă cu toate forțele pentru încă o zi, o oră, alături de bărbatul ce i-a frânt inima. Zâmbește, și eu pot citi în ea, pot deschide munți de emoții, pot traversa o galaxie întreagă și escalada orice vârf, oricât de înalt. Iubirea noastră nu are capăt. Nici măcar un început.

— Ce mult timp a trecut de atunci, Antonio. Eram ca și copiii, ba ne iubeam, ba nu. Și acum ești aici, lângă mine și îmi dai fiori de plăcere.

Vreau să protestez, să o iau în brațe și să o duc în celălalt capăt al lumii. Să îi sărut fiecare centimetru de piele și să o devorez din cap până în picioare. Dar ea continuă, jucându-se cu părul meu.

— Știu că sunt bolnavă și poate nu am să mai trăiesc mult timp, însă aceste momente când sunt cu tine, cum e acum, îmi dau speranțe, Antonio, speranțe și viață. Am tânjit după ele, le-am căutat, dar niciodată până acum nu au mai venit spre mine. Nu m-au ajuns din urmă.

Fața i se întristează, căutând un punct de concentrare dincolo de mine. Își ascunde privirea, gândindu-se probabil că nu o voi observa. Pleacă de lângă mine, departe, în amintirile pe care nici ea nu le suportă.

*"Am murit și-am înviat la fiecare sărut al tău. Ți-am permis să-mi intri în piele, să te joci, să mă atâți, să mă amâni și să mă îmbolnăvești. Ți-am permis să fim un singur suflet în două corpuri zadarnice, să alunecăm în abis, ținându-ne de mână, până când unul din noi ar fi cedat. Dar nu ți-am permis să mă părăsești, să mă lași așa să zac, într-un trup șubred și lipsit de viață. Nu ți-am permis să pleci. Nu ți-am permis să evadezi din mine."*

## *Trecut*

După ce am ajuns atunci acasă, am stat mult și am reflectat asupra condițiilor mele și a ceea ce s-a întâmplat la Roma. Marisa m-a primit cu ochii înlăcrimați, ruptă de obosită și terorizată de șederea mea prea îndelungată departe de ea. Îmi spusese cât de mult se bucură că am ajuns și cum dorul de mine i se înfipse în torace, dar adânc de tot, ceva se rupsese. Nu eram în stare să leg câteva cuvinte, gura încâlcindu-se în sunete. Fusesem dorit de femei, evident, unele mai pe față, altele mai ascunse, dar mereu se găsea câte una să fie acaparată de prezența mea ispititoare. Însă de o asemenea amploare, niciodată. Mă simțisem ca o pradă, urmărit de o felină ce nu știe să delimiteze spațiul existent între noi. Îmi stătea pe retină, în întreaga anatomie. Gândurile mi se învălmășiseră într-una și îmi amintesc, m-am pus jos pe scaun, în bucătărie, cu ochii pironiți în parchet.

Fără nicio vorbă, am stat într-o stare meditativă câteva minute întregi, până când glasul soției mele se auzea neîntrerupt.

— Nu știu ce ai făcut acolo, dar nu ești în apele tale.

Mi-am reluat figura obosită, am ajuns în dreptul aragazului și i-am tăiat-o scurt.

— Sunt obosit, îți dai seama că am condus până acum, șase ore. Și tu știi bine cum sunt eu la volan. Foarte concentrat.

Marisa se întoarse către mine și îmi dădu un pupic scurt pe obraz. Mă liniștisem. Eram în siguranța. Acasă însemna siguranța, iar aceea ființă nu avea cum să mă mai bântuie. Am fost un grosolan cu ea, m-am purtat urât și i-am dat de înțeles că niciodată căile noastre nu se vor apropia mai mult de zece centimetri.

— Nu mă întrebi nimic?

Câteodată, femeile au un dar de a scoate din sărite bărbații, cum nu s-a mai pomenit! Și nici nu pot să înțeleagă, un adevăr simplu și concis. Când bărbatul este obosit, lasă-l în pace să meargă la culcare. Dar, nu! Atunci le cășună și lor să insiste asupra unui subiect neimportant.

— Sunt obosit, Marisa. Ți-am spus doar.

Mi-am luat o lingură și un vas de supă și am început să sorb din ea.

— Mi-am cumpărat test. Mâine vom afla dacă vom fi părinți.

— Foarte bine.

Tonul care se auzi nu era nici pe departe cel pe care-l aștepta ea. Măcar dacă aș fi zâmbit. Sau dacă schițam o urmă de bucurie. Nimic.

— Mi se pare că nu ești fericit. Parcă nu ai vrea copii, Antonio.

Atunci, din acel colț al bucătăriei, i-am întors privirea. Un pas mai aveam și puteam să-i arunc bolul cu supă în față. Devenisem roșu și mâinile mi se încleștaseră.

— Marisa, nu am chef de ceartă, te rog!

Nu-mi mai spuse nimic și se îndreptă spre dormitor. Toată noaptea nu am putut să închid un ochi. Mă zvârcoleam prin pat mai ceva ca un posedat. Marisa mă simțise și încerca să mă liniștească luându-mă în brațe. Nu mai voiam nimic. Nimic. Simțeam că mă sufoc și că tot aerul dispăruse din cameră.

Ce naiba era cu mine? A doua zi la muncă, pacienții erau tot mai neliniștiți. Avusesem o zi de coșmar, cu trei răniți și doi bărbați cu infarct, asta pe lângă operații și pacienți ce veneau la consultații. Într-un fel era bine, măcar nu-mi mai stătea capul la situația de acasă și cea de la Roma.

— Domnule doctor, mă doare rău în piept....îmi spusese un pacient ce tocmai intrase când voiam să iau o scurtă pauză de masă.

Voiam să-i răspund că nici inima mea nu-i mai brează, dar m-am abținut. Nu îmi stătea în fire să glumesc cu pacienții. Cei bătrâni rar știau de glumă, iar cei tineri o luau prea personal.

— Haideți să vedem despre ce este vorba.

Mi-am scos stetoscopul și l-am pus pe cutia lui toracică. Inima îi bătea neregulat, cu mici fluctuații, unele mai rapide, altele mai încete. Cum fac întotdeauna, l-am supus și la un EKG, pentru a-mi da seama mai bine despre ce era vorba.

Tocmai atunci intră în cabinet Marco, cu o față pământie de parcă abia ce-l scoseseră din groapă.

— Antonio, avem o urgență.

Mă uitam la el înciudat, arătându-i că am pe cineva la consult și făcându-i semn să plece, dar el nici nu mă băgă în seamă.

— Un grup de cinci tineri, doi băieți și trei fete, sunt aproape în comă alcoolică și i-au adus la noi pe secție fiindcă una din ele acuza o durere groaznică în piept. Zice că e pacienta ta.

Răsuflarea mi s-a pierdut pe moment și nu am reușit decât să îngân un ok scurt.  Gândul că era Paola, nu mă părăsi deloc în următoarele câteva minute, deși aveam un caz destul de ciudat. Nu îi găsisem pacientului ce anume putea avea.

— Vă trebuie o ecocardiogramă. Vă dau trimitere ca să o faceți. Trebuie să depistăm problema.

Bătrânul se îmbrăcă și șuieră ceva printre dinți. Nu am stat să-l ascult, scriind grăbit trimiterea cu gândurile tot la acea pacientă care intuisem că e ea. După ce omul a plecat, mi-am luat răgaz câteva minute, anunțându-i pe pacienții care așteptau că am o urgență.

La Terapie Intensivă, inima mi-a stat pe loc, la propriu. Întinsă pe pat, era nimeni alta decât ea, Paola. Dormea așa că nu am cutezat să o trezesc. Mă uitam la ea și vedeam iar, acei ochi care mă pândeau din umbră și mă urmăreau neîncetat ca pe cel mai agresiv criminal. Prin cap îmi treceau diverse scenarii, cum că s-ar fi prefăcut, doar să ajungă la mine, dar cine eram eu? Și de ce eu? Nici măcar frumos nu mă consideram. Bine, aveam o carismă aparte, pe care o am și acum, dar pe lângă tipii ăia fotomodel din reviste, nu eram cine știe ce, poate mai stilat decât majoritatea, dar asta se datora în parte meseriei mele. Nu puteam deloc să fiu empatic cu ea. Să o înțeleg. Să te îmbeți din iubire? Inadmisibil! Ce naiba! De ce și-ar face rău singură? Și mai ales pentru mine!

Am așteptat câteva minute să se trezească, dorind să-i vorbesc. Îi urmăream privirea împăienjenită de regrete, doruri și fiori. Avea

în ea un sens al absurdului, o trăire inexplicabilă a ghinionului și a viciilor. Îi simțeam respirația grețoasă a alcoolului prea mult îngurgitat și a fumului de țigară ce nu se stinsese din ea.

— *Dottore....*

Știa că a pus capac cu atitudinea asta. Emoțiile vizavi de ea, mi se vedeau de la o poștă. Expresia mea, fruntea încrețită, mișcarea corpului.

— Paola, de ce ai făcut iar asta?

Își ferea privirea, uitându-se la toți din salonul de terapie intensivă, unii mai mult morți decât vii, cu trupurile putrezite și ucise de boală sau accidente.

— Nu....nu am făcut nimic....am băut....

Când am văzut că nu am cu cine sta de vorbă, am lăsat-o în pace și m-am îndreptat spre camera de gardă. Mai aveam zece consultații în ziua aceea.

După ce am ajuns acasă, Marisa, cu un zâmbet larg, mă anunța că își face testul de sarcină și vrea să ne bucurăm împreună de rezultat. Frumusețea îi pălise dintr-odată, părul lăsat pe spate îi era răvășit, ochii machiați prea țipător, iar buzele pline și rujate. Cam prea sofisticată pentru gustul meu.

În bucătărie mă aștepta ca de obicei sumbra tristețe. Nu eram singur, dar singurătatea în doi te macină mai intens. Mă gândeam îngrozit dacă o mai iubeam pe Marisa sau dacă o iubisem cândva, iar dacă nu însemna că eram cel mai groaznic om de pe pământ. Ce naiba se întâmplase cu mine? Mă înțelegeam la fel de bine cum înțelege leul un pui de căprioară ce fuge de el. Am încercat să mănânc ceva rapid și apoi mi se năzărise să mai pun ochii pe o carte.

După ce am terminat, am strâns masa și am așezat în ordine vasele pe spălător. Din cameră se auzea doar vocea înfundată a Marisei, ce părea a fi un scâncet. Spășit și tăcut am intrat pe vârful picioarelor în dormitor. Tocmai observasem o găurică mică în șosete. Marisa, întinsă pe pat, cu o batistă pe obraji, stătea gânditoare.

— Ce s-a întâmplat draga mea?

M-am apropiat tiptil de ea, mângâind-o pe spate și cerșind un răspuns din priviri.

— Antonio, nu mai suport. Nu mai vreau să trăiesc așa! Uite!

Și mi-a întins testul de sarcină care nu avea decât o liniuță. Semn că nu era însărcinată. Cumva trebuia să o consolez, dar puteam să fiu așa mincinos? În sinea mea, fericirea urca pe pereți și nu mai voia să coboare. Nu e însărcinată! O veste mai bună nici că se putea!

— Lasă draga mea, o să mai încercăm și va fi bine!

Mângâierea și vorbele mele blajine nu avuseseră efectul scontat căci Marisa se desprinse de mine și se puse pe partea ei de pat, cu lacrimile în colțurile ochilor.

Inspiram adânc, în sinea mea, fiind recunoscător. Mă străduiam din răsputeri să o înțeleg căci știam că pentru o femeie venirea pe lume a unui copil e cea mai frumoasă realizare. Pentru mine, ar fi fost o corvoadă. Ce grijă să am de un sufletel mic când unica mea preocupare era spitalul și operațiile? Ce ar fi învățat de la mine acel copil? Cum să-și irosească viața, cum să știe că are un tată dar de fapt nu are fiindcă nu e alături de el, munca acaparându-i majoritatea timpului? Iar mama lui ar fi stat cu el, liniștindu-l și spunându-i: *dragule, tata te iubește, dar el are multă muncă la spital și nu poate să fie cu noi, tot timpul.* Nu cred că ar fi înțeles.

Marisa, cu lacrimile pe obraz, își tot trăgea nasul.

— Tu nu știi cât de mult îmi doresc să fiu mamă....

Scâncetul și apoi urletul ei mă trezi din gândurile mele bete. Cum să-i explic unei persoane obsedate de nevoia unui copil că nu era momentul oportun pentru apariția lui în casă? Nu mă simțeam pregătit. Nu puteam fi tată cu forța. Mi-am luat cartea de pe noptieră, un roman de dragoste și ură, scrisă de *Gino Vinci* și am început să o răsfoiesc. Dar gura tot nu voia să tacă.

— Cred că știi Marisa ce opinie am eu despre asta. Nu vreau să mai aduc în discuție sau să ne certăm.

Își umezi batista cu lacrimile ei și se întoarse spre mine cu o expresie vulgară. Tocmai atunci degetele îmi alunecară pe pagina a doua din carte.

— Știu! Știu că ești fericit că nu sunt însărcinată! Nu-i nimic, dragul meu. Dar îți spun, dacă într-un an de zile, nu rămân gravidă, voi divorța și îmi voi căuta un bărbat adevărat!

Am rămas țintuit pe pat, cu mâinile agățate de roman, și ochii pe rândul al zecelea care spunea: *"totul în viață are un motiv, nimic nu e întâmplător, dragul meu!"*, iar în mintea mea, răsuna ca un ecou, cuvintele ei.

*„Divorțez, dacă nu rămân gravidă. Îmi caut un bărbat adevărat!"*

— Ești sigură că nu suntem fericiți?

Începu să se hlizească ascunsă de perna și cearceaful ce stătea între noi.

— Eu sunt fericită cu tine, întrebarea e, tu ești fericit cu mine?

Îmi adusesem aminte cum tatăl ei, mare director la Spitalul Istituto Clinico San Siro, mi-a zis în momentul în care eram doar iubiți.

*„Toată viața ta va depinde de Marisa și de mine. Să știi că noi îți suntem recunoscători pentru tot ce faci pentru fata noastră, dar dacă te vei însura cu ea, vei ajunge acolo unde îți este menirea, la un post bun și un loc de muncă de care vei fi mândru, foarte mândru".*

Povestea pe care încă nu ți-am despicat-o în patru, dragă cititorule, este poate prea lungă și prea sofisticată. Voi ajunge la un moment dat să mă destăinui și în privința aceasta, toate la timpul potrivit.

Cu aceste cuvinte bine înfipte în cutia craniană, îmi dădusem seama că greșelile se plătesc scump, așa că nu aveam nevoie să mai fac vreuna. Timpul, mediul, societatea nu îmi permiteau să greșesc dacă îmi doream să fiu acolo pe podium, printre cei mai buni doctori din spital. Însă tot pe propriile forțe am ajuns unde sunt, învățând pe rupte.

După ziua aceea, am decis de comun acord cu sufletul meu să

nu mă rătăcesc și să nu fac nicio imprudență care să mă coste slujba și onoarea. Pentru mine evoluția în plan profesional prima înaintea tuturor celorlalte lucruri din viață. Nu mă mai întrebam nicio secundă dacă o mai iubesc pe Marisa, îmi era clar că de ea depindea rostul vieții mele. Iar dacă ea își dorea un copil, atunci ce puteam să fac? Sacrificiul era la putere. Trebuia să îi fac un copil.

A doua zi, alcoolica era mutată în alt salon. Am mers să o văd, dar nu am stat mult de povești. Nu-mi mai permiteam nicio mișcare greșită. Eram curios, poate prea curios, de ce avea aceste vicii distructive la vârsta aceea așa tânără. Îmi înfrânam însă curiozitatea și îmi vedeam mai departe de ceilalți pacienți ca să nu ridic suspiciuni. După trei zile au externat-o, cu sfatul de a nu se mai apropia de băutură. Ha! Ce ironic!

Câteva zile scăpasem de prezența ei, atât cea fizică cât și cea metafizică și chiar mă bucuram că nu o mai văd și nu-mi mai tulbură conștiința cu aparițiile ei fantomatice. Până într-o zi, când mă aștepta la mașină. Tocmai scăpasem întreg la minte după o zi în care mi se solicitase creierul la maxim, iar oboseala din mine își cerea dreptul la pat și baie fierbinte.

Când am văzut-o rezemată de capotă, îmbrăcată atât de simplu și pe alocuri vulgar, cu un tricou pe jumătate tăiat, de unde i se vedeau sânii copți și rotunzi și blugi de cea mai proastă calitate, mi-am dat ochii peste cap.

— Iar? A câta oară ești pe urmele mele?

Mesteca gumă și făcea balonașe, exact ca o prostituată ce își așteaptă clientul și îl măsoară din priviri ca să vadă de cât monetar dispune.

— Scuze, dar voiam să vorbesc cu tine. Vreau să știu, ce să fac, ca să ne vedem.

O auzeam ca un ecou, venit de departe, dintr-o planetă necunoscută, o galaxie aparte, ascuns gândurilor mele.

— Nu vreau să ne vedem! Am o viață, o soție și un copil pe

drum. Te rog! Încetează să mă mai spionezi atâta. Îmi faci mult rău, Paola!

Nu schița niciun gest, din contră, rămăsese acolo pe loc, înțepenită. Am dat să intru în mașină, decis că voi pleca, fie că se va da din drum, fie că nu.

— Nu îți fac nimic. Ia-mă cu tine!

I-am tras mâinile de pe caroserie.

— Ești nebună? Dacă mă vede cineva cu tine în mașină?

— Atunci hai de aici! Hai într-un loc secret unde nu ne știe nimeni. Trebuie să-ți vorbesc!

Am urmărit-o, trăgând nădejdea că mă va înțelege și se va retrage de bunăvoie și nesilită de nimeni. Nu a fost așa. M-am băgat în mașină, mi-am pus centura de siguranță, mi-am aranjat oglinda retrovizoare, iar apoi văzând că se încăpățânează, am claxonat și i-am strigat:

— Dacă mă mai deranjezi vreodată, chem poliția!

Am tras frâna de mână și am derapat lăsând-o cu ochii în soare. Mâinile îmi tremurau pe volan și capul începuse să mă doară strașnic. Inima galopa și ea, iar zenul meu se prefăcuse în foc și scrum. Am inspirat și expirat de câteva ori, așa cum învățasem la orele de yoga. Mai frecventam uneori o sală de dans unde se țineau și cursuri de yoga. Aveam nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul și ăla puțin liber pe care îl mai aveam. Femeia asta se pusese de-a curmezișul în viața mea. Cine era ea să-și permită să mă saboteze în halul ăla?

Acasă, binele nu își începuse vizita, căci îmi era tot mai rău, așa că mă pusesem să dorm de cum ajunsesem.

Următoarele zile au fost tot mai chinuitoare și mai îndărătnice. Operații peste operații, tratamente și diagnostice, scandaluri cu colegii și o atenție mărită în presa italiană, prin care eram acuzați că luăm șpagă de la pacienți. Evident, nu eram genul de om care să mă folosesc de asemenea mârșăvii. Și iată că zvonurile nefondate tot au ajuns la urechile celor care nu trebuia. Vina era a conducerii,

nicidecum a noastră. Unii colegi, din prea multă mândrie și orgoliu, apelaseră la bunăvoința unor oameni mai înstăriți și ceruseră dublu pe o operație. Fapt sesizat de unul din ei, și adus la cunoștință în fața presei. A ieșit un mare tărăboi de care eram legat, vrând-nevrând. Am dat declarații, m-am prezentat la judecătorie și tot nu a fost de ajuns. Ajunsesem cel mai prost cotat spital din Milano, chiar și acum dacă te uiți pe google, poți vedea că recenziile și părerile oamenilor, sunt de toată jena. În fine, fără să mă mai gândesc ce fac, treceau zilele, ca un reflex ce îți intră în sânge. Ești tu, știi că ești acolo, știi ce faci, dar fără a avea o conștiință de sine. A doua zi ai uitat tot ce s-a petrecut. Colegii preocupați de ei înșiși, nici măcar nu vedeau întristarea mea și apăsarea ce mă rodea cu fiecare zi. Faptul că mai respiram era o minune chiar și pentru mine.

După îndelungi gânduri și cugetări, interminabile convorbiri cu mine însumi, am decis să mă întâlnesc cu ea. Să fac acest pas și să o conving pe fată că sunt cel mai nenorocit om de pe Pământ, și astfel, speram să își ia gândul de la mine. Voiam să mă urască, cu o ură de moarte, una de aia care să nu mai poate fi desfăcută. Exact ca un legământ făcut pe vecie. Voiam ca ura să îi iasă din piept așa cum îi ies sânii, rotunzi și calzi. Am așteptat câteva clipe, apoi l-am chemat pe Marco, să-mi spună unde este dosarul pacientei Paola Montessori.

— Ce nevoie ai de el? Ultima oară a fost în comă alcoolică. Nu avea treabă cu cardiologia.

Am încercat să-l reped și să-i îngâim ceva absurd, dar nu se dădu bătut cu una cu două.

— Hai, lasă vrăjeala. Spune-mi de ce îți trebuie și ți-l aduc.

Când am văzut că nu o scot la capăt cu el, m-am decis să-i vorbesc.

— Am o treabă cu ea. Este ceva personal.

Făcu ochii mari, ca și cum ar fi dat peste un secret de stat, acoperit de mai marii președinți și primi miniștri, iar apoi clipi de

două ori, făcând un *aha* timid. Adevărul e că și eu mă simțeam ca într-un secret al groazei. Exact ca și un copil speriat de bau baul ascuns sub pat, ce știe totul despre tine, dar tu nimic despre el.

— Bine, bine, *dottore* cel cuceritor. Iți aduc dosarul îndată.

Ieși din încăpere, moment în care am expirat prelung. Cine știe ce o fi înțeles el, dar nici nu era momentul să-mi bâzâi neuronii în căutarea misterului lui Marco. Simțeam o ușurare că părăsise camera.

Mi-am luat telefonul în mână și am format un număr din agenda mea personală.

— *Ciao* Eros, ce mai faci? Ești bine? Aha....și eu. *Tutto bene*, știi cum se spune. Uite de ce te-am sunat, aș vrea să ne vedem la Dom, azi în jurul orei 20.00, cam atunci scap de la spital. Ai putea? Bine, bine. Ne vedem atunci. *Ciao ragazzo*!

Un prim telefon bifat. Mai aveam de dat altul, cel pe care îl așteptam din dosarul buclucaș. În timp ce Marco îl căuta de zor, în mintea mea se născocea un plan care, credeam eu, o să-mi aducă ceea ce îmi doream cel mai mult. Libertatea finală!

Marco se întoarse destul de greu cu dosarul și mi-l dăduse în timp ce aștepta să vadă ce fac.

— Nu ai treabă în camera cealaltă?

— Nu, tocmai am o mică pauză.

— Grozav!

Eu mă prefăceam că mă uit peste dosarul fetei, că îi analizez datele și tratamentele și boala.

— Strașnică fata asta, nu? Are insuficiență cardiacă și ea bea de rupe.

— Cam asta fac majoritatea tinerelor, nu?

L-am întrerupt din priviri în timp ce ochii mi se căscau asupra numărului ei de telefon. M-am făcut că notez ceva pe notepad și acel ceva era chiar numărul ei.

— Îți notezi bolile și tratamentele?

— *Si*, îl asiguram eu, cu ochii beliți pe monitorul telefonului, vreau să o țin sub supraveghere mai atentă.

M-am ridicat după ce am terminat de înregistrat numărul, neștiind cum să scap de colegul meu. Curând după aceea, soluția salvatoare a venit singură, prin aer, direct la mine. M-am scuzat în fața lui Marco și am mers la toaletă, singurul loc unde și regele merge singur.

Bucuros că am scăpat de el, îmi repetam în minte, cuvintele pe care doream să le folosesc când vocea ei răgușită se va auzi. *„Paola, m-am răzgândit, vreau să ne vedem, dacă vrei și tu, și să-mi spui ce ai de gând."* La baie, era plin așa că am așteptat până unul câte unul din colegii mei au ieșit afară, unii mai fericiți, alții mai posomorâți, care cum.

În sfârșit, rămăsesem singur și puteam să îmi duc planul sadic la bun sfârșit! Am dat click pe butonul verde, așteptând înfrigurat să răspundă. Mi-am dres vocea.

— Paola? Sunt Antonio, *ciao*, scuze că te deranjez, voiam să îți spun că m-am gândit mai bine și aș vrea să ne vedem azi. Poți? Pe la ora 20, în față la Dom e ok?

Vocea îi era caldă și timorată. Pe moment s-a blocat, dar a zis că va fi acolo. După ce am închis, un timp destul de îndelungat încă îmi mai răsuna în urechi glasul ei. Ce naiba?!

Ziua de lucru trecuse rapid, afișând o bună dispoziție monumentală. Făcusem și câteva glume cu pacienții mei, deși nu era stilul meu. La ultimul deja eram praf, obosit, dar, tot cu zâmbetul pe buze. Am avut noroc că nu erau bolnavi grav. Unii cu palpitații, tahicardie, cardiopatie ischemică etc.

La ora 19.50 am spus la revedere ultimului pacient. Mi-am împachetat lucrurile și am zbughit-o la mașină. Nici nu m-am mai uitat dacă am lăsat ceva în urmă. Mă grăbeam să ajung la Dom, cu orice preț.

Râdeam machiavelic în gând și abia așteptam să văd fața fetei când îl voi prezenta, pe Eros. Nu e Ramazzotti, dar e frumușel și el.

Traficul infernal al orașului mă silea să întârzii. Mașinile

claxonau malițios, unii te mai înjurau, iar turiștii străbăteau fără nicio grabă trecerile de pietoni. Mă simțeam amenințat, devastat de atâtea gânduri că poate nu voi reuși ce îmi propusesem. Mintea îmi juca feste uneori. La un moment dat, Paola mă sunase iar pe numărul de pe care o apelasem și tot eram alb ca varul. Făcusem o mare greșeală! Știa numărul meu. Mă putea suna oricând acasă, dacă nu-mi reușea faza. Ce fusese în capul meu?! Eros, ceva mai liniștit îmi spuse că până ajung se plimbă pe lângă Dom. Reușisem într-un final să parchez, undeva mult mai departe de locația aleasă, dar eram mulțumit.

La o distanță apreciabilă unul de altul, stăteau cei doi, căutându-mă cu privirea. Paola, la fel de insignifiantă ca înainte, îmbrăcată atât de simplu, de părea o adolescentă banală. Am ajuns în dreptul ei, și i-am făcut cu mâna.

— *Ciao*, uite, vreau să-ți prezint pe cineva.

A dat ochii peste cap, și m-a urmat într-o tăcere absurdă. Eros, elegant, într-un sacou stacojiu, își miji ochii și îmi strânse cald mâna.

— Antonio, omule, de cât timp nu ne-am mai văzut! Ce mai faci?

Încercam să fac o conversație deși mintea îmi stătea la cum i-o voi coace Paolei, de o să mă urască până la Dumnezeu și înapoi.

— Da, da, a trecut ceva timp de când am terminat facultatea. Vreau să-ți prezint pe cineva, de asta te-am sunat.

— Da? Pe cine? Domnișoara de aici?

El știa că sunt însurat și de asta era puțin șocat că sunt cu o altă domnișoară în afară de Marisa.

— Da, Paola este pacienta mea. Are insuficiență cardiacă în faza incipientă. Și cred că ceva probleme psihice. De asta v-am adus pe amândoi aici, ca să vă cunoașteți și să o programezi pentru o consultație.

Amândoi ne-am îndreptat privirile spre Paola care stătea ca o stană de piatră în fața noastră. Nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Cu toate astea, după ce și-a revenit din șoc, a bolborosit câte ceva.

— Nu, nu am nevoie. Mulțumesc. Nu sunt nebună, chiar nu sunt. Dacă oamenii numesc iubirea, pasiunea o nebunie, atunci sunt de acord să mă consultați, dar să știți că atunci ar trebui consultați toți oamenii de aici ce stau gură în gură, fiindcă și ei sunt nebuni.

Conversația începuse să fie dureroasă pentru mine. O vedeam altfel. Paola nervoasă îmi dă două perechi de palme și pleacă gândindu-se că niciodată nu va mai da ochii cu mine. Iar eu, puteam rămâne ușurat la povești cu Eros, însă planurile de acasă nu se potrivesc cu cele din târg. Evident, se vedea pe ea că nervozitatea o acaparase, însă nici urmă să părăsească locația. După ce și-a încheiat monologul, m-am uitat la prietenul meu stupefiat, care rămase și el cu gura căscată.

— Antonio, ce mi-ai adus aici? Păi fata asta nu are niciun fel de problemă, după cum văd. Nu știu ce ți s-a părut ție. E doar o naivă îndrăgostită!

Atunci cuvintele au apucat-o înaintea mea.

— Tu crezi că dragostea nu poate fi nebunie? Oare nu e nebunie când cineva te urmărește, când te sufocă, când e la fiecare pas în urma ta de nu mai poți respira? Când îți spune că te iubește deși nu te cunoaște? Când se îmbată și apoi vine după tine și te sărută forțat? Asta e normalitate? Zi tu!

Își strânse mâinile pumni și fața i se făcu roșie. Buzele îi tremurau, iar eu aveam câștig de cauză. Eros o privi câteva momente, apoi se întoarse spre mine, gesticulând.

— Ea ți-a spus toate astea? Înseamnă că într-adevăr avem de-a face cu o problemă de natură psihică. Iubirea poate să însemne nebunie atunci când nu există înțelegere și unul invadează spațiul celuilalt.

Tăcea, privind în jos la adidașii jalnici și roși. Tăcea, și îmi dădea o satisfacție enormă. Umezindu-și buzele, le deschise apoi, uitându-se când la mine, când la Eros. Tremurul vocii și ochii aceia aparent nevinovați, mă făceau să o ascult, neclintit.

— Nu, nu e așa, domnilor. Nu știu cine ești Eros și oricum nu

mă interesează. Dacă dottore Antonio consideră că sunt nebună fiindcă i-am declarat dragostea, așa să fie. Dar, eu nu am să merg la nicio consultație psihiatrică. Cunosc foarte bine care sunt motivele și cauzele problemelor mele și el e singurul care le poate rezolva.

Zicând aceasta, Paola se făcu nevăzută, lăsându-ne în urma ei cu mari semne de întrebare. Eros își abătu privirea spre mine plină de compasiune, ca și cum ar ști prin ce trec și ar vrea să mă ajute. I-am propus să ne așezăm la o terasă și să depănăm niște amintiri.

— Îmi pare rău că nu a ieșit cu Paola, adevărul e că îmi doream să scap de ea. De când am cunoscut-o și a venit prima oară la mine pentru a o trata de insuficiență cardiacă, nu mă mai lasă în pace. Îmi spune că mă iubește și că doar eu sunt scăparea ei. Te rog, Eros, să nu spui la nimeni, soția mea nu știe și oricum nu mă interesează de fata asta.

— Fii liniștit, amigo! Sunt un mormânt. Când am spus eu ceva secrete ale colegilor sau cunoscuților? Din ce știam, tu aveai succes la fete și pe vremea facultății, era clar că de asta nu vei scăpa. Și în plus, tipa nu arată rău.

Soarele apunea deja și un fior rece mă străbătu din creștet până în picioare.

— Așa mă cunoști? Nu sunt genul să înșel, sunt fidel Marisei. Nici nu știu ce vede tipa asta frumos la mine. Sunt chiar un om fără scrupule.

— Nu contează! Eu în locul tău aș accepta, așa de distracție. Până la urmă, ce rău poate să facă o aventură?

Îmi zâmbi șmecherește și mă bătu pe umăr. Eros întotdeauna a fost genul de om care nu pierdea nicio ocazie de a se destrăbăla. Arăta bine, prezentabil, blond, ochii albaștri, iar femeile îl adorau pur și simplu. Stăteam pe gânduri, dacă să-i ascult sfatul sau nu. Oare chiar nu făcea niciun rău, o mică escapadă?

# 5.

*Am învățat că plânsul nu îmi va aduce pe cel drag înapoi. Ori e acolo, ori nu e. Iar dacă nu e, atunci nu-l poți forța să te iubească, nu contează câte lacrimi ai vărsat pentru el. Decât să fiu o cerșetoare, care se mulțumește cu puțin, mai bine îmi vin în fire, mai bine rămân eu cu mine. Antonio nu vrea nimic, m-a făcut să mă simt atât de rușinată, atât de rău, în fața acelui prieten, Dumnezeule! Oare cât de multă încredere să mai am în el?*

*E prea târziu....acum e prea târziu să-l mai cred.*

*Am să-l uit, am să-l scot de acolo cu forța, din inima mea bolnavă și sechestrată. Am să-l pun să își ceară iertare de mii de ori, când va mai da ochii cu mine. Am să-i spun că orice lucru pe pământ își are prețul său, iar el îl va plăti cu vârf și îndesat.*

*Am să-i arunc în față cât de laș este, cât de prefăcut și idiot! Se vede pe el de la o poștă tot ce simte pentru mine. Îl simt până în măduva oaselor. Îi simt rădăcina pustie a iubirii care îi acostează inima. Îi simt prezența în orice obiect, ființă, energie.*

*Îl simt în interiorul meu și doare!*

***Prezent***

Zilele trec și trec și aduc cu ele o mireasmă îngrozitoare a morții iminente. Sporește în mine groaza de a exista pe pământ, așa împrăștiat în mii de bucățele precum celulele din corpul omenesc. Nopțile sunt cele mai grele, mă confrunt cu singurătatea, pledez pentru o nouă viață, un nou început. În fiecare zi sunt lângă ea, pe patul de spital, acoperind-o cu dragostea mea, căutând soluțiile cele mai bune de restaurare a inimii ei. O las mereu cu rana deschisă a vinovăției mele și mă petrece cu privirea căutând singurul vinovat care sunt eu.

M-am certat și cu Giuseppe într-o zi, atât de rău, încât am crezut că postul de chirurg cardiovascular va fi ocupat de altcineva. Nu mai simt să-mi pese de nimic. Nu simt decât otrava neputinței, ce încet încet mă încolțește și nu reușesc să o dau afară. În acest moment aș fi dispus să accept orice altă alternativă doar să-i fie ei bine. Chiar de-ar fi să ne despartă viața din nou, bucuria mi-ar fi nemăsurată doar să o știu bine și sănătoasă. Patul frumos aranjat, cu o cuvertură albastră ce reprezintă cerul, perna moale pe care îmi odihnesc capul, sufletele care mă urmăresc pe toate rețelele de socializare, și eu sunt nefericit. Nici chiar cele două milioane de urmăritori nu mă pot scoate din starea asta de rahat în care sunt băgat.

Paola e în fiecare zi tot mai decepționată, tristă și pare terminată. În ochii ei pot vedea doar apusul vieții, răsăritul fiind atât de departe. Chiar acum privim cerul fără niciun nor de la fereastra salonului, rezemați de pervaz. I-am sugerat să ia puțin aer poate îi va fi mai bine, se va îmbujora la față, însă teama îi acaparează simțurile mult mai puternic. Mereu spune că nu vrea să i se facă rău, să leșine sau să moară în grădină. Bolile de inimă sunt atât de crude.

— Apusul ăsta îmi amintește de noi doi, cât de repede a apus dragostea noastră, Antonio!

Nu pot nici măcar să o privesc. Nu!

— Ce tot spui acolo? Dragostea noastră există încă. Eu te....

Îmi pune mâna rece pe gură, furându-mi cuvintele de pe buze.

— Nu, Antonio, dragostea a murit....nu mai există.

Ochii i se mijesc, iar durerea i se vede în toți porii. Afurisita aia de durere care nu mai vrea să o descătușeze, o ține în lanțuri mai ceva ca pe un prizonier. O iau în brațe, dar mă îndepărtează. Îi iau lacrimile de pe obraz și o sărut. Mă lasă, dar continuă să își provoace lacrimile, adăpostindu-le pe obraz. Apoi, dintr-odată, ca o avalanșă de nori, se retrage de lângă mine.

— Antonio, nu știi ce greu mi-a fost, nu știi....iar acum vii și spui că încă există? Dacă nu mi se făcea rău, nici măcar nu mai veneai la mine. Așa-i?

Regret că trebuie să-i dau dreptate. Nu am nicio scuză. Nici măcar scuza că inima mea bătea doar pentru ea, indiferent dacă mai era lângă mine sau nu. Fuga de suferință nu justifică lașitatea mea. Oricât de fericit și celebru crezi că sunt, nu am fost așa. La televizor, în presă, pe internet, afișez un zâmbet malițios, mă prefac, port prea multe măști pe care scrie: *"ia uitați ce viață fericită am, ce bucurie că trăiesc în fiecare zi!"*, dar nimeni nu știe ce e cu adevărat în sufletul meu. Uneori aș vrea să fiu suficient de curajos încât să spun: ăsta sunt eu! Acesta este adevărul despre chirurgul Antonio Fognini. Vă simțiți mai eliberați acum? Am lăsat fiara să iasă din mine, i-am dat drumul așa sugrumată cum era, și iată, adevăratul eu!

Îmi las capul în jos și cu vocea ușor stinsă, șoptesc.

— Nu știu...poate că nu.

Timpul se oprește în loc, Paola își ia privirea de la mine, lăsându-mă cu un gol în stomac.

— Știi, poate că ar fi mai bine să nu ne mai vedem. Să mă lași aici și să se ocupe altcineva de mine. Poate un alt doctor.

Am alergat atât de mult, căutându-te zadarnic prin gândurile și emoțiile mele, Paola, ce poți să-mi ceri acum? Ai sufletul să mă lași așa, nemângâiat? Poate o merit. Poate în viață primești doar ceea ce oferi. Și atunci, care este rostul meu? Nu Paola! Imposibil să te pierd acum.

— Nu-mi cere asta, Paola. Vreau să fiu alături de tine.

Îi iau mâinile în palme și îmi așez buzele pe ele. Ea e absentă, pierdută într-un univers stins.

— Să mă vezi cum mor? Mai bine nu! Dacă tot spui că ne mai iubim, nu vreau să suferi....de fapt, ce iluzii îmi fac iar. Tu nu știi să iubești...

Nu, nu știu să iubesc, dar știu că atunci când mi-e dor de tine, te găsesc în amintirile mele, așa drăgălașă cum erai, sublimă, căutând

mereu să mă provoci, să mă faci să-ți simt lipsa și să mă consolez cu nopțile în care nu existam decât noi doi, noi doi și sufletele noastre. Acele amintiri îmi revin mereu în cap, de parcă le-aș trăi acum, moment cu moment și parcă văd cum stingeai lumina în apartamentul tău, cum te făceai comodă și te așezai în brațele mele și îți încolăceai mâinile pe gâtul meu, jucându-te cu părul ce îmi stătea vâlvoi și șopteai că niciodată, nimeni, nimeni nu va mai fi ca mine, niciodată nu vei mai iubi pe altul cu atâta pasiune și dezinvoltură. Și da, poate că nu știu să iubesc, dar știu că tu ești pentru mine, cea mai strălucitoare stea.

— Știi bine că te iubesc, Paola. Ți-am demonstrat....

Din depărtare, două mărgele cafenii se ciocnesc de privirea mea. Tăios.

— Nu! Nu! Nu mi-ai demonstrat nimic! Unde erai când am născut-o pe Antonia? Unde erai când am suferit din cauza sarcinii și când era să o pierd? Unde? Spune-mi!

Mă apucă de gât aproape să mă strângă, dar, nu o las și în schimb îi tocesc buzele cu un sărut. Simt în el atât iubirea ei cât și ura, durerea, groaza, nopțile și zilele care ne-au dezlipit unul de altul. Gura îmi alunecă pe gura ei și o las fără aer, strangulată de amintirile nebunești.

— Lasă-mă!

Mă smucește și o prind de braț, fără să o strâng. Inima îi bate nebunește, respirația devine tot mai rapidă, fața i se înroșește. Îi dau drumul și se întinde pe pat, crucificată. Își domolește încet simțurile, lăsându-mă pornit de multele întrebări ce-mi trec prin minte. Aerul devine prea sufocant și bătăliile mele interioare tind să iasă la suprafață.

— Iubirea nu doare dacă e adevărată, dar uneori poate omorî.

Sting lumina, ies încet din încăpere și o revăd scufundată în gândurile și emoțiile copleșitoare ale ei. Și iar îmi vin în minte, cuvintele din jurnalul ei.

*A ucis o iubire prin indiferența lui. A ucis fiecare bucățică ce încă mai era vie în mine. Ca un criminal în serie, mi-a sfârtecat simțurile, orgoliul, inima și sufletul. Și nu a mai lăsat nimic la suprafață. Sunt goală, pustie și sfâșiată. Iar totul, datorită lui, datorită iresponsabilității de a recunoaște că ceva mai viu decât dragostea nici nu există.*

## *Trecut*

Acum știu că are dreptate. Iubirea poate omorî, și din păcate, a făcut o victimă. Ca să îți dai seama despre ce vorbesc, aș vrea să-ți povestesc, atât cât pot, despre soția mea, Marisa. Poate acum mă judeci și îți spui pe bună dreptate, *„ce om de nimic, avea soție și mergea la alta!"*

Poate am greșit, nu trebuia să mă las dus de val, nu trebuia să simt nimic, însă oricât de mult am încercat să-mi reprim sentimentele, nu am reușit pe deplin. Atunci, în acele momente, nu am putut să-mi recunosc nici mie această sminteala cum îi spuneam eu, această golire de hormoni, nebunie fără nume.

La început ți-am spus pe scurt, cum eu și Marisa eram prieteni încă din adolescență. Ne plăcea să petrecem timpul împreună, să discutăm despre tot felul de lucruri, de la știință la romane de dragoste, mașini de lux, astronauți, planete, stele etc. Zi de zi, soarele ne prindea prin *Grădina Publică Indro Montanelli*, unde ascultam păsările, ne plimbam, savuram câte o înghețată, sau pe la vreun lac, pe la Dom și Galeria Vittorio Emanuele II, iar uneori în câte o excursie la Lacul Di Garda. Părinții ei erau (și încă mai sunt) oameni de vază, școliți, bine văzuți în societate. Iar eu, un amărât care îmi doream să ajung cineva, aveam vise mărețe, cum o să-mi construiesc eu clinica personală și toți oamenii bolnavi din Italia, vor veni la mine.

Părinții ei mă știau foarte bine, mergeam la ea destul de des și ne petreceam timpul învățând, citind și urmărind documentare. Marisa nu credea în dragostea mea. Și pe bună dreptate. Nu pentru că eu nu puteam să iubesc, ci fiindcă nu eram genul de om care să

creadă în fluturași, nu îmi arătam deloc sentimentele, nici măcar față de părinții mei.

Într-o zi, Marisa m-a invitat la ea, aveam optsprezece ani și ea știa că eu sunt un admirator fanatic al ei, destul de tăcut. Exteriorizarea sentimentelor nu era o calitate a mea și nici nu-mi dădeam interesul să arăt mai mult. Dar, undeva în adâncul inimii, o găseam pe ea, atât de fascinantă, misterioasă și cu o umbră suavă de tristețe.

— Antonio, știu că ești îndrăgostit de mine, mi-ai mai spus-o de multe ori, așa în șoaptă și pe la colțuri, de fapt, toți știu de marile tale pasiuni, medicina și Marisa.

Avea un râs zglobiu, asemănător cu o vrăbiuță. Capul îmi stătea bleg băgat în pământ și îmi făceam de lucru urmărind un mușuroi de furnici ce bântuiau într-un capăt al curții ei. Vântul răsfirat sufla lin, de undeva mici voci ale câinilor hrăpăreți se auzeau.

— Atunci, spune-mi dragul meu. De ce taci?

Îmi imaginam cum îmi fac curaj și îi spun în față în timp ce îmi trag răsuflarea: *„da, te plac. Scuze că buzele mi-au fost pecetluite până acum, dar sunt emotiv, mă emoționează privirea aia a ta pe care mi-o bagi, și știi, timiditatea mea mă presează să nu pot să-ți recunosc clar și cinstit."* Nu, nu mergea. Eu, timid? Înainte să îmi placă ea și să o visez, fusesem cunoscut drept un mare Don Juan. Fetele cădeau în plasa mea, țesută mai delicat decât o pânză de păianjen și eu le abordam ca un escroc sentimental. Mă prefăceam că iubesc să citesc ce citeau ele, că iubesc exact pasiunile lor, uitând de mine și invocând tot felul de lucruri stranii. Apoi, după ce le cucercam, pasul următor era să le întind capcane și să le părăsesc. Cu Marisa era diferit. În momentul în care am descoperit că e mult mai mult decât o plăcere trecătoare, mi-am pus o grămadă de întrebări. Răspunsurile nu mă mulțumeau, și știind că îmi cunoaște latura precoce a sentimentelor, evitam orice confruntare a simțirilor mele.

— Nu știu. Nu am curaj. Ți-am spus anul trecut, și de atunci.... nu am văzut nicio schimbare la tine....

Marisa se înroși la față, gândindu-se probabil la cât de mult am avut eu de suferit. Adevărul era că m-am pus pe învățat și am încercat să-mi iau gândul de la ea, atât cât puteam. Doar eram la același liceu și în aceeași clasă.

— Ce schimbare? Ți-am arătat de multe ori ceea ce simt. Ești prostuț. Nu-mi vine să cred că tu, viitor doctor, nu vezi semnele! Ar trebui să ai mintea mai deschisă, vederea mai largă și atenția la detalii.

În acea clipă m-am întors spre ea și am sărutat-o. A fost un sărut atât de molipsitor, sălbatic și atent structurat încât cu greu mi-a mai dat drumul.

Așa au trecut anii, ne-am căsătorit după ceva timp de când aveam relația, îndemnați de tatăl ei. Ca să-l cunoști pe omul acela voinic și bărbos, îți voi spune puțin din istoria lui. Toată viața omul acesta a studiat. Nu făcea altceva, familia cădea întotdeauna pe ultimul loc, iar medicina îi acaparase sufletul, trupul și ființa. Când noi eram mici, soția lui voia să divorțeze de el, fiindcă era prea obsedat de ceea ce făcea și îi displăcea profund femeii.

Carlo era înalt, bine făcut, cu o barbă lungă, deasă, ochii verzi strălucitori și buzele groase. Când vorbea își făcea un obicei de a sta în picioare. Până și pacienții erau tratați în acest fel. Nu înțelegeam de ce, dar el mi-a explicat că respectul pentru pacient trebuie să primeze. Iubea atât de mult meseria de medic, încât își sacrifica până și sărbătorile și de multe ori, Crăciunul îl prindea pe la Urgențe sau pe la vreun pacient acasă. Învățase mult, continuu, încă din băncile facultății. Pentru mine a fost un model, practic, el mi-a dat imboldul de a face medicina. Până în clasa a zecea tot bâjbâiam prin diferite meserii, deși în sufletul meu una singură își făcuse locaș. Orele de biologie erau o încântare pentru mine, întotdeauna, singura materie unde aveam zece pe linie. Într-o zi, fiind în vizită pe la Marisa, Carlo mă luă pe după umeri și îmi spuse:

— Băiete, dacă iubești biologia, de ce nu te faci medic?

Am stat să cuget un moment, învârtind firul pe toate părțile,

disecându-l, îmi plăcea mult sa disec lucrurile, să le gândesc, să-mi pun întrebări și să găsesc răspunsuri. Neștiind ce mă așteaptă, mă loveam de incertitudine.

— Uite, am aici o grămadă de atlase și cărți de medicină. Eu îți împrumut una pe înțelesul tuturor și tu apucă-te de ea și citește-o. Iar, dacă îți place cu adevărat, pune-te pe învățat. Am aici tot ce vrei. Toată medicina de la A la Z.

Am intrat în camera care servea drept bibliotecă și am rămas cu ochii ațintiți pe perete. Rafturi întregi de cărți, începând de la baza anatomiei, până la chirurgie plastică, hematologie, genetică, pediatrie și ginecologie, iar într-un colț, undeva mai îndepărtat, stătea și beletristica. Chipurile a trei personalități de marcă din medicina italiană, și anume *Girolamo Fabrizio, Bernardino Ramazzini* și *Marco Aurelio Severino,* își făceau veacul prinși în tablourile înrămate pe perete.

— Uite, Antonio. Raftul ăsta mic este al meu, îmi spuse Marisa, zâmbindu-mi. Aici am romane de dragoste, de acțiune, polițiste și chiar și thriller.

Fericirea răsărea în ochii ei, iar fascinația cititului mă molipsise și pe mine. În acea perioadă fiind mai puțin preocupat de lectură și mai mult de distracții și prostii.

— Pierdere de vreme, se auzi glasul tatălui ei. Astea nu-s despre viață! Uite aici, viață, băiete! *Realtà*! Ce citește ea este ficțiune, vise, himere.

Privirea i se umplu de tristețe, și aproape plângând, îi răspunse:

— Nu-i adevărat, tată! Și aici sunt vieți reale. Fiindcă autorii scriu despre sufletele lor, ceea ce se află în părțile ascunse din ei sau ceea ce vor ei să trăiască!

Carlo tăcu și îmi dădu în brațe un manual gigantic numit: *Medicina per tutti* (Medicina pe înțelesul tuturor). Avea în jur de 1500 de pagini. I-am mulțumit și nerăbdător am parcurs primele pagini cât încă mai eram la ea. Frustrarea o cuprinse pe Marisa, care vedea în mine pe succesorul tatălui ei. Nu se înșelase deloc.

— Și asta nu e tot. Stai să vezi, dacă vei face medicina, și o să ajuți oamenii, o să vină la tine bolnavi, persoane nevoiașe care vor avea nevoie de îngrijiri, în momentul în care îi vei ajuta, vei reuși să le dai un tratament și ei se vor face bine și îți vor mulțumi, atunci vei realiza ce minune este să fii medic!

Giorgia, mama Marisei, preocupată cu curățenia, nici nu era atentă la noi. Îmi povestise fata câte certuri îndura, încă de copilă, din cauza neînțelegerilor părinților ei și mai ales a pasiunii nutrite de Carlo.

— Antonio, vreau să-ți dau un sfat, dacă o să fii doctor, să nu faci ca el. Să nu-ți abandonezi familia pentru medicină.

Sfatul ăsta parcă îmi stăruie în minte și acum, după atâția ani de când l-am primit. Observasem deja cum aproape distruse viața prietenei mele, dar din păcate, l-am luat ca atare. Făcusem și eu exact contrariul a ceea ce îmi spusese femeia.

După acel moment, acasă, am devorat cartea într-o săptămână. 1500 de pagini, într-o săptămână! Eram nebun, avid după informații, fascinat de corpul omenesc și toate chițibușurile lui. Voiam să știu tot, de la sânge la oase, de la coloană la inimă, organe genitale, genetică, rinichi etc. Atunci, stând așa cu cartea în față și studiind corpul omenesc, mă cuprinse o revelație. Atunci am știut. Mă fac doctor. Salvez vieți omenești.

Am intrat încet la părinți în dormitor și plin de euforie și extaz, le-am spus:

— Mamă, tată, eu m-am decis, voi fi doctor!

Nu știu ce anume m-a împins mai mult spre această alegere, faptul că îl plăceam pe Carlo și stilul lui de viață și tot ce însemna el, sau faptul că depindea de mine vindecarea oamenilor și puteam să fiu un fel de Dumnezeu care aduce la viață oamenii, prin tratamente. Am continuat să merg aproape săptămânal la Marisa, luând câte o carte nouă și înregistrând-o mental. La școală notele începură să urce, mai ales la chimie și fizică, biologia fiind punctul meu forte încă din clasele primare.

Vacanțele mi le petreceam învățând iar Carlo mă lua adeseori cu el la cabinetul lui din *Viale Beatrice d'Este* ca să-mi arate cum se consultă. Era medic primar ortoped și făcea operații, uneori. Spun era fiindcă nu cred că mai profesează acum, s-a retras, de ceva timp.

Zilele, nopțile se scurgeau cu gândul doar la medicină. Cărțile pe care le primeam de la Carlo, le întipăream foarte bine în minte, fără să le tocesc, ci rețineam toate bolile, aspectele corpului uman, medicamentele și chimia organismului. Începusem să-mi croiesc o altă viață, una sănătoasă, învățând de la profesorul meu, domnul Carlo, tot ce aveam nevoie să știu despre meseria aceasta. A fost un maestru cu adevărat important pentru mine. La cabinetul lui, dădeam de oase, scolioze, cifoze, și rețineam tot ce-mi arăta. Atât că nu puteam asista la nicio operație.

După ce am dat *Maturita* și l-am luat fără nicio emoție, admiterea la facultate mi s-a părut floare la ureche. Mă pregătisem din timp, trup și suflet acolo, fără ieșiri, distracții și pierderi de vreme. Cred că cel mai mult mă fascina viața, comportamentul și omul care a fost Carlo. Departe de-al judeca, îi aduceam adeseori merite pe care doar eu le vedeam. Giorgia și Marisa păreau dezolate, cu cicatrici și răni înăbușite de felul de a fi al maestrului meu, pe care-l vedeau ca un trădător.

— Mereu mergi cu el. Doar pe tata îl vezi. Cu mine cum rămâne?

De cele mai multe ori, Marisa îmi zdrăngănea în cap că nu îmi pasă de ea și că nu o iubesc suficient. Deși îi explicasem de la început cum tot Universul meu se scălda în cariera aceasta minunată și cum îmi doream eu, cu tot sufletul, să fiu acolo, pentru oameni, să-i vindec, să le arăt că viața merită trăită dacă fac ceva pentru ei. Uneori mă înțelegea, alteori se purta ca un copil răzgâiat. Efectiv, timpul nu-mi era prieten. Oricât mi-aș fi dorit să fiu alături de ea, să ne distrăm, să ne ocupăm viețile împreună, nu aveam timp. Mereu am considerat că timpul e prea scurt pentru tot ce avem de făcut într-o viață.

Carlo mă lua de câteva ori pe săptămână la el la cabinet, îmi dădea cărți să le citesc, conspectam, urmăream documentare medicale și seriale și mai trebuia să-mi văd și de studii.

După intrarea la Universitate, timpul se contracta și mai mult. Am învățat pe rupte, făcându-l mândru pe profesorul și maestrul meu, Carlo. Luam doar note de zece și nu aveam nicio restanță. După ce am terminat medicina generală de trei ani, m-am hotărât pentru Chirurgie Cardiovasculară, o ramură a Cardiologiei dar care se ocupă doar cu bolile ce necesită intervenții chirurgicale. Probabil maestrul meu își dorea să aleg ortopedia, ca să mă lase pe mine succesorul lui. Însă, ghinion, nu m-au atras atât de mult oasele, precum mă atrăgea inima. Când a aflat de alegerea mea, mi-a dat un ghiont, *"lasă că știu eu de ce alegi tu cardiologia, vrei să ajungi la inima Marisei și nu știi cum să o faci"*.

Sincer, alegerea cardiologiei nu a fost ușoară. Nu contest că poate aș fi avut mai mult de câștigat dacă alegeam o altă ramură, dar asta mi-a fost dragă. Studiul inimii, al alveolelor, al vaselor de sânge și tot ce înseamnă cardiologie și chirurgie vasculară, a fost pentru mine pasiunea cea mai arzătoare. Nu-mi displăcea nici ginecologia, sincer cui nu i-ar plăcea? Aveam de ales între trei categorii: Chirurgie cardiovasculară, obstetrică-ginecologie și urologie. Hmm....la întrebarea cu urologia, îmi aduc aminte că un profesor, m-a întrebat:

— Băiete, de ce ai alege tu urologia?

Am stat pe gânduri. Nu aveam nicio idee, totuși puteam să-i spun, ce anume mă atrăgea la ea.

— Studiul organului genital masculin, plus vezica urinară și o parte a nefrologiei, ar fi chiar interesant de dezbătut. Sunt convins că aș putea să-i ajut pe bărbați să nu mai fie impotenți.

— Tu chiar ești așa trup și suflet pentru sexualitate? Te văd un băiat prea angrenat în facultate încât să ai timp de alte cele.

Rușinos am privit profesorul, totuși văzând că mi-am depus dosarul în trei părți, nu putea să nu facă haz de necaz.

— Sau poate îți plac bărbații?

Râdea cu glas tare, de răsuna întreaga clasă. M-am rușinat și mi-am băgat capul în pământ. Ce remarcă mai poți avea când vine un profesor cu o asemenea inepție?

— Nu, domnule, sunt heterosexual. Totuși, am o pasiune pentru propriul organ genital pe care nu l-aș lăsa niciodată de izbeliște. Poate de asta, aș alege Urologia.

Vorbeam încet, răspicat, într-o italiană fluentă. Profesorul, pe atunci în vârstă de șaizeci de ani, s-a ridicat în picioare și m-a bătut pe umăr.

— Înțeleg. Bun. Atunci, hai să vedem, mai ai timp, o săptămână să te gândești unde dorești să mergi mai departe. Felicitări pentru cei trei ani! Ai muncit mult, ți-ai dat și sufletul și cu siguranță vei ajunge un doctor de succes.

În capul meu răsuna doar fraza *"doctor de succes"*, și nu mă interesa nimic altceva. În străfundul sufletului meu îmi doream să fiu un medic care să salveze vieți. Am ales după o săptămână, ce mi-a dictat inima. Chirurgia cardiovasculară. Am anunțat-o pe Marisa și ea m-a strâns în brațe tare.

— Sunt foarte mândră de tine, dragul meu. O să vezi că va fi bine totul. O să te specializezi și vei avea și tu cabinetul tău, cum are tata.

Aveam doar douăzeci și doi de ani atunci și mai rămâneau trei ani până la căsătorie. Georgia și Carlo sfătuindu-mă să ne căsătorim după ce termin specializarea.

Trei ani în care tot ce am făcut a fost să învăț, să particip la cursuri, să ies seara în oraș cu Marisa și să călătoresc în scopul medicinii. În acești trei ani am făcut și practică, și iată că la finalul specializării, am ajuns deja să pot trata oamenii.

Nunta noastră a decurs cum nu se putea mai bine. Am avut în jur de două sute de invitați și petrecerea s-a ținut într-un cadru feeric, pe un lac. Ceva în mine totuși fierbea. Și nu pot să spun că

fericirea îmi era străină, dar nici o tovarășă plăcută. Mai mult am făcut-o pentru ea. Pentru tatăl ei, care vedea în mine un erou, un moștenitor. Aveam douăzeci și cinci de primăveri.

Am iubit-o pe Marisa, asta pot să confirm cu mâna pe inimă. Prima iubire este întotdeauna cea care te leagă și te prinde în mrejele ei, ca să nu o poți uita niciodată și să nu mai poți scăpa, exact ca într-un lanț. Ce s-a întâmplat apoi, de am devenit agitat, plin de sine, obscur și dezolat, nu-mi dau seama. Probabil aveam sentimentul că legătura dintre mine și ea nu va putea fi rupt niciodată.

Cât de mult mă înșelasem!

Anii aceia, până la Paola, au fost ca o mană cerească. Și totuși, nu puteam să spun că se ițea în mine o iubire carnală, o iubire care te fierbe și te subjugă și te învăluie, atât este de puternică și de pasională. O iubire care te ridică și te coboară, te înjunghie până sângerezi sau te oprești și ai murit. Nu! Nu era nimic de genul acesta.

Eu și Marisa ne iubeam duios, plăcut, misterios, fără să simt că mai am nevoie și de altceva. Probabil, în mine ceva s-a rupt, ceva a crăpat și s-a distrus și aveam nevoie să simt și o altă poveste, o altă iubire, un alt chip și alte obiceiuri. Nu-mi dădeam seama, atât de orb să fiu, să nu văd că eu mi-am dorit cu disperare să țin o altă ființă în suflet? Cum se putea una ca asta?

Uneori aveam o ardoare în a mă juca, a sta împreună cu femeia iubită, bot în bot, să alergăm de nebuni prin ploaie, desculți și dezbrăcați, să-i culeg o floare rătăcită pe care să i-o pun în păr, să-i cânt o serenadă la balcon, să privim răsăritul și apusul de soare, îmbrățișați și tremurând de dor, să citim aceeași carte și să ne lăsăm unul pe altul, inspirând aceeași poveste. Latura mea romantica exista, dar fiind tot timpul ascunsă, nu o puteam experimenta la întregul potențial. Cu Marisa, nu aveam genul acesta de întâlniri. Totul se rezuma la vorbe, săruturi seci și eventual, câte o partidă când și când.

Trecuse ceva timp de când Paola nu mai dăduse niciun semn de viață, nu mă întâlneam cu ea nici măcar întâmplător, nu mă mai

urmărea și nu o vedeam nicăieri. Eram prudent, atent să nu fie pe undeva ascunsă și să apară în fața mea taman când sunt cu Marisa. Tocmai în aceea perioadă în care credeam că totul va decurge lin și viața mea nu mai poate avea nicio întorsătura de situație, am avut un eveniment al medicilor, unde eram invitați toți, din toate domeniile medicale, împreună cu soții și soțiile. Căutasem zile întregi haine elegante pe care să le port. Nu prea eram în pas cu moda, îmi plăcea să arăt prezentabil, dar nu mă omoram după hainele luxoase. Marisa, fericită, își luă ziua aia liberă și am mers împreună, agale, la magazinele de la *Galleria Vittorio Emanuele II,* îmbujorați și veseli. Mi-am luat un costum Armani iar ea, o rochie splendidă, lungă, verde și cu bretele. Am privit-o fascinat pe femeia din fața mea, acea dulce mireasmă, adiere de primăvară, convingându-mă singur că e unica pe care o iubesc. Ne-am mai învârtit de câteva ori prin magazine și apoi am luat-o pe o străduță lăturalnică, unde am servit prânzul. Evenimentul era abia la ora douăzeci, aveam timp berechet, să ne facem și mofturile.

Am stat atunci la o cină romantică, cu lumânări aprinse, zâmbete și discuții despre viețile noastre. Ea, profesoară de limba italiană, adoratoare de literatură, de pisici și călătorii în țări străine. Aflasem atunci cum i-am schimbat eu viața, prin simpla mea prezență, prin iubirea pe care i-o purtam și momentele ce le dedicam ei, scurte de altfel. Nu aveam timp nici să respirăm, de multe ori, datoria chemându-ne chiar și atunci când aveam impresia că existența ne susține cu timpul ei nelimitat. Eh, suntem tineri, avem timp!

Marisa mi-a mărturisit că dorul de mine pusese stăpânire pe ea, dar, învățase ceva, să dea totul pentru carieră cât e tânără, apoi când un copil ne va acapara, să fim acolo, pentru el, trup și suflet. Nu eram încântat de această perspectivă, mă încruntasem, însă ea, mi-a luat mâinile în palmele ei și dulce mi-a șoptit: *"Nu te speria, nu acum. Ai văzut și tu cât de ghinionistă sunt, dar îmi doresc, în viitorul apropiat, Antonio. Îmi doresc enorm."*

Nu știam ce să-i răspund, mă băgasem cu capul în pământ, sfredelind parchetul. Am luat o gură de vin roșu, îngândurat și pierdut printre ruinele minții.

Acasă, cât timp ne pregăteam, îi observam trupul mlădiu, zeița aceea puternică si zveltă din ea, ochii căprui, migdalați, părul blond strâns în coc și gura roșie ca focul. Mâinile îmi alunecau în direcția sutienului în timp ce o ajutam să îl închidă și îi sărutam spatele pistruiat. Privind-o în ochi am realizat cât de importantă este pentru mine. Tot Universul meu era concentrat pe ea, trebuia să fie ea, așa a fost întotdeauna și până murim, îmi închipuiam că ea va fi izvorul din care să mă adap, steaua mea cea strălucitoare și măreață.

Mi-am pregătit costumul, privindu-mă în oglindă și tot ce puteam observa, chiar de la distanță, era un bărbat comun, obișnuit de arătos, și cu o mare suferință adâncită pe chip. De ce anume suferea? Nu îmi pusesem problema asta, știam că oricum, viața constă în a face fericiți pe cei din jurul tău, prin munca pe care o prestezi, a oamenilor care se vindecă prin mâinile tale și mai ales, în satisfacția de a fi acolo, prezent, un vindecător veritabil, onest și care a muncit mult pentru a-și ocupa locul meritat. Marisa zâmbi, aranjându-și rochia și vedeam pentru prima dată, cât de nefericită este. Ce anume îi lipsea? Doar copilul? Avea nenumărați copiii la școală, pe care îi învăța, nu mai avea nevoie de alții. Gândeam prost, ca un bezmetic, un vagabond, ce nu voia să-și lase urmași, și mai ales, nu voia să fie chinuit de nopți nedormite, de alergături și îngrijire permanentă a lui. Cum era dacă, având un copil, nu puteam să fiu acolo când el mă chema? Citisem suferința în ochii Marisei de fiecare dată când mergeam la ea acasă și tatăl ei era de gardă. Nu aș fi putut să-mi iert neobrăzarea asta, fuga și iresponsabilitatea.

Eram gata, pe punctul de plecare, când vocea ei, zise stinsă:

— Știi că nu-s fericită, așa-i, Antonio?

La cina romantică îmi declară fără nicio șovăială dragostea ei, recunoștința de a fi acolo, de a fi a mea, iar apoi se schimbă la o sută optzeci de grade.

— Vei fi, vei vedea. *Andiamo, mio caro*. Și așa cred că am întârziat puțin, e trecut de ora opt și eu trebuia să fiu acolo printre primii.

Întârziam uneori, deși îmi displăcea. Să fii serios, responsabil și la timp, erau valorile de care mă agățasem puternic. Când nu reușeam, mă învinovățeam, îmi reproșam o mie și o sută de lucruri, care aș fi putut să le fac și nu le făcusem.

Când am ajuns la eveniment, un val de căldură mă cuprinse brusc. Nu știam ce anume mă chinuia, forțându-mă să-mi dau seama. Trebuia să fiu impecabil, atât în vorbe, cât și în purtare și atitudine. Nu puteam lăsa nimic la voia întâmplării. Ochii tuturor se îndreptau spre mine, spre Marisa care era la brațul meu. Am strâns mâna directorului de atunci, care mi-a arătat locul unde eram repartizați la masă. Zeci de mese înțesau restaurantul, care era gol pe sfert. Nu venise toată lumea la timp. Trecuse de sfertul academic când ajunsesem și eram îngrijorat.

Marisa s-a așezat și mi-a dat și mie voie să mă așez, indicându-mi locul de lângă ea. La masa noastră era Marco și încă un coleg. Soția mea îl privi indignată, analizându-l din cap până în picioare. Făcea asta deseori și eu, mândru de ea, o tot tachinam, că mai bine se făcea psiholog. Râdea și cu un sărut în jurul obrazului îmi șoptea: *”Nu, mai bine predau sau scriu cărți, asta e adevărata mea pasiune, știi bine.”*

Colegul meu o tot ataca din priviri și nu-mi plăcea deloc, eram nevoit să stau cu ochii pe el, toată seara.

— *Signora*, dar, ce cochetă sunteți!

Aveam vin la discreție, aperitive și noroc cu Marco, care era mai dezghețat la minte și mă tot ghiontea să nu mă iau de el.

— Vă mulțumesc, *signore*, dar, sunt soția doctorului Antonio. Totuși, observ că singurătatea vă este prietenă foarte bună, ambilor.

Tachinarea era punctul forte al Marisei și eu mueream de râs de câte ori o vedeam că îi pune la respect pe golani.

— Priviți partea bună a lucrurilor, signora Marisa, nu ne stresează nimeni, ne putem face treaba așa cum ne dorim, continuă

colegul meu, al cărui nume, sincer, nu-l reținusem, fiind nou venit la spital.

Privirea ei era rece, puteam simți cum străbate până la mine, gheața acea din ochii ei.

— Vă înșelați amarnic, nimic nu e mai important pe lume decât familia. Familia și copiii, îi răspunse, după ce ciocni un pahar de vin cu mine și Marco.

I-am luat palma transpirată în mâna mea și i-am sărutat-o.

— Ei, lasă, ce știu aceștia doi? Uneori, avem impresia că știm mai bine ce anume li se potrivește celorlalți, dar, dacă ne înșelăm? Uite, ei sunt fericiți așa, alții sunt fericiți căsătoriți, cum este cazul nostru. Nu trebuie să generalizăm.

Marisa mă străfulgera cu privirea și nu îmi dădeam seama dacă se uita voit la mine sau ca să-mi arate un exemplu de așa nu. Luă și ea o gură de vin, emoționată, fără să mai comenteze ceva.

Culegeam misterul închipuit pe fețele colegilor și al soției mele, când, am clipit de două ori, ca să îmi dau seama dacă sunt într-un vis sau în realitate. O nălucă apăru în cale. În fața mea tocmai apăruse soarele, da, acel soare, fără nori, care te arde și te arde până îți este rău și ai nevoie de o protecție.

Mă foiam, încercând să nu par agitat, dar știam că orice schimbare a mea va avea drept rezultat simțul ascuțit al Marisei. Nu voiam să mă dau de gol, să se observe nici măcar un mic tremur în anatomia mea chimică. Însă, năluca acea se apropia tot mai mult, ținând în mână un pliant, îmbrăcată într-o rochie de seară, albastră, mulată pe corp, evidențiind sânii rotunzi și sfârcurile întărite. Machiată discret, cu puțin fard și un ruj roz pal, ce se potrivea cu ținuta ei. Părul îi era lăsat pe spate, aranjat și pentru prima dată de când o cunoșteam, mi se părea că tocmai a aterizat un înger din ceruri. Zâmbea și pășea grațios spre masa noastră, iar eu nu știam unde și cum să mă ascund, ca să nu mă vadă. Deși, evident, mă văzuse, altfel nu s-ar fi apropiat atât de sălbatic de noi.

— Domnule doctor Antonio, îmi spuse, când ajunse la masă.

Am tușit de câteva ori. Era nebună? Voia să-mi distrugă familia, cea incompletă? Ce naiba era în capul ei? Cum mă găsise și aici? Un eveniment la care erau invitați doar doctorii cei mai de seamă din Milano și familiile lor. Crispat, încercam să mă adun. Dacă vorbește, îmi va distruge viața, iar dispariția Marisei, însemna și pierderea locului de muncă.

Nu puteam articula niciun cuvânt, eram țeapăn ca un mort, neliniștit ca o fantomă și alb la față ca un vampir.

— Mă bucur să vă văd aici, la eveniment. Să știți că sunt bine. Medicamentele prescrise de dumneavoastră m-au ajutat foarte mult și palpitațiile aproape au încetat.

*Taci din gură, femeie! Taci! Mă distrugi!*

Mă uitam la ea, ea se uita la mine, iar apoi îmi băgam ochii în mâncarea ce aștepta să o înfulec. Mi-am strâns picioarele mai aproape și mâinile una peste alta, în timp ce așteptam să se facă fata nevăzută. Dar nu, nici gând! S-a apropiat mai tare de mine.

— Vă mulțumesc din suflet! Trebuie să veniți cu mine, sunteți invitat la microfon, mai spuse ea, încet, la urechea mea.

M-am ridicat și i-am șoptit aproape răstit:

— O seară frumoasă!

După care, cu pași târșâiți, m-am îndreptat spre scena amenajată pentru doctorii care aveau de ținut un scurt discurs. Nu mai țin minte ce am spus, fiind total prins în această poveste. Paola făcându-mi, încă o dată, faze de care nu aveam nevoie. Marisa nu observase nimic, nici acasă nu mi-a reproșat și nici nu m-a întrebat ceva despre ea. Eram salvat, sau cel puțin pentru acel moment.

În pat, făcusem retrospectiva și răsuflam ușurat. Paola nu voia să mă distrugă. Ar fi putut-o face ușor, de față cu Marco, Marisa și celălalt coleg. Ar fi putut să spună în gura mare cum ne întâlnisem la Roma, cum ne-am sărutat și cum aprindea în mine flăcări încă nevăzute de ochii curioșilor. Și totuși se abținuse, deși susținea că mă iubește. Iar asta pentru mine a contat mult. Era o persoană de încredere. Siguranța mea exista și era prinsă în cuie.

# 6.

*Inima te caută în toată suflarea, în fiecare vibrație și inspirație. Iar tu îmi respingi de fiecare dată bătăile inimii acuzând o prea dulce sufocare.*

*Și tu, om necunoscut ce te-ai vârât atât de tare la pieptul meu? Oh Antonio, de aș avea încă o mie de vieți în toate te-aș căuta, amore mio. Aș străbate munți și ape, câmpii, văi adânci, orașe aglomerate, doar să ajung la tine, să te îmbrățișez și să te sărut atât de tare, încât să îmi fie imposibil să mă dezlipesc de tine. Dragule, de ce taci? De ce nu mă inviți sub aripa ta protectoare? Crezi că undeva vei găsi ceva mai bun? Sau crezi că soția ta te face cu adevărat fericit? Te-am văzut cum te uitai, emoțiile tale, glasul tău, tremurul interior, toate le aveai în momentul în care ne-am revăzut la eveniment.*

*Și totuși, ai tăcut. Dar eu nu pot să-ți fac rău și nici nu vreau. Tot ce îmi doresc este să te văd fericit, iar dacă fericirea ta este ea, așa să fie.*

*Eu oricum nu te voi uita niciodată!*

***Prezent***

Inconștiența în care am fost prins toată viața mea, mă afectează la modul cel mai serios. Cariera întotdeauna a fost mărul discordiei în familia mea. Trăiam pentru medicină, respiram medicină, veneram medicina. Satisfacțiile materiale au fost pe măsură, însă prețul plătit? Prea multă durere, chin, prea multă boală și amintiri încercate. Ca și atunci când în copilărie mama mă trimitea să fac cumpărături la magazinul din colț și veneam înapoi bătut. Nu știam să mă apăr la zece ani. Nu știu să mă apăr nici acum.

Mi-am luat răgaz un timp, să gândesc problema, pe toate părțile. Am analizat, am făcut calcule și am decis să merg pe calea dragostei. Antonia are nevoie și de mamă. Eu pot să-i ofer dragostea mea, bani,

cam tot ce-și dorește dar, mama este de neînlocuit, cea care i-a dat viață și a fost cu ea în toate momentele importante ale existenței ei.

În salonul Paolei, soarele bate puternic în geam. Îl deschid și las să curgă înăuntru lumina și vindecarea. Se poate reface. Întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare. Avea nevoie de mine, iar eu sunt aici, să o ajut și să o scoatem la capăt, așa cum trebuia să facem de la început. Ne vom continua idila, iar împreună vom clădi cele mai frumoase vise, ne vom ascunde de inhibiții și vom cutreiera lumea, împreună. Ea sănătoasă, cu o inimă nouă. Eu, cu bătaia ei în piept.

Giuseppe încordat, stă la masa lui, verifică stadiul operațiilor pe care le făcuse în ultima săptămână. Intru, cu o fizionomie îngrijorată.

— Te rog, ajută-mă. Arată-mi lista cu donatorii.

Nici nu-și ia ochii de pe foi, nu-mi dă mâna și continuă într-o tăcere enervantă.

— Paola este... este mama copilului meu. Trebuie să o salvez.

Cu asta i-am atras atenția, căci dintr-odată parcă mă vede, fixându-și ochii către mine. Sfidător, încruntat, își aranjează foile și își încrucișează apoi brațele.

— Cum vine asta, Antonio? Știi ce, nu trebuie să-mi spui, am înțeles, e tipa aia ce a făcut scandal atunci, mi-au povestit colegii.

Cred că se referă la ultima zi când am văzut-o și când Paola venise ca un uragan, distrugând în calea ei totul, fiindcă nu putuse pricepe că iubirea noastră trebuia sacrificată.

Înghit în sec, privindu-l, în timp ce el, gânditor, își așază mâinile pe masă.

— Știi, nu mă privesc problemele personale ale voastre și tu știi bine asta. Nu sunt de acord cu ce ai făcut atunci, chiar dacă nu eram de față, dar, acum, ce pot să fac? Spune-mi tu. Sunt legat. Aș vrea să te ajut, chiar m-aș bucura, dar dacă vă dau o inimă pentru transplant, promisă altcuiva, îți dai seama în ce postură mă pui.

Are dreptate. Fiecare donație a inimii înseamnă un om care așteaptă o șansă la viață și cum primim inimile, cum le repartizăm

următoarei persoane de pe listă, după analize și verificări de compatibilitate.

— Trebuie să mă gândesc cum să fac să te ajut. Așteaptă după o inimă încă cinci persoane. Dintre care, Paola și încă o doamnă, de șaizeci de ani, sunt cele mai grave. Următoarea donație pe care o vom primi va merge la acea doamnă. Ea e prima pe listă. Și abia apoi, Paola. Iar asta poate însemna și o lună de zile de așteptare, Antonio.

Privirea mea gravă scrutează biroul, în timp ce mâinile îmi umblă prin păr. Sunt distrus, distrus, distrus. Câte șanse sunt ca ea să mai poată supraviețui încă o lună de zile? E prea mult. Prea mult pentru inima ei bolnavă de atâta așteptare. În ultimele zile, deși s-a simțit mai bine, clinic vorbind, tot o ținem sub observație.

— Pot să merg la Terapie Intensivă, să văd ce e pe acolo? îl întreb pe Giuseppe, după un moment de tăcere.

Își alungă gândurile, privind într-un punct fix al încăperii.

— Sigur că da. Du-te! Poate, cine știe, ai norocul să mai doneze cineva o inimă, curând. Poți să stai de vorbă cu familia celor bolnavi.

Norocul? Toată viața am avut impresia că norocul ți-l faci cu mâna ta. Dumnezeu poate că există, suntem martori ai multor miracole, oameni care se vindecă chiar și atunci când știința e neputincioasă. Și totuși, am vaga impresie că nu e doar atât. Contează să ai voință, să nu te lași pradă disperării, și să lupți pentru viața ta. Mă gândesc, atunci de ce Paola, nu mai luptă? Poate s-a săturat de viață, de chinul de a fi bolnav și de a nu reuși să te reculegi. Încerc să o înțeleg, deși nu reușesc pe deplin.

În saloanele de la Terapie Intensivă mă lovește un miros puternic de medicamente combinate cu diferite arome grețoase ale oamenilor ce sunt pe ultima sută de metri. Aproape îmi vine să-mi dau stomacul înapoi. Verific fiecare pat și îi văd pe unii inconștienți, zăcând în prăpastia dinaintea ultimei suflări. Bolnavi de septicemie, de rinichi, de cancer, de atac vascular, de infarct sau răniți în stupide accidente, care anume ar fi să doneze? Niciunul nu e pe listă.

Un bolnav îmi atrage atenția rapid, fiind în comă. Citesc numele lui și mă clatin de pe picioare. Instant fiorii îmi acaparează corpul, aproape să scap foaia din mână. Asistenta mă privește bănuitoare.

— Îl cunoașteți pe domnul?

Cum să nu? Maestrul meu, inițiatorul în medicină, față în față cu moartea, în comă. Ce anume i-a cauzat această rupere de realitate? Vreau să știu, să îmi dau seama și nu reușesc să mă poziționez pe planetă înapoi, din cauza șocului și a lacrimilor ce-mi invadează fața.

— Când a venit? Cum s-a întâmplat?

Asistenta îmi șoptește la ureche, de zici că ar fi un secret conspirațional.

— Acum o săptămână a căzut jos, secerat, asta e ce ne-a spus soția lui. Și de atunci, nu s-a mai ridicat. Infarct nu e, inima lui fiind sănătoasă. Totuși, doctorii suspectează o problemă a creierului.

Creierul? Omul ăsta a învățat toată viața lui! Și-a dedicat întregul timp disponibil, uneori dormind câte două, trei ore pe noapte ca să acorde ajutor medical cât mai profesionist și mai adecvat și acum să îl părăsească tocmai cel mai bun prieten, creierul? Nu e cu putință așa ceva. Arată deplorabil! Parcă ar avea nouăzeci de ani. Fața palidă, barba nerasă, ochii închiși, cu accente vineții, atât de liniștit, se aude doar ticăitul monitorului inimii. Pare un cadavru ce așteaptă să fie dus la morgă. Dumnezeule!

Trag aer adânc în piept, înăbușindu-mi corzile vocale și ies de acolo cu inima îngreunată de povara suferinței. Mă simt rău, îmi vine să vomit, și văd dublu coridorul. Bunul meu maestru, în drum spre veșnicie.

## *Trecut*

După incidentul cu Paola de la eveniment, o lună de zile, iar nu mi-a mai apărut în cale. Părea că am fost dat uitării. În sinea mea mă bucuram, pe deoparte, iar pe alta, tristețea mă acompania. Nu înțelegeam de ce și eram disperat să descopăr misterul din

spatele acestei dezolări. Spitalul, pacienții, Marisa, toți erau la fel ca înainte, dar eu, eram diferit. Mă trezeam fără niciun chef, pornind spre muncă, cu picioarele târșâite și mintea departe. Obișnuit să-mi pun întrebări, mă sileam să înțeleg ce e cu mine, oare mă vizitase crunta depresie?

Soția mea nu părea să observe neregularitățile mele, așa că le lăsam și eu pe altădată. La cabinet și spital trebuia să fiu atent, responsabil și să-mi văd de operații și pacienți. Așa că uneori, lăsam totul să se desfășoare așa cum venea, fără să-mi impun capul sau să-mi mustru conștiința.

După treizeci de zile, încă aveam în cap imaginea ei din acea zi, frumusețea ei răpitoare, albastrul acela ce i se potrivea mănușă, zâmbetul cald și ardeam de dorința de a o reîntâlni. Nu-mi explicam de ce, ce era cu această schimbare evidentă a trăirilor mele, deși, totul îmi indica crudul adevăr: eram îndrăgostit de ea, și încă de la început. Nu voiam să recunosc, mă dădeam de ceasul morții că nu și nu, și îmi tot repetam mental că fata e insipidă și nu mă atrage deloc. În schimb dorința de a o săruta, îmbrățișa, de a fi cu ea, undeva, oriunde, era acolo, mută și invizibilă. I-am răsfoit dosarul și am găsit adresa ei.

Ca un năuc, un zombie ce nu știe pe ce planetă trăiește, am apucat-o pe acea stradă, într-o după masă însorită, când scăpasem mai repede de la cabinet. Aerul era îngreunat de poluare, oamenii mișunau pe străzi, iar la un pas distanță de casa mea, își avea sălașul. *Viale Gian Galeazzo*. Ne despărțeau două străduțe. Tocmai vecini de suferință, și eu nu știam. Mirat, m-am dat jos din mașină, aranjându-mi freza. Am împrăștiat puțin parfum pe gâtul meu adorabil și am pornit către scara ei. Blocul cu cinci etaje, un galben țipător, îmi era prieten de-acum. Presimțeam că ne vom admira reciproc.

Am sunat la interfon, la numărul treisprezece. Nu mă aștepta și nici nu eram sigur dacă îmi va deschide, totuși, am insistat. O voce caldă dar stinsă se auzi în spatele aparatului.

— Cine e?

Cine să-i spun că sunt? Nu puteam merge așa, *"știi, Paola, sunt Antonio, te rog deschide-mi. Sunt un prost și am venit să-mi cer scuze"*. Așa că am zis doar:

— Un musafir.

Poate nu mi-ar fi deschis dacă îi ziceam numele meu. Cine știe ce era în capul ei?

Când am ajuns sus mi-am dat seama, ca un nătărău că venisem cu mâna goală. Mă înjuram în gând, trecând mai departe, pe scara ei până la apartament. Am sunat finuț, o singură dată, știind că oricum va deschide, măcar de curiozitate.

Se ivi în ușă, cu privirea sfredelitoare, iar când dădu de ochii mei, îi făcu mari.

— Aaa, tu? Intră.

Cât de schimbată era față de ultima noastră întâlnire! Atunci strălucitoare, acum.....părul îi stătea răvășit, de parcă nu-l pieptănase de o săptămână, ochii încercănați, buzele ieșite parcă în afară, crăpate.

Cine era femeia asta? Nu o mai recunoșteam. Am intrat și de cum am pus un pas în hol, mă lovi un damf de alcool. Iar?

— Paola, te rog! Vreau să vorbesc cu tine.

Nu-mi răspunse, îmi făcu doar un semn să mă descalț. Mă întrebam, la ce bun, era o mizerie de nedescris în apartamentul ei. Praful plutea în atmosferă, vase nespălate în chiuvetă, iar pe jos tot felul de hârtii și hârtiuțe umpleau spațiul strâns. Îmi venea să-mi iau tălpășița și să o tai de acolo. Ce diferență între ea și Marisa. La noi un fir de praf nu găseai și eram amândoi ocupați până peste cap. Totuși ne păsa să nu trăim ca viermii. Și iată, stăteam să cuget, ce anume mă făcuse să vin aici? Ce curiozitate drăcească?

Am privit-o străin, verificând alte sute de motive pentru care Marisa ar fi mai bună și de neînlocuit.

— Nu mă judeca, Antonio. Cel puțin până nu afli povestea mea.

Am intrat în camera ei unde mă înecam de la praf și am tușit de câteva ori.

— Nu, nu se poate așa ceva. Uite și tu ce e aici! De ce te chinui așa, Paola? Pentru inimă nu e bine să stai într-un loc așa infect!

Și-a ridicat ochii spre mine și s-a pus pe pat.

— Înainte de toate, trebuie să vorbim. Dacă tot ai venit aici, ascultă-mă. Iar la sfârșit, poți să mă judeci.

A început să-mi povestească despre viața ei, începând de la copilărie și până la adolescență, așa în linii mari. Ce aflasem, mă lăsa fără niciun cuvânt, aproape de pierire. A îndurat atât de multe, încă de când era copil, părinții o abandonaseră, trebuia să se descurce singură, să-și vadă de viață, de planurile ei și mai ales, trebuia să fie trup și suflet dedicată bunicilor ei. Nu o lăsaseră să studieze, deși mergea la școală, dar uneori se întreba de ce mai dau ei banii acolo, dacă ea nu poate să învețe. Într-un final, la sfârșitul clasei a opta, își descoperise marea pasiune. Pianul. Bunicii, în bunătatea lor îi luaseră unul mediu, iar când începu să pună mâna pe clape, viața ei se transforma. Nu mai era Paola, era doar ea și pianul, tot Universul ei înghesuindu-se în acel instrument și în sunetele magice ce vibrau sub mâinile ei fine. Ascultam fascinat, strănutând câteodată și bucurându-mă că măcar are o pasiune.

După ce a terminat Liceul, a dat la *Conservatorio di Musica Giuseppe Verdi*, unde a intrat cu brio. Fericirea îi era fără margini, însă problema cea mai gravă fusese lipsa banilor. Bunicii nu o puteau întreține la facultate și încă de atunci inima o avertiza de pericolul iminent al bolii. Se gândise mereu că nu va avea ce să pună pe masă, nu va fi niciodată la un alt nivel, decât dacă își va urma pasiunea. A întrerupt studiile tocmai în anul doi, fiind obligată să muncească. S-a angajat ca menajeră la o familie de oameni înstăriți, până s-a săturat de gura lor. Trântită la pământ și-a căutat în alte locuri, până a dat de un tip ce a prezentat-o unei case de modelling.

Și-a început deci, cariera de model, fiind prezentă la diverse evenimente și pozând pentru reclame.

— Și, iată, aici sunt acum. O epavă. Un robot ce nu-și mai găsește butonul de pornire și se defectează.

Lacrimile îmi brăzdau obrazul și îi căutam mâna pentru a o pupa. Femeia asta suferise atât de mult, și eu, în nebunia mea, mă mai întrebam, de ce bea și își distruge viața?

Se ridică de pe pat și în bucătărie, împiedicată, își mai puse un pahar de vin. Era prea mult pentru mine! Simțeam cum mă sufoc și nu mai pot respira. Inima mi-o luase la goană, cu o sută de km pe oră, gura îmi era uscată și capul începuse să-mi vâjâie. Paola!

— Măcar cât sunt eu aici, încetează să te mai chinui!

I-am luat paharul din mână, sorbind gura de vin, ca să nu mai ajungă pe buzele ei.

— De ce îmi faci asta? Nici măcar nu-ți pasă! De ce ai venit? Tu știi cât am plâns după tine? Știi câte nopți la rând te-am visat și îmi imaginam că ești aici, sărutându-mă, luându-mi paharul din mâini și transformându-te din viciul meu în realitatea mea supremă? Nu ai habar! Așa că, te rog, decât să-mi faci un rău și mai mare, pleacă... de uitat nu am să te pot uita, dar măcar mă consolez cu ideea că voi muri curând...

Ce cuvinte! Femeia asta în disperarea ei, vorbea alambicat. Am luat-o în brațe, așa răvășită cum era și am strâns-o la piept, lăsând-o să se descarce. Ploaia de lacrimi de pe umărul meu îmi dădea sentimentul că femeia aceasta îmi aparținea. Era capabilă de iubire? Dar eu? Se putea schimba de dragul meu, să lase toate viciile și angoasele deoparte? Putea să își uite trecutul și să vadă un viitor cu mine?

Întrebări fără răspuns. Știam undeva în conștiința mea că rolul meu era să am grijă de ea. Un rol pe care pot să-l joc foarte bine. Nu atât din punct de vedere medical, cât fizic și emoțional. Îmi provoca atât de multe emoții, tremuram în timp ce corpul ei se zbătea în brațele mele.

— Paola, ești în siguranță acum. Poți să plângi, să te descarci cât dorești, eu am să fiu aici, întotdeauna.

Ridică ochii spre mine și irișii ei îmi răspunseră într-un surâs. Se apropie și mai mult, până când buzele ei se ciocniră de ale mele

lăsând emoția să se evaporeze. Îi gustam lacrimile ce se lipiseră de gura ei, răcorindu-mă în aroma îmbătătoare a iubirii. Nu aveam nevoie de alcool să fiu beat, mort de beat, după ființa ei. Îmi alimenta fiecare moleculă și celulă cu iubirea ei, puritatea care o caracteriza, și mă lăsa să îmi ucid minutele în care trebuia sa fiu în altă parte. O doream pe ea, așa cum dorește soarele să strălucească, așa cum luna își întinde lumina peste pământ doritoare să ne lumineze căile, o doream plin de ardere, de sălbăticie, ca un nomad care pleacă în ultima lui călătorie.

Eram avid după iubire, după ea, după organul ei genital, după buzele fierbinți și sărate, după aroma ei de vin ce își lăsase amprenta și asupra mea.

— Nu știu dacă e bine ceea ce facem, conchise ea, după ce ni se dezlipiră buzele fulgerător.

Îmi pusesem și eu aceeași problemă și totuși, în acele momente, nu mai exista nimic, decât universul nostru.

— Hai să trăim. Hai să învățăm să fim fericiți. Paola, știu ce crezi acum, și totuși, chiar dacă nu m-ai întrebat, cu siguranță ești roasă de curiozitate. Ce anume m-a făcut să vin la tine. Cred că de la început, am simțit că între noi există o legătură strânsă, una care se face pe vecie. Totuși, nu voiam să accept și pentru asta îmi cer iertare. Vezi tu, pentru mine, dragostea a însemnat medicina și înseamnă în continuare. În afară de Marisa, nu am avut altă iubire, iar ea este mai mult o prietenă, o confidentă, decât o iubită în adevăratul sens al cuvântului.

În timp ce îmi exteriorizam sentimentele, se puse pe scaun în bucătărie și îmi mângâie obrazul.

— Ai nevoie de pasiune, de dragoste, de o apropiere a buzelor și a cuvintelor calde. Ai nevoie de puritate, seninătate, de o dulce și aromată tensiune, de o aventură. Da, sunt aici, pentru totdeauna a ta, fiindcă eu te-am așteptat pe tine, nu mi-am dorit niciodată nimic mai mult, decât să fiu a ta, să fiu cu tine și să mă trezesc într-o

dimineață, plină de fericire, cu gândul că tu ai fost seara aici și ne-am iubit cum poate nici Dumnezeu nu o face.

O ascultam vrăjit, ca pe o maestră a incantațiilor care te prinde sub mrejele ei, într-o fracțiune de secundă. Continua să-mi mângâie obrazul, oferindu-mi săruturi după săruturi, calde, armonioase, de o vibrație crescândă.

Îi mângâiam părul și chipul, ochii ei atât de fixați asupra mea, mă tentau să dau înapoi, să mă opresc și să nu-i mai ofer privirea mea. Mă intimida. Apoi, gurile noastre se căutau mereu, una pe alta, nelăsând niciun spațiu între ele, ci topindu-se și unindu-se într-o durere animalică. Îi mușcam buzele, îi frământam limba și o aduceam înapoi pe Pământ.

— Nu mai bei, da? Îmi promiți?

Surâdea. Îmi dădeam seama atunci, cât de fraier fusesem să o consider insignifiantă. Cred că voiam să mă asigur că nu mi-a marcat ființa ca aparținând de ființa ei, că nu mă atrăgea și nu aveam nicio treabă grandioasă cu ea. Părul, așa răvășit cum era, șaten, îi cădea pe umeri, ochii căprui îi străluceau, iar eu ardeam, mocnit fiind de frumusețea ei feerică.

— Promit, dottore. Promit solemn. Începând de acum, nu mai pun nicio picătură de alcool în gură.

Mă îmbrățișa și oricât de mult aș fi vrut ca timpul să se oprească în loc, să înceteze să mai curgă, doar ca să fiu cu ea, trebuia să merg acasă. Mă aștepta cealaltă femeie, soția mea căreia îi mărturisisem iubire veșnică până la mormânt.

Pe drum, starea mea avea tendința de a mă da de gol. Ceva în mine, zâmbea, eram fericit. Cum puteam să-i spun asta Marisei? Ce anume se schimbase? Mă tot trudeam să îmi dau seama, căutând bucată cu bucată o informație ce îmi lipsea. Puteam să-i zic de o pacientă pe care o vindecasem, puteam să-i povestesc, din imaginație, cum am salvat pe cineva de la moarte, și totuși, nici chiar asta nu era un motiv suficient de bun ca să arăt așa de exuberant.

Marisa, în bucătărie, cu tălpile goale, mă aștepta la lumina lumânărilor, ca pe un prinț romantic rătăcit ce tocmai își eliberase prințesa de balaur. Nu meritam să fiu primit astfel! Nu în acea zi, în care gura mea se adăpase din gura altei femei, nu în acea zi în care cuvintele mele de dragoste și încântare zburaseră spre alta și nu spre partenera mea de viață.

— Dragul meu, în seara asta, sărbătorim!

Rămăsesem în ușă, stupefiat, căutând în memoria mea, ce zi putea să fie atât de specială pentru ea.

— Chiar nu știi, ce zi e azi?

Mâinile mi le agățasem în cap, scărpinându-mi scalpul, precum un moșneag ce încearcă să readucă la viață peripețiile tinereții.

— Of! în fiecare an, faci la fel. Sunt paisprezece ani de când a început relația noastră. Și voiam să sărbătorim acasă, într-un cadru mai intim.

Ca o statuie o priveam cum așază farfuriile pe masă, tacâmurile, spală câteva fructe și apoi aranjează scaunele. Ideile astea trăsnite ale Marisei nu făceau parte din obișnuința noastră de zi cu zi. Ce se întâmplase cu ea, de fix în ziua mea fericită și pasională, se transformase așa? Nu era felul ei de a fi, romantică, nici măcar la început. Totul venea din inițiativa mea, un băiețandru timid și prost, care făcea tot posibilul să își împace zeița. Ca să nu-i stric hatârul, am ales să intru în jocul ei, să văd până unde merge. Mirosea a paste, făcuse tocmai preferatele mele, carbonara.

— Bine, hai că mă schimb și vin la masă.

O sărutasem pe frunte și pe gură, cu o senzație ciudată. Sărutul nu mai avea niciun farmec. Nu mă ținea lipit de ea, nu mă entuziasma și nu-mi oferea plăcerea de a o gusta continuu. Obișnuit de aromele ei, de emoția ce o provoca în mine, gândul îmi zbura spre cealaltă, cea care sosise de atunci în viața mea intimă.

M-am schimbat, am făcut un duș, simțind fiorii reci ai nepăsării, ai distrugerii dragostei pe care cândva o aveam pentru ea. Nu-mi

făcuse nici cea mai mică bucurie masa încărcată, preferam de mii de ori compania Paolei, mirosul ei de vin, casa îmbâcsită de praf și mizerie, decât atmosfera aia încărcată de o iubire falsă.

— Ce au trecut anii, parcă ieri eram copii și ne jucam, și uite, azi suntem aici, față în față, mai mult străini decât cunoscuți, fără niciun viitor, fără moștenitor....

Începuse cu tânguirea ei, iar senzația acea îmi dădea lovituri în stomac, o stare de greață îmi invada gâtul, abia atingându-mă de mâncare.

— Marisa, te rog. Ai zis că sărbătorim. Iar eu văd altceva. Reproșuri doar.

Mi-am luat un aer grav, ridicându-mă de la masă.

— Stai! Hai să vorbim. Poate ai avut o zi monstruoasă și de asta nu ai chef de mine, te rog, ți-am mai spus, lasă-ți problemele la muncă.

Cum era să-i fi spus că nu asta era ce mă îngrijora? Efectiv, nu aveam puterea să o mai văd, și să îi mai suport toanele.

— Nu, Marisa. Am avut o zi extraordinară, din toate punctele de vedere. Problema știi care e? Nu e suficient să-mi faci o surpriză dacă apoi o strici cu dorințele tale neîmplinite!

Mă enervasem deja, devenisem roșu ca focul și nu mult mai aveam să-i arunc în față, că nu am nevoie de niciun plod. Eram gata, gata să plec și să mă refugiez în brațele Paolei.

— Nu! Nu poți să fi așa nedrept. Tot ce am făcut a fost din iubire. Te iubesc ca o proastă și tu nici măcar nu ești aici. O dorință am și tu și pe aia te faci că nu o vezi, nu o bagi în seamă, din cauza muncii tale de căcat!

Începuse să plângă și deja se umpluse paharul. M-am dus hotărât spre cameră înainte ca lucrurile să avanseze mai tare. M-am pus pe pat și mi-am îngropat fața în mâini. Ce era mai machiavelic? Faptul că aveam o amantă și se înfiripase o nouă relație sau că nu îi ofeream soției mele ce își dorea cel mai mult? Nu puteam să mă decid, pe

ce cale să o apuc. Departe de tot ce cunoșteam, era conștiința. Nu mă lăsa în pace nicio secundă afurisită!

*"Ai promis și a fost o promisiune până la moarte!", "Antonio, ce bărbat ești tu? Ai o nevastă, vezi-ți de ea!"*

Ca să îmi împac partea moralistă din mine, am așteptat-o pe Marisa sub plapumă, aproape dezbrăcat. Voiam să-i arăt că o iubesc, că încă mai am o parte din ea, ascunsă undeva bine. Voiam să-mi demonstrez mie că încă mai există o șansă pentru noi doi.

A venit după jumătate de oră, tăcută și s-a pus în pat, cu spatele la mine. Mi-am învins demonii certăreți și am mângâiat-o pe spate, iar ea, nu s-a tras. A venit spre mine, cu chipul umed și plâns și cearcăne umflate.

— Încă mă mai vrei?

Ce bărbat ar rezista unei asemenea oferte? Eu da, dar mă mustram din cauza incapacității mele de adaptare la realitatea crudă. Eram căsătorit, la naiba! Aveam o soție minunată, și deci niciun motiv în plus să fiu un animal de pradă. Cu ce era mai bună Paola? Cu nimic!

— Sigur că da, prostuțo, cum să nu te mai doresc? Certurile nu sunt decât pași ce duc spre împăcare.

I-am luat fața în mâini și am sărutat-o, așa cum obișnuiam să fac când eram tineri, sălbatic, animalic și nu simțeam decât greață. Aveam o pornire să o las acolo, să îi dau drumul și să alerg către cealaltă. Empatia, era mai puternică. Continuam să o sărut, fără nicio satisfacție, ca și cum ai săruta un mort. Gura mi se deschidea, buzele îi atingeau buzele, dar nimic din trupul meu nu trepida.

Niciun strop de fericire nu plutea în aer când o atingeam. Cu amărăciune în suflet, mă forțam, mă chinuiam să o fac fericită. Măcar ea să fie așa. În continuare o sărutam pe gât, pe piept, luându-i sânii cei rotunzi la gustat, pe abdomen, până am ajuns în zona cea mai puțin accesibilă.

Gemea ușor, ridicându-și din când în când privirea spre mine, șoptind printre firicele de emoție amestecate cu plăcere:

— Antonio, nu ai mai fost de mult atât de pasional.

Voiam să o devorez, să am amintirea unei nopți plăcute și intense, dar din păcate, închideam ochii și o vedeam pe cealaltă. Când a reușit să se strecoare atât de adânc în mine? În ce moment a prins viață iubirea și nu mi-a mai dat drumul?

Marisa, ea e Marisa, îmi tot spuneam în gând, dar cine mă auzea? O seduceam cu dibăcie, oferindu-i fiori și vibrații așa cum nimeni nu știa să-i facă. Eram soțul ei, iar ea, regina pe care o alesesem. Cealaltă, de undeva departe, visa că o pătrundeam, prea adânc, fiind totul doar o fantezie. Iar eu o vedeam pe ea, chiar în trupul soției mele, aluneca din depărtări și se materializa sub forma rotunjoară a Marisei.

Cât de ipocrit puteam să fiu? Deasupra Marisei stătea un călău, un nimicitor de suflete și trupuri. Un gunoi ce se credea un Zeu, fiindcă avea controlul asupra ei, o femeie nevinovată.

Ea extatică, în al nouălea cer, eu, distrus, în al șaptelea iad. Tremura ca și cuprinsă de spasme și o torturam cu orgasmele ce i le dădeam, unul după altul. Mă simțeam înfrânt, vinovat, un suflet rătăcitor, atins de gemetele ei și de plânsul meu lăuntric care urla după cealaltă. Eram în ea, dar în acea ea care încă nu-mi aparținea, într-o ea pe care o uitasem, căutând noi orizonturi și nemărginiri. Căutam tinerețea, frumosul, aventura, iar cea care stătea lipită de mine, nu îmi putea oferi nimic din toate acestea.

— Nu te opri, ohhh.....

Îmi cerea să merg înainte, mă implora după salvarea trupului ei, și eu neputincios, îi ascultam doleanța, implorând și eu la rândul meu, creația să mă scape și să mă elibereze din strânsoarea ei. Aproape căzusem lat, dar prin nu știu ce împrejurare, probabil din neatenție terminasem în ea.

— Sunt gata....

Aproape leșinat de căldura ce mă cuprinse și oboseala ce mă torturase, mă pusesem lângă ea, așteptând un nou val de neplăceri.

— Iubitule, ai fost... minunat! Nici nu mai știu de când n-am mai avut așa o partidă încinsă.

Mă cuprindeau regretele, teama, dorința de evadare, toate la un loc, șoptindu-mi că e mai bine să tac. Priveam într-un punct fix, crezând că așa poate o să am timp să mai dau înapoi tot ce făcusem. O trădam pe ea? Tocmai pe aceea pe care începusem să o iubesc? Mă simțeam murdar, ca și cum Marisa ar fi fost o străină, nu soția mea, ca și cum nici n-aș cunoaște bucata aia de carne, de lângă mine. Căutam să mă liniștesc, să respir adânc, să-mi ocup mintea cu lucruri mai plăcute. Oricum urla ca dementa.

*”Antonio, cum vei putea să stai în fața ei știind că tocmai ai înșelat-o? Cum vei putea să o mai atingi, când tu ai atins-o pe cealaltă, te-ai uitat în ochii ei și i-ai promis că o vei iubi, o minciună pe care nici tu nu o crezi?”.*

Mi-am întors fața spre dulap, lăsând starea să se evapore încet în aer.

# 7.

*Antonio, Antonio!*

*Știi cum arată cea mai fericită femeie de pe Pământ? Așa, cam ca și mine. Încă mi-e greu să-mi deschid ochii și să constat că nu a fost niciun vis, ci ai fost aici, aici, la pieptul meu, și m-ai îmbrățișat, și săruturile tale deși dureroase m-au anesteziat complet. Crede-mă! Nici inima nu mă mai doare! Sunt vindecată total. Cred că insuficiența cardiacă s-a transformat în suficiență cardiacă. Bătăile inimii, deși în continuare puternice, sunt mai vii, mai pline de viață. Și totul datorită ție! Tu ești rodul viselor mele devenite realitate. Plăsmuirea fantastică ce am creat-o și acum mă înfrupt din ea.*

*Tu! Tu ești tot ce pot să-mi doresc de la viață, și nu spun cuvinte mari. Am citit în cărți nenumărate povești și sfaturi, cum să îți fii ție suficient și să nu iubești pe altul mai mult decât pe tine, dar atunci mă întreb, la ce e bună iubirea pe pământ? Nu am venit aici ca să iubim? Eu nu știu să exist fără tine. De când te iubesc altceva nu văd doar chipul tău armonios, fericit și nu simt decât săruturile tale. M-ai readus la viață!*

*Iar pentru asta, îți închin întreaga mea existență!*

### ***Prezent***

Ridic ancora și mă predau fără drept de apel, vieții. Am obosit să tot caut, să lupt, să mă dezintegrez și apoi să cad ciobit la pământ. Măcar dacă totul ar avea vreun sens, să mi se arate de ce se întâmplă ce se întâmplă, de ce disper, de ce nu reușesc să mă adun? Mă tot întreb atunci în momentele în care mai vorbesc cu mine însumi, dacă toată această existență nu cumva îmi risipește cele mai minunate clipe cu ea.

Știu că par un sentimental, unul pe cale de dispariție. Oricât de mult aș dori să reduc aceste emoții și să le încetinesc, tot îmi apar în

minte și în suflet. Toată săptămâna am alergat după donatori, am discutat cu diverși oameni, inclusiv mi-am făcut curaj să merg la un alt spital și să întreb de donări. Bineînțeles, după cum era de așteptat, nimeni. Paola și-a mai revenit, este mai bine, doarme noaptea, palpitațiile i-au încetat și sunt șanse mari ca un timp să fie tot așa, cel puțin până găsim un donator.

M-am apucat să mă rog, eu care abia calc pe la biserică. Într-o zi, mi-am luat inima în dinți și am intrat spășit în casa Domnului. Cu lacrimi fierbinți m-am rugat să-mi salveze dragostea și să nu o ia la el. Nu sunt ferm convins de existența Lui, însă simt ceva ca o alinare, îmi simt inima ușoară atunci când îi vorbesc și am impresia că mă aude. Ceva trebuie să existe. Nu suntem lăsați așa de capul nostru pe aici.

Azi, Paola iese din spital. Tratamentul îl va lua în continuare. Mă gândeam că o surpriză o va duce sus spre culmile cerului de încântare și îi va fermeca ziua.

— Draga mea, ce bine arăți azi!

O sărut și îmi marchez teritoriul pe obrazul ei.

— Of, nu știi că tu îmi faci asta? Tu ești de vină!

Când îi văd zâmbetul sublim îmi vine să o ferec în adâncul inimii mele și niciodată să nu-i mai dau drumul de acolo. Și așa, inima mea e a ei. Și ea știe asta. Sunt dispus să nu mai cedez tentației de a o pierde.

— Scumpo, trebuie să-ți zic ceva.

Muza mea întinde mâinile spre mine și îmi ia buzele la rost. Ziua asta începe perfect. Nu ca în alte dăți când veneam, singur, trist, cu picioarele bătătorite, așteptând o minune, un soare care să se ivească dintre nori.

— Orice, *Romeo*.

Gluma noastră. Facem mișto de Romeo și Julieta, care au murit ca fraierii, când puteau să fie fericiți. Deznodământul nostru va fi diferit. Trebuie.

— Astăzi vei pleca acasă. Dar ghici ce?

Un chiot se aude până dincolo de salon. Îmi înfundă urechile cu țipătul ei ascuțit.

— Doamne! Mă externezi?

— Da, da, dar nu Doamne, ci eu. Și încă ceva. Vreau să vii la mine.

O las să proceseze informația și apoi o strâng în brațe, afișând o grimasă de șmecher.

— La tine? Dar....

Ohhh nu, fără dar, fără poate, nu accept niciun refuz.

— Vii, fără nicio discuție.

Se pune pe pat, gânditoare și aștept, șifonat, să mă ia prin surprindere. Ochii îi sunt în jos, brațele încrucișate și buzele lăsate. Ce motiv ar avea să nu accepte? Ne iubim, de asta sunt convins. Iubirea noastră nu a murit indiferent câți ani au trecut. Și atunci?

— Nu știu ce să zic, eu aș merge, îți dai seama. Dar, Antonia....

Am uitat de micuță. Acel pămătuf ce încă nu mă acceptă.

— O convingem cumva. Trebuie să veniți, Paola. Sunteți fetele mele. Cele mai dragi pe lumea asta.

Poate să se cutremure pământul, să se rupă în două, în aceste momente când ea îmi oferă surâsul cel mai dulce, nu-mi mai pasă de nimic.

— Bine, promit să vorbesc cu ea și să-i spun că am nevoie de tine, că tu ești și doctorul meu, pe lângă iubitul meu cel drag și ea, fiindcă o iubește pe mami, va accepta.

Îmi vine să o rup în două de dragă ce îmi e. Să o sărut și să fac dragoste cu ea aici în salonul acesta plin, să zbor cu ea spre depărtări și să o țin atât de strâns, cu aripile mele să o protejez de orice căzătură, iar atunci când am atinge pământul, să fiu eu cel prăbușit, iar ea, cea salvată.

— La ce oră mă externezi?

Am uitat, îmbătat de atâta iubire, că mai am pacienți programați la consultații. Deși nu mai pot sta cu ea, o ridic în slăvi, o pun pe un

piedestal, ea regina vieții mele. O sărut din nou și din nou și din nou, o umplu de iubire la nesfârșit, prăjit și ars de buzele ei.

Ochii ei căprui îmi vin în fiecare noapte în vis, iar eu, o sărut finuț de-a lungul lor, privindu-mă prin ei. Sunt acolo, așa cum mă percepe ea, îndurerat și misterios, copleșitor și furios. Mi-a intrat în sânge, în vasele sanguine, în creier, în neuroni, în torace și în întreaga anatomie. Ea este medicina mea, drogul cu care mă îmbat în fiecare noapte și în fiecare zi, gândul care nu piere și nu se distruge. Băutura cea mai răcoritoare. Acul care mă străpunge. Soarele care mă arde. Este totul și nimic în același timp! Este aerul și apa, pământul și focul. Este femeia pentru care aș ucide cu sânge rece pe oricine, dacă aș ști că așa o salvez și o las să mai respire.

Dacă aș fi gândit așa acum opt ani, poate azi nu era aici, poate șansele ca boala asta urâtă să îi recidiveze erau mai mici. Nu am cum să știu asta, așa cum nu știu nici dacă aș fi ales-o pe ea, în locul Marisei.

În spital aceași forfotă, oameni care caută o salvare în noi, care își plâng angoasele și care ne roagă să îi scăpăm din infernul în care s-au refugiat. Consult pe unii, mai îmi iau o mică pauză, timp în care fug spre salonul ei, și o văd stând de vorbă cu fetița și mângâind-o pe obraz. Pare tristă, dar în același timp se poate observa o umbră mică de fericire strecurată pe fața ei. Am emoții, oare va reuși să o convingă?

Este doar o fetiță și o înțeleg. Sau cel puțin, încerc. Nu știu cum este să te trezești dimineața și tatăl să nu-ți fie la capătul patului, să nu-ți citească povești înainte de culcare, sau să te îmbărbăteze când ai o supărare. Eu l-am avut pe al meu și o să fiu etern recunoscător. Chiar nu-mi pot imagina cum a trăit sărmana, fără mine. Ce i-o fi spus Paola? *"Uite, îl vezi pe nenea ăla, de la tv? Este tatăl tău!"*. Urâtă scenă. Dacă nu eram un bou notoriu, căzut în duplicitatea despărțirii de Marisa, azi lucrurile stăteau altfel.

Urmează o nouă rundă de consultații. Consternat, îmi iau pixul și hârtiile de observație și îmi îndrept atenția spre următorul pacient.

## *Trecut*

Primul sărut, prima întâlnire oficială trecuse și se risipise în vânt ca pana în zbor. Treceau zilele ca și cum nici nu ar fi fost, iar sufletul meu era tot la fel de încărcat. Două săptămâni nu i-am mai dat niciun semn de viață, torturat că aș putea să pierd tot ceea ce agonisisem în trecut. Carlo și Georgia veneau des pe la noi, parcă intuind că ceva se schimbase în atmosferă.

Viața mea sentimentală se transformase radical. Marisa simțea că eu nu mai eram eu, ci îmi luase locul vreun spirit hoinar și dornic de aventură. În fiecare zi, același traseu, aceași rutină, parcă mă spânzuram de program. Îi ceream doar să mă înțeleagă, aveam mai mult de lucru, eram mai solicitat cu fiecare zi, cu diverse operații complicate, constătari și consultații. Iar ea, îmi repeta aceași placa stricată: *"Te transformi în tata, nu-mi place. Azi poți ieși mai devreme, să mergem și noi prin parc."* Și, uite așa, în fiecare zi, ea cu aceleași cuvinte în repertoriu, iar eu îmi reiteram că sunt un mort ce mai trăiește doar prin respirațiile ce nu le poate uita. Credeam că nimic rău nu mă mai putea surprinde. Ei, viața asta e așa făcută încât într-o zi poți chiar și să vii acasă pe patru scânduri, mirat că nu știi unde ești.

Părinții ei mă tot tocau la cap, părinții mei tăceau. Dar nu mă durea, nu reușiseră să azvârle în mine cu flăcări arzânde. Faptul că nu le păsa îmi dădea mai mult o satisfacție, măcar eram liber.

În suflet, toate erau întoarse pe dos, luptele mele interioare continuau să mă surprindă, gândindu-mă când la Paola, când la Marisa. Uneori, simțeam că le înșel pe amândouă, cu mine însumi. Nu eram stăpân pe situație, nu, cădeam în gol de la distanță, învârtindu-mă într-un cerc imposibil de oprit.

Cât puteam să mai îndur? Aveam nevoie de aer curat, de o doză de liniște, de un oraș nou și care să nu mă sufoce, de o viață în care să nu mă zbat ca să trăiesc ci să o duc așa cum e, până la final.

Marisa mă tot iscodea, în fiecare zi, mă întreba legat de locul

meu de muncă. Iar noaptea, îmi șoptea că nu crede că mai poate să existe ceva între noi. Și, Doamne! mă chinuiam să înțeleg, mă chinuiam să o alint, să o sărut, însă din noaptea acea, nimic nu a mai fost la fel.

De câte ori o sărutam pe Marisa, apărea Paola tristă că am înșelat-o, deși i-am promis că voi fi lângă ea pentru totdeauna. Tulburător și agasant. Așa că preferam să nu o mai fac. Iar seara, ea se gudura pe lângă mine, alintată, ca un pui de pisică, ce așteaptă cutremurătoare mângâierea stăpânului. Mă făceam că nu o văd, citind câte un curs nou sau chiar și un roman.

Mă apucasem de romane. Și tocmai de dragoste! Cred că asta era suspiciunea principală a Marisei, pe lângă momentele insensibile de respingere a cărnii ei. Cum de putusem eu să fiu atât de prost? Ideea era că voiam să știu ce naiba simt ăia din cărți și de ce mă simt și eu așa, parcă legat de femeia acea străină.

Într-o seară, era trecut de ora douăzeci și două, cât timp eram cu cartea în mână, mi-o azvârli cât colo, privind în ochii mei.

— În fiecare seară te pui și citești. Înțeleg, dar de unde acest obicei? Tu nu erai cu romanele de dragoste și mai ales, nu erai un abstinent. Dorești să te faci preot?

Iscoditoare, mă privea ca pe cel mai sadic criminal, ce avea de confesat cea mai oribilă dintre fapte. Și mă și simțeam ca unul.

— Nu draga mea, dar voiam să sparg rutina. Tu nu te-ai plictisit să faci mereu aceleași lucruri?

Mă măsura din priviri, aranjându-și rochia galbenă cu buline și pieptănându-și părul.

— Nu, până la urmă, așa e viața, se repetă mereu și mereu același scenariu. Dacă îl schimbi, dai de bănuit. Așa că eu nu. Dar tu, se pare că ești cam dubios.

— Ți se pare. Ce vrei să fac? Sunt obosit.

Făcu un ”*aha*” din ochi și apoi întorcându-se spre mine, îmi mângâie obrazul.

— Mi-e dor....

Aceleau erau momentele în care urlam pe interior să mă salveze cineva de la moarte. Ei îi era dor, mie îmi era dor, și uite așa, dorurile toate, se puteau prinde de-o mână. Mie de cealaltă, ei de mine, ne învârteam într-un triunghi amoros periculos. Nu aveam ce răspuns să-i dau, așa că o lăsam să mă mângâie în timp ce stăteam cu ochii închiși, imaginându-mi că în corpul ei s-a înfiripat o parte din Paola. Stinse lumina și camera se umplu de beznă totală. M-am lăsat în jos, și ea a început să se înfrupte din mine. Mă săruta înnebunită, ca un drogat extaziat de substanță, ce nu și-a mai luat doza de mult timp, iar eu, prins în capcana adorării ei, o lăsam, dându-mi liber la gustat buze străine de sentiment. Atât de pornită era încât sălbăticia ei îmi provoca răni dureroase. Cu limba cerceta fiecare colțișor al gurii mele, având strania emoție că îmi va străpunge omulețul. Îi permiteam să mă devoreze, ca un carnivor însetat de sânge, ca o femeie ușoară ce pentru bani își vinde trupul. Rămâneam în aer, cu un gust amar, suspendat ca un avion pregătit să aterizeze în bucăți, căutând aroma ei, a ei, a celeilalte. Când mi-am dat seama că nu are sens să mă mai opun, m-am lăsat dus de val.

Și atunci îmi imaginam cum buzele Marisei se transformă și Paola îi ia locul. Paola, cu gingășia ei, cu mirosul îmbătător de vin, cu părul răvășit și ochii încercănați, cu rochia ei scurtă până la genunchi, cu buzele crăpate. Iubeam totul la ființa aceea. Poate de asta, mângâierile și alintările și gustul Marisei nu mă mai încântau. Dar, în acel joc intrasem deja și o lăsam să desfacă orizontul meu, să pătrundă in mine, în timp ce în visul meu, era femeia ce mă copleșise de prima dată când îi văzusem ochii.

Marisa nu se oprea, îmi luă pieptul la sărutat, obrajii, gâtul, mușchii. Voiam să o dau jos, dar începuse să-și arunce rochia galbenă de pe ea, și eu nu mă mai puteam apăra.Armele nu mai erau la mine și nu aveam ce să dezamorsez. Bomba exploda oricum. Eram prizonierul ei și mă simțeam atacat ca o femeie violată. Nu

crezusem vreodată că aveam să fiu așa feminin în simțiri și să mă deranjeze când cineva mă voia sexual. Totuși, cu soția mea, de la un timp, aveam tot mai des momente de genul acesta.

Când a terminat, obosită să lupte cu mine, căci eu nu făceam nicio mișcare, o lăsam pe ea să mă domine, și nu-i plăcea, voia să îi întorc acțiunea, iar cum era prea târziu să o mai doresc în sensul acela animalic, se puse să doarmă într-un somn fără vise.

Nu-mi era somn, așa că m-am ridicat încet, am mers în bucătărie și am format ca dintr-un reflex, numărul ei. Trecuse de douăsprezece noaptea așa că nu știam dacă va răspunde sau nu. Îmi tot mustram conștiința că își va uita promisiunea și va continua să bea.

— Da?

Sunetul acela al iubirii, ma înfiora.

— Paola, sunt eu, Antonio.

Zâmbea duios, și fără să știu, o presimțeam.

— Așa târziu? Hai la mine! Hai! Nu te-am văzut de două săptămâni. Nu ți-e dor? Nu mă visezi?

Mă tot întrebam cum putea, mirifica aceasta de femeie, să îmi ghicească toate emoțiile și sentimentele ce le aveam pentru ea. Cum putea să mă cunoscă atât de bine?

— Eu te visez, și în fiecare noapte îți trimit câte un sărut.

— Mă săruți și în vis?

Vorbeam cât de încet puteam, de teamă ca fericirea mea să nu o trezească pe Marisa.

— Și în cer și pe pământ!

Am închis, lăsând-o așa, în cumpănă, fără să-i spun dacă ajung pe la ea sau nu, dorind să-i fac o surpriză. Soția mea dormea dusă, cu picioarele dezgolite pe afară, nu o putea trezi nici alarma orașului. I-am lăsat scris cum că am o urgență la spital, m-am îmbrăcat și am pornit către iubire.

Ea mă aștepta somnoroasă, într-un capot verde pufos, cu ochii aproape închiși și inima zburdalnică.

— Două săptămâni e mult, Romeo.

Încă de atunci, povestea noastra se asemăna cu tragedia lui Shakespeare. M-a tras către ea, sărutându-mă așa cum doar ea știa, cu aroma ei unică, parfumul inegalabil ce-l simțeam de departe și chipul desfigurat de plăcerea gustului meu.

Eram cu ea, ea, care îmi invada nopțile, zilele, orele, cu prezența ei himerică. Ea, care mă aștepta cuminte în fiecare vis, să vin să o răpesc și să-i adun în suflet comoara mea cea mai de preț, iubirea. Ea, care mă adora, mă cunoștea mai bine decât mă cunoșteam eu, prin circumstanțe greu de dibuit și de înțeles. În brațele ei totul, absolut totul avea o culoare deschisă și vie, vibrantă și strălucitoare. Îi șopteam povești nemuritoare, despre iubirea care ne acaparase sufletele și care tocmai începea. În privirea ei citeam toate stelele astrologiei, poziția lunii și a soarelui, toate constelațiile. Mă apropiam de ea și o respingeam în același timp, fără să-i las răgaz să mai respire.

Trebuia să fie a mea, pentru prima dată, a mea. Eram nesăbuit, însetat, înfometat și așteptam să-mi împlinească toate capriciile. Se așezase lângă mine, în patul ei desfăcut, aranjându-și părul și sutienul. Îi mângâiam pieptul în timp ce ochii se desfătau cu frumusețea privirii ei. Așteptasem momentul acela cu frenezie, încă de când o văzusem prima dată, și iată, venise, în sfârșit venise!

Ea veni mai aproape de mine, sărutându-mă pe gât, finuț, cu buze fierbinți. Mușca din piele, atingându-mă delicat, cum ai săruta un copil pe frunte. M-am lăsat pe spate, în timp ce mâinile îmi erau sub sutienul ei. În scurt timp i l-am dat jos, descoperindu-i sânii rotunzi, nu prea mari, dar, perfecți. M-am aplecat să-i gust, iar ea gemea scurt, mușcându-și buzele. Finuț, gentil, îi sorbeam sfârcurile, unul câte unul, iar ea mă prindea de spate, unde cu grijă, mă zgâria. Coboram apoi mai jos, la abdomen, la organul ei genital, care era deja ud. Cu două degete am început să-mi fac intrarea și apoi cu buzele, o umezeam și mai tare. De data asta strângea din dinți să nu țipe, să nu trezim vecinii. Și-a dat drumul sunetelor și știam

că era momentul cel mai oportun să mă afund în ea cu totul, să o pătrund și să las o parte din ființa mea, în corpul ei.

Mișcările, la început lente, apoi tot mai rapide, mi-au dat o senzație de plutire, precum o pasăre captivă ce se află în libertate, pentru prima oară. Eram acolo unde îmi era locul, acolo unde puteam să fiu eu, de unde aș mai fi plecat doar constrâns, obligat de circumstanțe. Paola gemea în surdină, fără să-i dea voie glasului să fie mai strident și îmi căuta buzele disperată.

O sărutam cu atât de multă pasiune încât aveam impresia că buzele acelea existau doar ca să-mi aparțină. Cu ea totul era diferit, ne completam atât de firesc, de parcă eram zămisliți să fim unul în altul. Nu după mult timp, mă terminasem complet, aiurit, lăsând deznodământul să-i pătrundă în vintre.

— Ai pastile, anticoncepționale?

Transpirată, gâfâind, toată goală, îmbrățișată de iubire.

— Nu, dar o să-mi iau. Stai liniștit!

Eram nesăbuit nu liniștit, mereu având în minte să nu las pe Marisa însărcinată, și iată, uitasem să-mi iau prezervative.

— Antonio, te doresc și mai mult!

Am continuat în noaptea acea, până spre dimineață, când rupți de oboseală, am adormit în ea. Ne purtam ca doi adolescenți ce abia își regăsiseră pasiunea, fără a ne asuma consecințele ce urmau să vină. Prima noapte în corpul unei străine.

Dimineața, soarele își făcu prezența direct în ochii mei. Îi închideam și îi țineam strânși nedorind să-mi dezlipesc pleoapele. Ea era în brațele mele,în locul cel mai potrivit. Căldura ce o emana îmi invada corpul și celulele urlau după atingerea ei. Poate că mă privea, nu știam, fiind cu pleoapele închise. Poate se gândea la noi, la toată nebunia asta ce începuse când nu mai exista speranță. Tăcerea ne învăluia sufletele, respirația singura care mai făcea un zgomot în încăpere. Am început să mă joc, luându-i mâna la sărutat și pipăit.

— Antonio, e atât de interzis ce facem noi!

M-am ridicat în capul oaselor să-i vad chipul îngeresc. Mâinile mele și-au găsit drumul spre fața ei arsă de soare și o mângâiau lin.

— Este exact așa cum trebuie să fie!

Gura îi căuta buzele și m-am întins sa i le sărut. Un val de electricitate îmi străbătu interiorul. O mușcam, lipindu-mi buzele de buzele ei crăpate. O dorință mistuitoare ardea precum o flacără în interiorul meu. Atât de interzis și totuși corpul mi se zdruncina la fiecare atingere a ei. Se sfărma în bucațele mici așteptând alintările ei pentru a se reface.

Se opri din sărut, întorcându-se pe partea cealaltă a patului.

— Imediat pleci.

Mai aveam treizeci de minute și trebuia să intru de gardă. O lăsam așa, zdrobită, torturată, pe partea ei de pat.

Zile întregi conștiința mă mustra, mă certa și nu-mi dădea pace ca un părinte sever, și iată, iar trecuse aproape o lună de zile de când ne-am înfruptat din fructul pasiunii. După acea noapte, am încercat să-mi bag mințile în cap și să o scot de acolo forțat, obligat cumva. Din inerție, mersul la muncă era mereu același, nopțile veneau și treceau cu dureri intense ale sufletului dar, tot nu mă lăsam înduplecat. Obținuse ceea ce își dorise de la mine, ce voia mai mult? Marisa, hulpavă, îmi cerea atenție tot mai multă și eu nu știam cum să mă împart.

Într-o seară, telefonul de serviciu îmi sună. Eram acasă, trecut de ora douăzeci și două. Făcusem baie, așa că mă relaxam în pat, așteptând să-mi vină somnul și să trec în partea fantezistă a vieții. Marisa, cu un zâmbet prefăcut, se puse lângă mine, mângâindu-mă pe spate. Mă uitam la telefon și nu-mi venea să răspund.

— Poate e de la muncă, răspunde, să vezi ce vor! îmi zise femeia de lângă mine.

Eu știam cine e, așa că m-am repezit în bucătărie.

— De ce mă suni la ora asta, mai ales că știi că sunt cu soția mea?

Nici nu apucasem să-i mai spun ceva, deja auzeam suspine.

— Nu mă mai vrei, Antonio? Nu mă mai iubești? Chiar nu am contat deloc pentru tine? Acea noapte nu a însemnat nimic?

Mă abțineam să nu îi zic vreo două, chiar dacă injust. Fata avea dreptate. Părea ca și cum m-am folosit de ea și apoi am lăsat-o așa, abandonată. Însă, momentul nu era prielnic pentru asemenea discuții.

— Am așteptat să mă suni, precum ziceai. În zadar totul. Iar beau, să știi...

Mă șantaja iar asta nu puteam să accept. Simțeam pentru ea emoții intense, o iubire aprinsă, pasională, eram convins de asta, dar nu avea cum să știe că în sufletul meu se purtau bătălii pe care uneori le câștigam, iar alteori le pierdeam.

— Știi ce? Nu-mi pasă! Poți să faci ce vrei tu! Pe mine nu mă mai vezi curând! O seară frumoasă!

Furibund, am venit înapoi în cameră, lângă Marisa. Ea se uita la un show, la TV, îngândurată.

— Probleme la muncă?

— Da, voiau să mă cheme și acum, la o urgență, dar, le-am zis că nu, prefer să stau cu soția mea, în seara asta.

Voiam să demonstrez ceva, nu știu ce, și nu știu dacă cumva mie, sau ei, că totul e în regulă între noi și relația funcționează în parametrii normali. Marisa veni mai aproape de mine, sărutându-mă, un sărut zgomotos, ce se pierdea printre neuronii mei.

— Mă bucur, dragul meu. Fiindcă am o veste bună. Nu știam cum să ți-o spun. De fapt, e bună pentru mine, căci habar nu am, cum vei reacționa tu.

La ce stare aveam, puțin îmi păsa ce veste voia să-mi spună. Prin minte îmi trecea o vacanță pe care o plănuise și de care nu mă simțeam prea bucuros să o onorez sau vreo mărire de salariu, poate chiar devenise directoare?!

— Sunt însărcinată!

Vestea căzu ca un glonț în plin piept. M-am zmucit din mâna ei, privind în depărtare. La telefon, se auzi un sunet ciudat, înfundat de

suspin și apoi tonul. Atunci am realizat că prostul de mine am uitat să închid apelul și Paola a rămas la tefelon, auzind vestea cea *bună*.

— Cum? Când ai rămas?

Marisa crezu că vorbesc cu o fantomă, căci priveam prin ea, dar nu în ochii ei. Atiudinea mea, tonul cu care o întrebasem și mai ales privirea mea, o făcuse să se ridice în picioare și să se așeze pe fotoliu, la o distanță apreciabilă de mine.

— Ce reacție e asta? Cum poți să întrebi așa ceva? Atunci, în seara acea când ne-am iubit ca nebunii. Zilele trecute m-am simțit rău și mi-am făcut un test de sarcină. S-a dovedit a fi pozitiv! Sunt însărcinată, *caro mio*! Știu că tu nu ești fericit, dar nu-mi pasă. Dorința mea s-a împlinit și îți mulțumesc din suflet!

Furtuna trecuse și reveni de pe fotoliu lângă mine în pat. Îmi luă fața în palme și mă mușcă de buze. Am rămas stupefiat de vestea aceea, luat de tot prin surprindere. M-am retras de lângă ea, pe partea mea de pat. O să am un copil! Adio Paola! Adio iubire! Adio zile fericite! Simțeam nevoia de aer, căci mă sufocam. M-am ridicat și fără să mai scot niciun cuvânt, am plecat de acasă, lăsând-o pe Marisa cu sufletul zbuciumat.

— Unde pleci?

— Merg până la spital, să văd ce vor ăștia.

Aerul răcoros al nopții îmi dădea sentimentul de liniște interioară. Puteam să respir. Lângă Marisa simțeam doar sufocare, o ardere ce îmi făcea sufletul pustiu. După jumătate de oră de plimbare aiurea prin cartier, m-am îndreptat către ea. Trebuia să discutăm.

Interfonul suna continuu și nici vorbă să-mi răspundă. Am sunat-o apoi pe telefon, și cu greu, mi-a răspuns, după zece minute.

— Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Rămâi cu soția ta! Ai lăsat-o însărcinată!

Plângea, iar vocea îi era adormită.

— Te rog, răspunde-mi la interfon. Stau ca prostul în fața blocului. Te rog, Paola!

După alte zece minute de tânguieli, a deschis până la urmă și mi-a dat drumul în scară.

— Iubita mea!

Am luat-o în brațe și i-am sărutat lacrimile, fierbinți și arzânde. Aproape își dădea sufletul din ea, tristețea de pe chip fiind imposibil de disimulat. Știam ce simte, la fel simțeam și eu. Poate pe mine nu se vedea, căci îmi reprimam emoțiile, voiam să par un indiferent, dar alături de ea, mi-am dat frâu liber lacrimilor să se afișeze.

— Plângi?

Nu-i venea să creadă, oare era posibil? Oare nu joc teatru? Chiar plâng?

— Da, plâng. Tu crezi că eu nu sufăr, nu? Crezi că mi-e ușor? Nu, Paola!

Stăteam unul în brațele celuilalt, în bucătărie, amândoi cu ochii roșii și nasul înfundat. Ce coșmar! Urma să am un copil, urma să am o responsabilitate în plus. Îmi luă mâinile în palmele ei, le săruta, iar o lacrima căzu de sus.

— Nu credeam că suferi așa....

Ne-am dus în dormitor, ținându-ne de mână, privindu-ne cu fantezie, doi fanatici, scăpați de la nebuni.

— Draga mea, îmi pare tare rău, tare rău că nu te-am căutat. Nu știi cât am fost de tulburat și stresat în perioada asta. Nu e bine ceea ce simt. De ce, spune-mi, de ce Paola?

Își mușcă buza de jos și se întinse pe pat, urmărindu-mi mișcările. M-am pus lângă ea, alintându-i chipul brăzdat de nesiguranță și pustiu. Nu scoase o vorbă, ce ar mai fi de spus? Vinovați vor exista întotdeauna, însă știa și ea că viitorul nostru, era inexistent.

— Ți-e frică să iubești, așa-i?

Nu mă gândisem niciodată la iubire ca fiind ceva abstract și totuși, judecând la rece, frica era un termen potrivit pentru a-mi justifica trădările și indiferența. Eram un moralist, crescut în spiritul dreptății, care mai bine moare decât să facă un rău altui semen. Iar

treaba cu Marisa, care rămăsese însărcinată, nu aveam cum să o rezolv. Eram legat de mâini și de picioare.

— Paola, iubirea nu e pentru mine. Știi ce iubesc eu cel mai mult? Medicina.

Își lăsă privirea în jos.

— Credeam că pe Marisa.

— Nu, nici măcar. Sunt un afurist de profitor! Da, am fost îndrăgostit de ea, la început, sau cel puțin credeam că sunt. Până când mi-a dat tatăl ei cărți de medicină să le citesc și să le studiez. Din acel moment, ea a dispărut din peisaj și medicina a fost amanta mea. Iar acum tu o înlocuiești.

Se învioră puțin, surâzând.

— Cum aș putea să înlocuiesc ceva abstract? Știi, nu ți-am spus, dar niciodată n-am iubit. Și dacă nu mă crezi, te rog să întrebi pe oricine mă cunoaște. Nu am avut niciun iubit, fiind o femeie fără un scop în viață, fiindcă îmi fusese luat. Așa că, și eu ca și tine, m-am refugiat în ceva. Tu în medicină, eu în alcool.

Trista poveste pe care nu îmi doream să o aud. Îmi promisese că nu va mai pune gura pe alcool și nu se ținuse de promisiune.

— Apoi, acum un an, ai apărut tu. Nici măcar nu știam cine ești sau cum te numești. Faptul că te vedeam des la cumpărături, expresia ta, aerul acela de om învățat și cult, de om cu care aș putea împărtăși orice, și apoi, toate apucăturile tale pe care le observasem de ceva timp când îmi luam inima în dinți și te urmăream.

Începu să râdă. Dar, de pe fața mea dispăru orice formă de divertisment. Nu-mi făcea plăcere să fiu urmărit ca o celebritate sau un soț încornorat.

— Nu-mi place că ai făcut asta. Crede-mă! Și te rog să nu o mai faci!

— Acum nu, bineînțeles. Acum ești aici, dar, atunci îmi doream atât de mult să mă observi, să văd un mic surâs, un zâmbet scurt, o privire. Din păcate, mă amăgeam. Simțeam că nu ești fericit nici

cu soția ta, deși vă vedeam des împreună. Erați unul lângă altul ca și cum ați fi rude, frați,prieteni, nu soți. Nu vă vedeam să vă țineți de mână, să vă sărutați pe stradă sau măcar să râdeți împreună.

Marisa era total diferită de Paola, neavând dorința să împărășească cu mine orice. Aveam uneori falsa impresie că îmi ascunde ceva, că vrea să plece cât mai repede și să nu mai dea ochii cu mine. Și bănuiam de ce. Voia un copil, iar eu eram total împotrivă. Îi explicasem într-un stil frumos și cuprinzător, cum un copil nu era binevenit atunci, când începeam și eu în sfârșit să fiu cunoscut ca și chirurg.

Amintirile dor, iar eu preferam să le îngrop și să mă bucur de ea, noul meu viciu, noua mea muză. Am tras-o mai aproape de mine, mângâindu-i obrajii înroșiți și sărutând-o finuț, până am ajuns la gura ei ispititoare.

— Chiar îți sunt dragă?

Cum putea să întrebe asta când îi arătam prin toate gesturile posibile că o doresc mai mult decât orice?

— Foarte dragă. Nu pot să mă dezlipesc de tine.

— Cu toate astea, aproape o lună de zile, nu m-ai mai căutat.

Reproșurile ei nu sunau la fel ca ale Marisei. Ea avea o dulceață în glas, o tonalitate joasă, și jucăușă. Nu stridentă și răstită. Din contră, părea că e o tachinare.

— Da, dar, trebuie să mă înțelegi, te rog. Și mai ales, acum.

Mi-am pus capul pe pieptul ei și îi ascultam bătăile inimii. Am închis ochii, iar ea se juca în părul meu și mă săruta.

M-am ridicat și i-am luat iar buzele, jucându-mă cu ele, sărutându-le, mângâindu-le și mușcându-le. Din nou mă învaluia dorința de a fi cu ea, de a fi în ea, atât de copleșitor, încât mă apucase amețeala.

— Antonio!

Gemea, mă striga, sacadat, întrerupt, cu fiori și dorință. M-am lăsat dus de val și am pătruns-o iar și iar, până când, ca și data trecută, am adormit înfiorător de rapid. Ea nu închisese ochii deloc, mă

privea în timp ce dormeam, jucându-se în părul meu și tremurând lângă mine. Niciodată nu mai avusesem parte de o iubire ca a ei. Nimeni nu mă iubise așa, atât de total, atât de fermecător. Nici măcar propria mea soție. Poate de asta, căzusem în brațele ei, unde nu mai aveam nicio grijă. Psihologii spun că noi, bărbații, căutăm o mamă în femeia pe care o avem. Și ea își asuma acest rol cu brio. Comparativ cu Marisa, care era total opusul.

Dimineața, când m-am trezit, era la bucătărie, cu o cană de ceai în mână și o farfurie cu *Ossobuco alla milanese,* tocmai preferatele mele. Am sărutat-o, i-am mulțumit și am pornit spre muncă, cu un sentiment de bine.

# 8.

***Prezent***

Dragostea se strecoară în tine, uneori în momente când nici nu te aștepți. Ți se bagă sub piele și  precum un ac, te înțeapă atunci când vrei să o scoți, să o uiți sau să rămâi indiferent. La început, când am simțit primii fiori ai dragostei pentru Paola, credeam că e vreun moft, o evadare din cotidian. În mintea mea circula mereu gândul că ceea ce fac este imoral și nesănătos, că sunt un pămpălău care vrea cu orice preț să-și ucidă onoarea!

Cuvintele ei, scrise într-o seară când luna bătea în ferestre și lumina încăperea, sunau așa:

*"Dragostea poate să-ți taie avântul, rațiunea de-a fi, să-ți înmoaie sufletul și să-l pierzi în schimbul fericirii persoanei de lângă tine. Poate că undeva, iubirea, chiar și așa neîmpărtășită, te va găsi într-o zi, într-un album de amintiri, dezolat și însingurat, cu fața distorsionată de atâta căutare. Iubim nu știu ce, carne, personalitate, emoție, durere, suflet... Iubim omul sau persoana? Clipele fericite pe care ni le oferă sau pe cele tragice și inconștiente? Când iubirea, în toată învălmășeala asta sufletească vine și se apropie de tine, nu mai ai cum să-i scapi, te fărâmițează și te face terci, lăsându-te pe podea cu inima ruptă-n două. Asta am simțit, încă de la primul contact cu Antonio, din primul moment în care ochii mei au căzut pe irisurile lui. Nici până azi nu realizez dacă a fost o dragoste pierdută, uitată sau regăsită. Era acolo, prins în discuțiile cu femeia de lângă el, soția lui, Marisa, și cu privirea îndepărtată. Fizic, era acolo, sufletesc, mental era mai departe. Nu am avut curajul să-l abordez, ce să-i fi spus? Când îți simți inima legată de o himeră, nu ai cum să-l tragi de mânecă și să i te destăinui. Ar fugi. Dar, pentru mine acea zi a fost fatală. Știam că nu poate să*

*fie al meu, știam, și de asta, băutura a devenit prietenul meu cel mai bun. Până în momentul în care, la el în cabinet, s-a produs click-ul acela, ce-l așteptam. Se uita în ochii mei, fix, sorbindu-mă din priviri. De atunci, m-am întrebat continuu. Oare merită iubirea, sacrificiul acesta orb pe care-l fac și l-am făcut mereu? Poate pentru el nu, dar nu o fac pentru el. O fac pentru mine, pentru zilele acestea scurte pe care le mai am."*

Lacrimile din colțurile ochilor îmi lasă dâre pe obraz, iar încăperea emană mirosul ei puternic de parfum. Îmi zgâlțâi ochii, cuprins de disperare, pe fișa de externare și îmi dau seama ce mult contează iubirea pentru ea. Nu a încetat să mă iubească nicio clipă, indiferent cât de canalie am fost cu ea și cât de rău am făcut-o să se simtă. Nu au contat nici nopțile în care o lăsam și mă refugiam în brațele Marisei, îngândurat că ceea ce fac este un păcat ce îmi va dărâma toate credințele. Și totuși, ea a continuat, mereu și mereu, cu aceleași sentimente. Iar eu mă văd acum în postura cea mai grea, cum aș putea să o las să doarmă pe vecie, când sufletul ei plutește în interiorul meu?

O privesc cum doarme, cu capul pe pernă și cum respiră încet, ca și cum nu ar vrea să facă niciun zgomot. Lângă ea stă fetița noastră, pămătuful galben, singura care o iubește la fel de mult ca mine. Iar eu, la fereastră, așteptând să răsară o nouă zi, în care să fim fericiți și să trăim ce nu am putut  trăi până acum.

Dimineața, un cocoș mai înfumurat se aude în depărtare, iar păsărelele mici fac o gălăgie infernală. Mă trezesc, iar lângă mine, minunea pe care am așteptat-o întotdeauna, își deschide încet ochii.

— E târziu, așa-i? Trebuie să mergi la spital.

Înghite în sec, și se lasă înapoi pe pernă. Suntem la mine acasă, în locul unde am preferat întotdeauna să fiu, alături de cea mai frumoasă femeie, Paola. Fetița, s-a ridicat din pat și trebăluiește prin bucătărie, căutând ceva de-ale gurii.

— Nu am găsit ce trebuia! Voiam un bol ca să-mi pun cerealele.

Îi arăt unde țin vasele și ea, apropiindu-se de mine, își pune mâinile pe șolduri, ca o bătrânică de la țară, arătându-se îngrijorată, îmi șopti:

— Nu acolo se ține bolul! Of! Nu știi nici atât. Habar nu am cum de ai supraviețuit până acum, fără femeie.

Mă mir și mă întreb, de unde atâta înțelepciune într-un căpșor așa de mic? Din câte îmi aduc aminte, eu eram mult mai tăcut, mai afundat în problemele părinților și nu-mi ardea să explic sau să-i conduc pe alții, chiar dacă eram convins că eu știu mai bine. Nu-mi permiteam să alung gândurile și știința celorlalți, doar fiindcă eram eu mai deștept. În schimb, copila mea, este total opusul a ceea ce am fost eu. Și doar se spune că fetele seamănă cel mai bine cu tații. Hmm...

Închid ochii și îi arunc un zâmbet nătăfleț, în timp ce ea mă săgetează cu privirea. Își ia bolul și pune cerealele peste care toarnă laptele deja încălzit. Este descurcăreață, se vede că Paola s-a ocupat de ea.

În prag apare zeița mea, somnoroasă, iar inima mă îndrumă spre buzele ei. O sărut și o iau în brațe, învăluit de mireasma ei copleșitoare. Chiar și trezită din somn, miroase a parfum.

— *Buongiorno, amore mio*!

Își încolăcește mâinile în jurul meu și mă strânge tare, aproape de sufocare. Parcă cerul mi-a fost dator cu ea, ademenind-o în pieptul meu închis. Ușor, ea l-a desfăcut și a făcut să curgă din el iubirea însângerată.

— Îți place de fetița noastră? Când îi este foame vine singură și își prepară.

O iau de mână și o aduc spre masa frumos aranjată de către Antonia.

— Da, am observat. Ai învățat-o foarte bine!

Trage aer adânc în piept și atent, analizez tortura care nu-mi dă pace. Ciufulită, cu ochi scânteietori și desueți, cu gura strâns lipită, se pune la masă, aruncând priviri diabolice.

— Nu, nu am învățat-o nimic. Ea singură a învățat, cred că și ceea ce nu știu eu.

Cum se poate? Antonia, cu lingurița în bol și atenția spre cereale, molfăie în liniște. Are o expresie dură, de om care a suportat toate schingiuirile și torturile posibile. La doar opt ani, fata mea pare un adult.

— Poate, vreo genă de-a mea.... șuier eu, gânditor.

Paola cu mâinile pe masă o privește pe fată și îi zâmbește ademenitor. Îmi vine să le iau în brațe pe amândouă și să fug cu ele, unde voi vedea cu ochii. Dar uit că încă n-am căzut la pace cu cea mică.

Soneria sună disperată, de două ori. Mă ridic de la masă, cu greu, lăsând în urmă păpușile iubite. În prag, poștașul îmi dă să semnez o hârtie venită de la spital. Ce o fi? Îi semnez, închid ușa cu grijă și mă întorc la ele.

Mă las căzut pe scaun, cu o grimasă preocupată, în timp ce limba mi se încurcă în cuvinte, în silabele tremurate. Desfac scrisoarea și o citesc.

*"Către domnul doctor Antonio Fognini,*

*Având în vedere ultimele circumstanțe, am primit câteva reclamații de la pacienții dvs. Le-am verificat și spre marea noastră surprindere, am constatat că ei aveau dreptate. Recunoaștem că sunteți un chirurg prolific, unul care aduce o mare onoare și cinste spitalului San Carlo Borromeo din Milano, cu toate acestea vă rugăm să semnați demisia pe care o prezentăm. Ați făcut un jurământ când ați hotărât să deveniți doctor, iar acum, se pare că nu știți pe ce lume vă aflați, având în vedere ultimele săptămâni încărcate de pacienții uitați pe listele de așteptare. Spitalul nu doarme, din contră, avem nevoie de chirurgi care să fie trup și suflet alături de pacienți și să le ofere cele mai bune tratamente.*

*Cu părere de rău,*

*Giuseppe Fountain"*

Sunt înfrânt, înfrânt cu propriile mele arme. Ce am făcut? Tot ce mi-am dorit a fost ca iubita mea, Paola să fie bine, să o vindec, să-i fac transplantul acela de inima și uite, nu am să mai reușesc. Cum voi mai putea să fiu primit în alt spital? Mai sunt destule în oraș, dar, acesta a fost cel mai bun. Aici m-am simțit acasă și știam că orice fac, va fi pentru binele lor. Când m-am pierdut? În ce moment? Oare să blestem ziua în care am cunoscut dragostea? Și, mai ales, de ce spun ei că am neglijat pacienții? Am fost acolo pentru ei, oricine poate confirma.

Mă las în scaun târât parcă de un leșin. Paola mă privește consternată, neștiind ce să mai adauge la această profundă dezamăgire a mea.

— Dragul meu, îmi pare....

Nu o mai aud și mi se pare că vorbește singură. Mă îndrept spre dormitor și mă pun în pat, lăsând lacrimile să-și arate calea, ca atunci când am fost copil și plângeam de tristețea certurilor din casă. Nicicând nu m-am simțit mai umilit. Ce pot să fac? Ce soluții am? Parcă Paola nici nu mai există. Pentru mine, spitalul nu a fost doar un vis, a fost propria realitate pe care am îngropat-o cu amărăciunea mea. Oamenii aceia, pacienții mei care veneau la control, unde vor merge? Unde mă vor găsi?

În ușă, ea, se apropie de mine și îmi face semn să tac. Se așază în pat, acoperindu-și trupul firav și îmi ia mâna în palma ei rece.

— Totul va fi bine! O să vezi!

Nu, să o ia dracu de gândire pozitivă! Să nu mai aud de aceste înflorituri când mintea mea nu mai încape în corpul ăsta înșurubat. Ce înseamnă bine? Ce înseamnă rău? M-am strofocat atât de mult să găsesc soluția optimă pentru ea și am pierdut un rai! Vreau să-mi arunc la gunoi toată dragostea asta! Prea mult am suferit pentru ea! Prea mult...

— Lasă-mă în pace! Te rog! Dacă nu ai ceva mai inteligent de spus, mai bine taci!

O rănesc, o lovesc exact acolo unde doare mai tare, acolo în inima ei. Poate că sunt un trădător, un nenorocit, un mizantrop, dar ea îmi

cunoaște starea? Poate să-mi ghicească mânia aruncată în grabă? Poate să-mi redea sufletul sfâșiat înapoi? Nu!

— Bine, atunci. Vom pleca. Te comporți ca un copil și o să-ți pară rău. Foarte rău! Dar, ai să vezi tu, atunci când viața mea va fi inexistentă și trupul sub pământ. O să plângi, Antonio. O să plângi și nu vei mai avea ce face. Eu n-am să mai fiu acolo.

Se ridică din pat și eu fără să mai gândesc, o zbughesc către ea. Nu pot să o las să plece. Are dreptate. Zilele ei sunt numărate iar eu fac pe ofensatul când inima ei suferă atât de tare. Ce mizerabil sunt!

— Te rog, iartă-mă. Sunt supărat. M-au dat afară de la spital. Și din păcate, nu am să mai pot să te operez.

Ochii ei par de piatră dar, eu știu că ascund o suferință profundă. Vrea să pară puternică, să nu o intereseze de noi, însă, din păcate, nu mă poate minți. O iau de mână și revenim în pat, unul lângă altul, îmbrățișați și goi.

### *Trecut*

Momentele cu ea treceau atât de rapid, ca o clipire din ochi. Zilele mele urmau un traseu clar definit, spital, Paola și acasă. Minciuna din fiecare zi o irita la maxim pe Marisa care era în stare să vină la cabinet, doar să mă ia de acolo la o oră normală. Nu mă lăsam învins de ea, și precum un animal care își dorește prada mâncată de vie, o atenționam cu întârzierea și mai mare, dacă mă scoate din nervi.

În schimb, Paola mă înțelegea. Se lăsă de băut așa cum îmi promisese și începuse să-și vadă de viața ei, având grijă atât de corpul fizic cât și de cel psihic, muncind. Își găsise un loc de muncă stabil, într-o cafenea, unde seară de seară, pianul o acompania pe ritmul iubirii. Deseori îmi încânta auzul cu aroma senzuală a muzicii, a sensibilității și a atingerii tainice ce zăcea sub forma sunetelor armonioase. Era atât de departe, dar în același timp atât de aproape de ritmul stelelor și al tonurilor ecleziastice.

Murea nerăbdarea în mine să o sărut, să îi ating delicat chipul

fin și urma lăsata de pian pe degetele ei. Încet și sigur o dezbrăcam din priviri, o alintam și îi aduceam în viață, pasiunea de a trăi. Ducea muzica la un alt nivel când mă aflam lângă ea. Iar când zidurile nopții ne despărțeau, teama își făcea loc în sufletele noastre, oare vom mai prinde o altă zi împreună?

Într-o zi, eram la spital, având o serie de probleme cu pacienții care nu-și dădeau seama de răul ce-l provocau stresul și necazul. Mulți dintre ei, tăceau nervoși și plini de obidă și își încercau norocul aprinzând în mine sentimente acute. Mă rugam la Dumnezeu să-mi dea o nouă scânteie, un nou suflu, ca să pot să duc la bun sfârșit garda. Eram topit, ars, sugrumat de veșnicele probleme ale celor care veneau la noi și nu aveam un răspuns pentru ei. Chiar în acea zi, a venit la mine, un domn. Nu avea mai mult de șaizeci de ani. Cu pălăria pe cap, îmbrăcat modest, într-un sacou vernil și pantaloni maronii lucioși. Transpirația îi curgea pe față și simțea că nu mai are aer. A intrat în cabinet și s-a pus rapid pe scaun. Întotdeauna mă aștept ca astfel de oameni să fie mai greu de consultat.

— Mi-e rău, *dottore* Antonio... mi-e rău... nu știu, cred că urmează să am ceva infarct, naiba știe... habar nu am... zic și eu ce am mai aflat de la alții.

Oamenii sunt uneori atât de vulnerabili, având ipohondrii dese. Chiar dacă le este rău, nu mereu simptomele duc la diagnosticul propriu zis. Mă uitam la bărbat și îi vedeam transpirația lucindu-i pe frunte, în timp ce mâinile și picioarele îi tremurau.

— Eu zic să vă liniștiți, este cel mai bine. Inspirați și expirați de câteva ori, pe nas, iar apoi vă rog să veniți aici pe pat.

Omul făcu întocmai, iar după un minut se prezentă pe pat, târșâindu-și picioarele. Îl văzusem palid, cu cearcăne adânci și un puternic sentiment de pierdere a individualității. Uneori ne pierdem capul în lupta pentru sănătate și ascultăm orbește orice sclav al medicinei tradiționale.

— Haideți să vedem, ați făcut ceva efort fizic?

Stetoscopul îmi șoptea timid cum bătăile inimii acelui om erau neregulate, iar pe moment inspirația îmi spunea că are fibrilație atrială.

— Nu, nu, niciun efort. Am stat doar în casă, am mâncat cu soția mea, și dintr-odată, m-a lovit ceva în piept.

Uram să îi trimit pe oameni acasă fără să fiu sigur de problema lor. Un diagnostic pus întâmplător nu salva pe nimeni, iar pe doctor îl putea trimite dincolo de gardurile închisorii.

— Bătăile inimii vă sunt neregulate. Haideți să vedem și ce zice EKG-ul .

I-am pus firele pe corp și ascultam neabătut mintea mea șugubeață care căuta rezolvări. După un scurt timp, au venit interpretările. Ritmul inimii era praf. Nu mai avea nicio rezonanță, niciun echilibru și omul nostru se pregătea încet dar sigur de un posibil infarct. În astfel de cazuri, dubiul nu mai ajută, trebuie să fii atât de atent la tot ce spui și faci, la tot ce trimiți spre pacient, încât sentimentele musai să fie uitate într-un colț al inimii.

— Nu vreau să riscăm nimic, vă rog, trebuie să vă internez de urgență.

În timp ce omul se îmbrăca, o doamnă doctor rezident îmi deschise ușa la cabinet.

— Domnule doctor, avem o urgență jos la ambulanță și nu ne descurcăm fără ajutorul dvs.

Eram copleșit, omul urma să trăiască un infarct de proporții și ăștia mă puneau să alerg spre alte cazne.

— Nu pot acum, Lidia, am un pacient ce trebuie internat de urgență!

Urletul meu se auzea până în holul unde alte zeci de persoane așteptau după mine. Nu eram singurul chirurg competent din spital și totuși ei se bazau doar pe mine.

— Nu, îmi pare rău, dar domnul doctor Alberto Canalia, a cerut să veniți acum.

Privirea mea fioroasă nu cred că ajunsese ușor la ea. În gând,

o înjuram de mamă, tată și toți sfinții, deși eram conștient că nu e de vină cu nimic. L-am trimis pe pacient la internări și am urmat femeia ce venise după mine.

Alberto era lângă un bărbat de treizeci de ani, ce nu mai avea conștiință, fiind foarte aproape de întâlnirea cu îngerii. L-am palpat, notându-mi caracteristicele și simptomele avute. Părea atât de aproape de cer, și totuși, noi eram acolo să-l salvăm, să-l scoatem din gheara morții.

— Antonio, îmi zise Alberto, după ce l-am trimis pe bărbat în sala de operații. Vreau să văd ce poți să faci. Vreau profesionalism și competență. Știu că tu ai învățat să operezi și ești un chirurg bun. Mă bazez pe tine. Salvează-l!

Mintea mă dusese prea departe de caz, fiind încă cu pacientul anterior, cel cu infarctul. Prima oară când aveam în cârcă o responsabilitate uriașă, viața unui om. Mai operasem, ce-i drept, dar cu programare. Și operațiile erau minim-invazive: înlocuiri valvulare, bypass coronarian, repararea și înlocuirea valvelor inimii, tratament chirurgical endocardic, intervenții endovasculare, operații in caz de aritmii etc. Această operație era extrem de complexă. Transplantul cardiac urgent. Omul dacă nu era operat, murea în douăzeci și patru de ore. Mai operasem de câteva ori pe cord, dar cu programare. Ceea ce era diferit, fiindcă aveam nevoie de timp să mă documentez, să caut cele mai bune soluții. Iar atunci, așa pe loc, într-o grabă amețitoare, puteam să fac cea mai mare greșeală.

Am intrat în sala de operații, având în minte și în inimă un singur scop: salvarea bietului pacient. La treizeci de ani să ai probleme cu inima, este strigător la cer. Abia dacă apucase bietul om să se bucure de viață. Poate nici nu știa ce înseamnă să ai o soție, să ai o amantă, să ai un copil. Și eu, eu eram pus în ipostaza de a fi un mini Dumnezeu. De mine depindea dacă murea sau trăia. Tot ce învățasem în atâția ani de școală, apoi de practică, era ca un test pentru acel moment, când mă pregăteam cu bisturiul să îi deschid toracele.

Abia puteam să mai respir, uitându-mă la colegii mei și asistentele ce încercau să-mi sugereze că va fi bine. Nu eram și nici nu sunt vreun fan al gândirii pozitive, mai ales în momentele în care viața unui om depinde de ceea ce știu și pot să fac. Transpirat, cu inima bătându-mi tare în piept, am lăsat toate prejudecățile și viziunile deoparte, apucându-mă de operație. Bărbatul, avea o barbă subțire și un chip blând, de introvertit. Îl analizam în timp ce în mintea mea turuia cartea de anatomie. Am început operația, înfigând bisturiul în toracele lui, și examinându-i inima. Pentru cele câteva ore, îi pusesem o inimă falsă care să-l ajute și am început să tai. I-am pus inima nouă și am avut grijă să îl închid la loc.

Așteptam toți înfrigurați, semnalele vieții în acel pacient, inima să-i bată din nou, natural. După câteva minute, miracolul s-a produs și inima și-a început repertoriul. Leșinat de bucurie, am ieșit din sala de operații, trântindu-mă pe un scaun. O domnișoară blondă, se apropie de mine.

— Domnule doctor, mai trăiește iubitul meu?

Puteam citi în ochii ei teama, izolarea și singurătatea. Nu eram sigur ce să-i spun, fiindcă nu se trezise încă, dar inima îi funcționa.

— Da, dar nu s-a trezit momentan. Mai așteptăm.

Am ieșit de pe culoar și m-am repezit în biroul lui Alberto, ce era pe atunci șeful meu.

— Dacă ai vrut să mă testezi, ți-a ieșit. Am avut o operație pe cord a naibii de dificilă. Credeam că nu o mai scot la capăt.

Se uita la mine zăpăcit, parcă nevrând să creadă că vorbesc cu el. Ochii i se mișcau din stânga în dreapta, atât de rapid, că îmi era greu să-i urmăresc.

— Încă nu e gata totul. Până pacientul nu se trezește, nu poți spune că ai terminat. Sau ce, tu încă mai crezi în zicala aceea: operația a reușit, pacientul a murit? Noi aici nu ne jucăm cu asta. Așa că încă nu te simți atât de mândru de tine.

Convingerea mea că avea ceva personal cu mine căpătase o

formă. Vechi dușmănii, invidii și mai ales stăruința aceasta că el e mai bun decât mine, ne făcea să ne umilim de fiecare dată când apucam.

— Nu, nu am zis asta, te rog, nu interpreta. Te-am anunțat doar, că am terminat partea cea mai grea. De restul, se ocupă Doamne- Doamne.

Își luă ochelarii de la ochi, venind mai aproape de mine.

— Nu, noi suntem aici cei însărcinați de către Divinitate să facem oamenii bine. Am făcut un jurământ, Antonio. Iar tu, cel mai mult dintre toți, îl încalci fără pic de simțire. Crezi că nu-mi dau seama ce e cu tine? Am primit numeroase rapoarte cum că ești veșnic cu capul în nori și nu dai tratamente adecvate, oamenilor.

Era rândul meu să atac, să-i spun câteva, încât să i se înrădăcineze în căpățână. Cum putea să fie atât de cinic, de barbar, după tot ce am muncit? De la el am învățat tot, el mă luase în primire încă de când eram rezident și tot el să aibă boală pe mine?

— Nu știu de unde ai auzit tu așa ceva. Nu e deloc adevărat!

Se ridică de pe scaun și veni mai aproape.

— Am cazuri reale și dosare ale pacienților pe care nu i-ai tratat așa cum scrie în cărțile de medicină. Și azi ai făcut o greșeală colosală! Omule, tu pe ce planetă trăiești?

Nervii mi se jucau în cap și mai aveam puțin să nu izbucnesc. Totuși, m-am abținut eroic și pe un ton mai apăsat l-am întrebat.

— La ce te referi?

Se retrase iar la masă, își puse ochelarii pe ochi și îmi arătă dosarul pacientului de dinainte.

— Omul ăsta, avea atacuri de panică și tu l-ai trimis la internare! Cum naiba, măi Antonio? Chiar nu mai știi să faci diferența între anxietate și atac de cord?

Stupefiat, m-am lăsat și eu în jos, pe scaun. Remarcile acide zburaseră de mult din vocabularul meu, așteptând o replică mai bună. Pacientul de care îmi fusese atât de teamă să nu facă un infarct, de fapt, era un anxios. Îmi venea să-mi smulg părul din cap!

— I-am făcut un EKG, l-am ascultat la inimă și toate indiciile dădeau spre începutul unui infarct. Cum naiba să fie anxietate?

Îmi râse în nas, după care continuă.

— Uite așa bine, omul nu are nimic. I s-au făcut toate examinările și analizele. Va fi trimis acasă. Te rog, du-te și tu și te odihnește și vedem mâine ce va fi.

Am ieșit ca un împiedicat din cabinetul lui, înjurându-mi în gând incapacitatea de a fi mai concentrat și atent. Mă tot gândeam ce să fac, să merg acasă, să merg la Paola, nu aveam parcă chef de niciuna. Până la urmă alesesem să merg acasă și să mă pun serios pe recapitulat toate simptomele infarctului. Nu că nu le-aș fi știut ca pe Tatăl Nostru.

Marisa era deja în pat și când mă văzu așa de zdrobit și secătuit de puteri, se prinse de brațele mele.

— *Amore*, ce obosit ești! Hai în pat, eu și Patrizio, abia așteptam să vii.

Primirile acestea mă făceau și mai irascibil, având în vedere conștiința mea pătată. Eram un păcătos ce iubea alta femeie și nu-mi mai păsa de soție și copilul ce urma să se nască. M-am pus în pat, cu cartea de cardiologie în mână, lăsând-o nesatisfăcută pe Marisa.

— Of, la muncă înveți, acasă înveți. Când ne mai simțim și noi bine?

Cartea își deslușea secretele și eu auzeam doar frânturi de sunete indecise.

— Când nu voi fi atât de obosit.

Terminat eram, să spun drept. Nici nu știam în ce zi mai venisem atât de despărțit de lumea aceasta. Parcă nici aerul nu-mi mai era de folos. Îi scrisesem un sms Paolei, cu dulcegării și siropuri și m-am pus să dorm, afectat de toată ziua ce a trecut. Simțeam că partenera mea nu era în acord cu mine, tocmai de acea, preferam să fiu un bădăran și să nu o las să mai ajungă la părțile mele intime.

Dimineața următoare, eram prezent la apel, cu zâmbetul pe buze.

Eram conștient că de data asta nu voi mai greși niciun diagnostic. Când am ajuns, în cabinetul meu, Alberto își începu pledoaria.

— Antonio, fă-ți bagajele. Pleci în după masa asta la Bologna, unde vei avea un curs despre operația de transplant de cord.

Marcat vizibil de cuvintele lui aspre, mi-am luat un alt zâmbet fermecător și am ieșit din curtea spitalului. Am sunat-o pe Paola să-i spun să-și facă bagajele căci plecăm împreună, undeva unde iubirea noastră nu mai avea limite. Eram singurul doctor trimis la acel curs, deci nimeni nu avea să ne stea în drum și puteam să ne luăm o singură camera. O săptămână de iubire, de dezmăț, de lacrimi de fericire. Bucuria ei când mă auzi nu putea fi străbătută în cuvinte, așa că m-am dus frumos acasă, unde Marisa tocmai pregătea *Focaccia di Recco*.

— Pai nu ești la școală, azi?

Era îmbrăcată destul de provocator, într-o fustă scurtă și o bluză bleumarin, iar părul îl avea prins în coadă.

— Nu, am liber până la doișpe. Tu, cum de ești acasă, la ora asta?

Încercând să par fără chef, am mormăit realitatea la care eram supus.

— Oh, iar o săptămână? Ce o să mă fac, fără tine? Ia-mă și pe mine, *amore*, te rog!

Asta mi-ar mai fi lipsit! Să merg cu soția și amanta la curs. Nu știam cum să o dreg dar, curând aveam deja tot arsenalul de scuze pregătit.

— Nu se poate, *bella*, știi bine că nu pot lua pe nimeni cu mine. Ăștia de la spital sunt niște zgârciți și nu fac rezervări decât pentru o persoană.

Am încercat să o dreg, să o împac, promițându-i că după ce vin înapoi, o va aștepta o noapte fierbinte de amor. Mi-am făcut rapid bagajul și am pornit spre blocul Paolei. Ea mă aștepta cuminte, îmbrăcată simplu, aranjată și cu un mic troler la mână.

— Ce bine arăți! Ca o zeiță! Hai să mergem...

S-a conformat și a venit în dreapta mea, sărutându-mi buzele ce o așteptau. Fusesem mult mai sărac fără gustul ei dulce și abia așteptam să o simt din nou în brațele mele. Am început să discutam vrute și nevrute, îi povestisem inclusiv cum am început eu medicina, cu ce speranțe, cât învățasem, până am ajuns la capitolul spital și problemele din el.

— O să se rezolve toate, vei vedea.

Uram că iar pomenea de acel bine imaginar.

— De unde știi? Tu mereu atât de optimistă. Nu știu ce cauți cu un pesimist ca mine. Pardon, cu un realist, voiam să zic.

Își mușca buzele, își prindea părul, își trăgea bluza sub pantaloni, toate într-o manieră prea sexy pentru a fi desconspirat aici. Îmi ardeau organele interne după ea, iar fiorii se jucau de nebuni tot drumul. Voiam să știu despre ea, atât de multe, să o cunosc, să o simt, să îi fiu confident și amant, iubit și psiholog, sfătuitor și hoțul inimii ei.

Îmi doream să mă iubească până dincolo de cer și să ne împreunăm mâinile până ajungem la soare, unde să implorăm pe Dumnezeu să ne mai lase să respirăm o dată dragostea aceasta. Nu, nu se putea consuma și eram perfect lucid și conștient că nu mai aveam o altă șansă să mă întâlnesc cu o iubire ca aceasta, pură și devoratoare.

Paola era tot ce puteam visa, spera și crede. Iar conștiința mă anunța că tot ce aveam puteam pierde într-o clipă. Dacă Marisa ar fi aflat despre noi, am fi fost adânciți în groapa dezolării.

Când am ajuns la Bologna, am luat-o în brațe și am sărutat-o ca un flămând și însetat. Nu îmi puteam desprinde buzele de ea, și nici nu-mi doream. Aroma ei, gustul dulce, privirea aceea, ochii ei căprui și veseli, toate mă duceau către același gând. Paola era iubirea vieții mele. Nu încăpea îndoială.

Zilele se scurgeau cu repeziciune și eu mă aflam în postura în care, trebuia să fiu foarte atent la curs, dar seara eram în brațele ei. Încercam să îmi ajut inima bolnavă de iubire să respire și pentru

altceva. Seara, când adormea, mă gândeam cu tristețe că poate șeful avea dreptate. Nu mai eram acolo în sufletul medicinii, eram în sufletul ei. Și asta putea să mă coste scump.

Într-una din zile, ajunsesem destul de târziu de la o mini petrecere cu doctori invitați. Paola mă aștepta doar în lenjerie intimă, un sutien de safir și tanga de culoare roșie, în rest goliciunea ei striga prin mine. Am intrat în cameră, i-am prins fața în mâini și am început să adulmec aerul dintre noi. Mă jucam cu ea, prostind-o că vreau să o sărut dar de fapt mă trăgeam și o lăsam pe ea să vină cât mai aproape. Când gura ei se apropia periculos de a mea, o acopeream cu sărutări, lăsându-mi amprenta asupra ei.

— Ești un hoț! Un hoț de iubire...

Furam tot ce puteam din ea, emoții, zâmbete, energia ei, gândurile. Și ea îmi fura mie toată ființa.

— Nu, tu ești hoața. Una de care nu mai vreau să mă desprind niciodată! Una pe care aș lăsa-o să mă jefuiască până la ultimul strop de energie.

Râdea, iar în râsul ei puteam să mă recunosc pe mine. Atât de frumoasă îmi părea, încât toate atingerile ei îmi fermecau pielea.

— Noi vorbim aceeași limbă, dar suntem prea străini ca să ne înțelegem.

Își afundase nasul în pernă și apoi mi-o aruncase în față. Frumusețea ei în acea seara dogoritoare îmi întărâtase toate simțurile. Lângă ea nu mai conta nicio altă poveste, doar basmul nostru. Ajunsesem să ador fiecare părticică a ei, oricât de neînsemnată era. Defectele trecuseră linia subțire demarcată a sensibilității mele iar calitățile înfloreau și se deschideau în fața mea precum un trandafir. O sărutasem înfocat, măcinat de cruda alegere a fericirii mele în detrimentul suferinței celeilalte. Însă această groaznică iubire ce pusese stăpânire pe mine mă tortura cu toate forțele.

— Ai mai fost așa de fericit cum ești acum, Antonio?

Paola mă ardea cu flacăra din privirea ei și m-am întors pe spate,

gânditor. Să fie ea sursa fericirii mele? Ea? Unde a dispărut medicina? Oamenii pe care doream să îi vindec, extazul unui doctor ce ar da orice pentru știință? Toate astea rămăseseră atât de departe, încât aproape nu se mai vedeau.

— Nu știu ce să-ți spun. Beatitudinea, nu făcea parte din ființa mea, până la tine. Trebuie cumva să mă adun, să îmi păzesc emoțiile, trebuie. Unde mai sunt eu în această ecuație când tot ce văd ești tu?

S-a aplecat în fața mea, mi-a mângâiat obrazul și apoi cu buzele mi-a atins finuț gura.

— Acolo unde dragostea există, nicio suferință nu o poate atinge. Iar eu sunt parte din tine, de asta mă vezi mereu, așa cum și tu ești în fiecare celulă și atom al meu, *dottore*!

I-am ridicat încet capul și mi-am apăsat brutal buzele pe gura ei roșie. Avea deja semne de mușcături, de la sălbăticia cu care îi prindeam uneori buza de jos. Scotea un geamăt melodios de câte ori mă pierdeam în sărutările ei. Ea se lăsa pe spate și apoi continuam cu gâtul, sânii, abdomenul, coapsele.

— Ai un corp perfect, *signorina*! Unde l-ai lucrat?

Ochii îi străluceau la fiecare mișcare a mea pe trupul ei.

— O să râzi, dar nicăieri. Mai fac exerciții acasă, din când în când. Mai ales când îmi amintesc că sunt fericită cu tine, *mi grande amore*.

Fericirea ei însemnam eu. Fericirea celeilalte însemna un copil. Nu știam încotro să mă îndrept, însă eram tot mai prins în această dulceață de emoții nebune. Ce simțeam pentru ea, nu simțisem niciodată. O pasiune de necontrolat ce îmi curgea prin vene și nu-mi dădea voie să mă orientez spre alte lucruri.

— De ce nu ai fi fericită, scumpa mea?

Se ridică în capul oaselor și îmi mângâia obrazul.

— Fericirea e relativă. Pentru mine, fericirea constă în nopțile pasionale cu tine, în atingerile tale, în atenția ta. Nu știi câte nopți mă găseau singură, în depresie, fără niciun strop de viață, căutând măcar o picătură de bucurie. Nu exista așa ceva în sufletul meu.

Rămăsesem pironit în mijlocul patului, gândindu-mă.

— Și dacă nu m-ai fi avut niciodată? Dacă totul ar fi fost un vis frumos, platonic?

— M-aș fi înecat în alcool până aș fi murit.

Confesiunea sumbră a dispariției ei de pe planetă îmi zgudui toată ființa. Există oameni pentru care nimic nu e mai important decât persoana cealaltă, și eu mă întrebam, oare cărei categorii aparțineam? Nu știam să iubesc și nu iubisem niciodată cu atâta patos. Pentru mine, iubirea pe care o simțeam pentru Marisa, credeam că e suficientă astfel încât să pot să îmi văd de carieră. Nu era suficient. Căci, până la Paola, nu cunoscusem niciodată ce înseamnă pasiunea.

— Nu, nu ai fi murit. Bărbați mai sunt. Cu siguranță ai fi găsit pe altcineva.

— Antonio, bărbații au murit și au dispărut din sufletul meu. O parte din mine nu vrea să spună nimic, însă am avut momente în care voiam să dispar și eu. Mai ales atunci când....

Se oprise pentru un moment și lacrimi îi răsăreau din ochi.

— Când ce?

— Când am fost violată.

Am tăcut. Mă băgam mult prea mult în viața ei. Iar trecutul, e trecut și nu mai poate să fie adus la suprafață. Nu trebuie. Dar ea continuă.

— Acel moment când trei tipi m-au prins și au profitat de mine, a fost cel mai dureros eveniment. Erau morți de beți. Nici măcar nu știau ce fac. M-au prins și au dat în mine... Doamne!

Credeam că va cădea leșinată pe mine, dar și-a revenit repede în simțiri.

— Nu mai vreau să-mi amintesc. Dar știu că în acel moment mi-am dat seama că bărbații au dispărut pentru totdeauna din inima mea. Până la tine. Tu ai fost cel care a declanșat bătăi noi de inimă, fluturi în stomac.

— Și totuși, putea să nu fie nimic, Paola. Puteam să nu accept să te primesc în viața mea. De ce te-ai agățat așa puternic de mine?

Se puse pe pernă și se uita la mine, având încă urma lacrimilor în ochi.

— Nu știu să-ți spun. A fost o atracție la prima vedere. Un moment în care am știu, tu ești bărbatul vieții mele și nu vreau pe altcineva.

— Da, dar sunt însurat. Nu am libertatea de a fi cu tine mereu.

Cu degetele îmi atinse delicat pielea și toți fiorii se strângeau pe mine.

— Știu, e durerea cea mai cruntă. Durerea pe care o trăiesc zi de zi. Spaima că poate totul se va termina timpuriu. Că poate îmi vei spune adio, pentru totdeauna. Și eu nu am să reușesc să mai respir.

Am acoperit-o cu plapuma și i-am pupat ochii frumoși, lăsând-o să adoarmă. Era în brațele mele dar cine știe pentru cât timp?

Într-una din seri, aveam un chef nebun să mă plimb cu ea prin centrul orașului, să vizităm Bologna ținându-ne de mână ca doi îndrăgostiți, să vedem principalele obiective turistice ale orașului, fără ca nimeni să mă recunoască și să mă taie în bucățele, aruncându-mă la câini. I-am spus ce aveam în plan și ochii ei s-au făcut dintr-odată mari, senini și voioși.

— Oh, păi era și cazul, *amore mio*! Suntem aici de câteva zile și abia dacă am ieșit din văgăuna asta.

Am lăsat-o să se îmbrace, exact așa cum simțea, fără să intervin în modul ei de a fi. Când iubești, nu poți impune celui drag opinia ta asupra felului de a fi, sau de a se îmbrăca. Paola era oricum, excesiv de modernă deși hainele ei nu mereu spuneau asta. M-a surprins plăcut, îmbrăcând o rochiță albastră, cu volănașe, care i se mula perfect pe corpul ei frumos. I-am întins brațul și am pornit spre centrul orașului, *Piazza Maggiorre*.

Mă simțeam liber, liber și îndrăgostit, respirând din plin viața

și toate slăbiciunile ei. La brațul meu, frumoasa mea Paola, cea în care vedeam întruchipându-se tot universul meu. Îmi satisfăcea orice nevoie, oricât de mică, oricât de banală și niciodată nu ieșea din cuvântul meu. Îmi era fidelă în toate sensurile.

Am admirat în aceea seară clădirile și zona frumos amenajată, biserica San Pietro, statuia lui Neptun și ne-am așezat la o terasă. Am comandat o băutură cu gheață și cea mai bună pizza din regiune.

— Dragule, sunt fericită că am ieșit și suntem aici, față în față, împreună, ca doi oameni normali.

Am aprobat-o zâmbind și privind în jurul meu, către oamenii care se perindau fără nicio emoție ascunsă.

— Și eu sunt fericit. Mă crezi? Lumea nu e așa cum o vedem noi. Lumea e rea, Paola. Crezi că în Milano nu aș vrea să ies cu tine? Mi-ar face o plăcere maximă. Dar știi că nu se poate. Așa cum și eu sunt conștient că nu ne putem bate joc de ceilalți.

Se uita în jos, la farfurie, adulmecând mirosul înțepător al usturoiului ce ieșea din pizza Carnivora. Își puse mâinile pe obraz, stând așa gânditoare, preț de câteva secunde.

— Ce e cu tine? Doar știi cum e situația noastră.

Apoi dintr-odată, izbucni.

— Da, Antonio! Din păcate știu. Și cred că și tu știi că sunt doar o afurisită de amantă! Doar atât și nimic mai mult. Însă ce mă șochează este cum poți tu să dormi liniștit lângă ea, fără să o mai iubești. Cum? Cum poți să accepți să respiri fără să simți iubirea aia magică a noastră? Asta mă doare!

I-am ridicat fruntea și am sărutat-o ușor. Ea avea impresia că nu o înțelegeam, că îmi convenea de minune să mă joc cu viețile celor două femei. Din potrivă, aș fi dat orice ca ele să fie fericite. Însă pentru acel moment...

— Antonio, *ma que cosa fai?*

Mi-am întors privirea și speram din suflet, ca acele cuvinte să curgă de undeva din mine, nu din exteriorul meu. În fața mea însă stătea un fost coleg de facultate, ce se specializase în cardiologie.

— Angelo! Ciao.

M-am ridicat și i-am strâns mâna. Avea o putere de nezdruncinat. A mea era moale și transpirată și se putea vedea cum mă frământam pe interior. Angelo venise la nunta mea cu Marisa. Iar prezența unei alte femei, dădea mereu de bănuit.

— Uite, sunt bine, cu o colegă, asistentă.

I-am prezentat-o pe Paola, iar ea mai avea puțin și îmi dădea în cap. Nu o înțelegeam. Parcă voia cu tot dinadinsul să fim descoperiți.

— Mă bucur să te văd și să știu că ești bine.

— Da, sunt, acum avem niște cursuri de specialitate, de asta mă aflu aici.

Credeam că vrea să se pună jos lângă mine, când trase de un scaun, însă rămase în picioare.

— Marisa ce face? Copiii? Nu vin?

Veșnica problemă ce-i frământă pe oameni. Dacă ești însurat, musai să ai și copii. O concepție învechită pe care nu o puteam înghiți.

— E gravidă, va naște peste câteva luni.

— Oooo, felicitări! Hai că nu vă mai rețin. Mi-a părut bine, Antonio!

Se retrase și aveam vaga impresie că venise doar pentru a mă testa. Dar de ce ar fi făcut asta? Plus că nu mai vorbise de ani buni cu Marisa, așa că nu putea să fie asta. Devenisem paranoic și aproape tremuram. Pizza nu mai avea niciun gust iar Paola se transformase într-o statuie fără viață, cu chipul adâncit în tristețe.

Ochii ei mă implorau să o salvez de la rușine, dar buzele vineții mă dojeneau cu asprime. Eram parcă în mintea ei, când am realizat că nu mă dorește aproape. Voia să plece, cât o țineau picioarele, departe, unde lumea să nu o mai atingă cu vorbe false. Priveam în jur și vedeam doar aroma îmbătată a iubirii, oameni care-și doreau moartea din cauza suferinței ce ți-o provoacă o despărțire. Cum aș putea eu să mă salvez de la moartea inimii mele fără să mă doară? Fără să simt zbuciumul și muzica ce țiuie în ea? Fără să mă apese și

să îmi dea palpitații? Cum e și soarta asta! Eu care cos și pun inimi la loc, le întregesc sau le scot, nu sunt în stare să mă vindec pe mine, de această boală, numită iubire. Unii ar spune că e un sentiment frumos, ceva ce simți o dată în viață dar aș putea să-i contrazic.

Lângă noi, se pun doi îndrăgostiți. Se țin de mână, se privesc în ochi, împărtășindu-și trăirile. Terasa începe să devină populată, oamenii mișunând în jurul ei, de ceva timp, iar eu stau și admir stelele, sorbind din băutura rece și dăunătoare.

Beau și încep să râd, ca un animal scăpat din cușcă. Dacă dragostea-i frumoasă, eu mă predau!

Dar nu e! Lovește atât de rău tocmai când crezi că ți-e cel mai bine. Când ești mai fericit. Pac! O palmă. Și una de aia de îți sună-n cap mult timp după ce ai primit-o.

Da, e o nenorocire să-ți pierzi partea din inima ta fiindcă ai dat-o altcuiva care a preferat să se ascundă.

M-am întors spre ea, așteptând să spună ceva sau să tacă pentru vecie. Așteptam. Dar am rămas cu atât. Eu și ea, o terasă, stele și iubirea noastră ce a apus încă înainte să răsară.

# 9.

*Iubirea, iubirea, câți n-ar da orice pe lume să aibă parte de un strop de afecțiune din partea altei persoane? Căutăm mereu, în alții, ceea ce avem deja în noi înșine. Am realizat asta, târziu, dar iată acum sunt cu conștiința împăcată. Nu voi fi niciodată mai mult de o biată amantă ce își așteaptă rândul la mângâieri și sărutări. Ea va fi prima întotdeauna, privilegiată de onoarea de a-i fi soție. Oricât m-aș zbate eu, orice aș face, oricât l-aș iubi, nu am să pot să o ajung din urmă niciodată.*

*Păcatul meu e că am ajuns prea târziu. M-am născut când nu trebuia și în circumstanțe aleatorii. Nu am avut norocul femeii din viața lui. Da, și eu sunt în viața lui, acum, dar într-o zi, totul va fi dat uitării și îngropat într-un mormânt frumos amenajat pe care scrie: aici odihnesc amintirile Paolei și ale lui Antonio. Tăcerea îmi e confidentă, iar arma ei, sublima vorbă îmi bruiază creierul. Prinsă ca într-un vârtej, un roller coster, accentuez lipsa stringentă a nevoilor mele: prezența lui, adorația, cuvintele ambalate măiestos, și mai ales sărutul înfocat. Când suntem amândoi, gură în gură, universuri paralele se deschid și ne aruncă în abisul sfârșitului.*

*Ce șanse am să fiu eu prima în inima lui? Niciuna. Sunt a doua. Sau poate nici atât. Poate nu sunt niciunde. Atât de trist acest sentiment ce mă încearcă.*

*Vraja lui, parfumul, licărirea din priviri, amurgul, toate îmi spun să plec, să nu privesc în urmă, căci mă pot întoarce și atunci cu greu aș scăpa din brațele sale.*

*Antonio, de ce nu pot renunța la tine, când inima îmi cere cu atâta stăruință?*

### *Prezent*

Îmi pregătesc sufletul pentru ce va urma, îi dau detalii, îl consolez, îi explic, deși știu că nimeni nu va reuși să mă convingă că mai am un sens pe acest pământ. N-am să mai fiu întreg, complet, total, fără ea în viața mea. Îmi va dispărea pe rând, vlaga, vitalitatea, onoarea, inima, mintea și la urmă, sufletul. Iar asta poate să-mi confirme certitudinea mea morbidă. Lăsăm în urma noastră, părți din noi, la fiecare eveniment traumatizant din viața.

Mă uit la ele, la fetele mele și intuiția îmi spune cum tot ce am trăit se va destrăma în mici fulgi de amintiri. Am pierdut un loc de muncă, un loc în care mi-am dat și ultima fărâmă de speranță, am țesut povești, am vindecat, am fost eu însumi. Un loc în care alinam oamenii și îi ajutam să se repună pe picioare. Am pierdut tot, dar credința în minuni și în dragoste, nu am pierdut-o. Nu mi-a fost luată încă, deși mai am momente când o las să curgă afară, ca să o regăsesc din nou, mai puternică.

Sunt cu Paola în pat, visător, când îmi amintesc de surpriza ce vreau să i-o fac. Clipele ce sunt numărate nu vreau să le petrecem într-un apartament anost, ci să-i ofer bucuria de a călători cu mine. Mă pun la calculator și tastez destinația următoare : Veneția. Până ea se va trezi, biletele vor fi deja în mâna mea.

În timp ce introduc datele în calculator, un gând demonic mă cuprinde. Riscul nu o fi prea mare? Poate ea să reziste unei călătorii cu avionul? Dacă am lua atunci mașina? Sau trenul? Cu trenul nu m-aș risca totuși, sunt o personalitate și știu că n-aș avea liniște de oamenii care vor dori un autograf sau să vorbească cu mine. Poate sunt un snob, poate cer prea mult de la ea. Cer viață când ea are moartea înfiptă în sânge.

O văd cum se trezește, mârâind ca o pisicuță și mă întind lângă ea, mângâindu-i obrazul ce parcă suspină .

— *Buon giorno, signorina*. Ai dormit bine ?

O sărut și parcă simt o vrajă frumoasă cum mă cuprinde, nelăsând loc voinței de a mă abține să nu o sufoc.

— Da, tu ? Știi...am visat ceva. Trebuie să-ți spun, fiindcă nu știu cât timp mai avem.

De câte ori mă ia așa, cu timpul, îmi vine să urlu și să-mi arăt pumnii către Dumnezeu. Dacă tot există, poate face minuni, nu? Iar timpul, timpul e relativ. La fel putem spune că nu știm nici noi când plecăm de aici, poate mor eu înaintea ei, poate nu, însă gândul acesta chinuitor de a ști în permanență că mai ai doar zile, săptămâni sau luni, nu face niciun bine stării ei de sănătate. Fața îmi e distorsionată și o iau de mână, o sărut și îmi așez capul la pieptul ei. Ea mă sărută pe frunte, și începe cu vocea ei caldă să-mi relateze visul.

— Se făcea că eram împreună, într-un loc magic, semăna cu raiul, știi? Plin de flori, culori marcante, vii, vibrante. Eram de mână, eu cu o coroniță pe cap, tu îmbrăcat la costum de mire. Pășeam pe o alee de frunze colorate iar în fața noastră era o poartă. Te-am strâns tare în brațe, ți-am zâmbit și ți-am mulțumit pentru dragostea ce mi-o porți. Iar eu m-am retras spre acea poartă, făcându-ți cu mâna.

Suspină melancolică și eu realizez ce vrea să spună visul. O ia de lângă de mine! De tot! Dar nu, nu cedez chiar de-ar fi să-mi pierd viața. A ei e mai valoroasă. Sunt un chirurg bun, dar femeia aceasta e exact întruchiparea ideală a zeiței pe care o adoram din copilărie. Gingașă, finuță, feminină, iubitoare. Rămâne cu mine, rămâne! Paola, dacă cumva pleci, vei distruge și ultima bucățică vie rămasă din mine! Nu, nu am să-ți dau voie, îți voi reteza calea, mă voi pune de-a curmezișul, voi trece peste demonii și îngerii care vor îndrăzni să îți ia sufletul, mă voi lupta cu ei, ca tu să rămâi aici, aici cu mine, scumpul meu odor!

Încă îi simt bătăile inimii. Îmi întorc fața spre ea, o prind de obraji.

— Ți-am pregătit o surpriză. Plecăm în vacanță!

— *Si*? Ultima?

Mă ridic și îi arăt biletele de avion. Ignor ultima ei frază și flutur hârtiile proaspăt scoase la imprimantă pe care scrie Milano-Veneția.

Cu o față curioasă și mândră, se ridică din pat și vine spre mine, întinzându-și mâinile spre ele.

— Dar, oare nu e riscant ? Pot merge cu avionul ? Dacă mi se face rău pe drum ? Dacă....

— De asta îți faci tu griji? Uiți cu cine călătorești? Cel mai bun chirurg cardiolog din Italia! Eu în locul tău mi-aș face griji pentru altceva. Să nu uit să-i satisfac capriciile, acestui doctor, și mai precis, să nu uit vreodată să-l iubesc!

Am luat în calcul toate probabilitățile, iar cu tratamentul medicamentos, nu ar trebui să fie nicio problemă. Sunt atât de mulți oameni care călătoresc, cu boli cumplite și care ajung întregi și nevătămați la destinație. Așa va fi și cu Paola. Este vacanța noastră în trei. Prima, după un timp îndelungat. O iau în brațe.

— Nu e, vei vedea că totul va decurge conform planului. Eu cu tine și cu Antonia.

Privește spre fereastră, unde soarele zgârcit își aruncă razele blânde. Începe să împacheteze și își mai aruncă ochii către mine din când în când, iscoditoare. Iau și eu geamantanul prăfuit din dulap și îl trântesc pe pat, și îmi îndes acolo câteva haine, de Doamne-ajută! Părul bălai al Antoniei își face apariția în cameră, somnoroasă.

— Mami, unde plecăm ?

— La Veneția, *amore*. Hai, îți împachetez și ție lucrurile.

Bagă niște ochi mari, nedumerită și o expresie împietrită. Ca la un clovn își ațintește privirea spre mine.

— Și dacă nu te vei simți bine ? Nu vreau să te pierd pe acolo!

O cuprinde cu brațele și o strânge tare, până începe să tușească. Paola zâmbește și îi prinde părul în două codițe.

— Nu mă pierzi. Mergem cu tati. Hai, îmbarcarea !

Drumul a decurs binișor, iar Paola pare că înflorește cu fiecare clipă petrecută în trei. Am auzit așa un caz, o tânără bolnavă de cancer, care știa că este pe ultima sută de metri. Fiind conștientă și împăcată cu sine că zilele îi sunt numărate a decis să plece cu familia

într-o vacanță. Iar acea vacanță a fost atât de intensă, trăită plenar, încât femeia s-a vindecat. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să se repete această istorie și cu ea. Ne-am cazat la un hotel în apropiere de Canalul Grande, *NH Collection Venezia Palazzo Barocci*, unul din hotelurile mele favorite, unde sunt mereu așteptat cu drag. Îmbinarea dintre vechi și nou, este asemănătoare cu moartea și renașterea. Trebuie să mori ca să reînvii. Antonia nerăbdătoare, nu bine ne-am acomodat că a mers la fereastră strigând să ieșim afară că ea vrea să viziteze orașul. Paola s-a întins puțin și eu mi-am înfășurat mâinile pe ea, privind-o ca un zeu ce și-a terminat opera și stă să își mijească ochii la ea.

— Nu dormim, doar ne odihnim puțin și apoi o luăm din loc.

Încântată, fetița stă și privește în depărtare, iar eu lângă mama ei, o rog în gând ca niciodată să nu uite de noi.

## *Trecut*

Caută și vei găsi, bate și ți se va deschide, iar viața îți va revela adevărata ta identitate. De câte ori nu ai auzit aceste predici? În *Basilica di Sant'Eustorgio* , râuri întregi de credincioși își etalau pioșenia, preamărind pe Cel de Sus în timp ce-și plângeau păcatele. Pierdut, într-o stare deplorabilă cerșeam atenția Tatălui Ceresc, întrebându-l ce era mai corect din punct de vedere Divin, să trăiesc în continuare cu Marisa, într-o nefericire crasă sau să divorțez și să-mi pasez bucuria spre Paola. Dilema îmi era cu atât mai mare, cu cât știam că orice aș alege, cineva va avea de suferit. Îmi plângea sufletul, și voia să iasă afară, doar-doar o să scape mântuit. Strângeam din buze, ducându-mi degetele pe icoanele sfinte și murmurând câte o rugăciune învățată de când eram copil. Credința mea adevărată era medicina, și nu veneram niciun sfânt sau înger, nici măcar nu eram sigur că există vreun Tată în Cer. Atitudinea mea de ateu declarat fusese confirmată încă de mic copil, când părinții în loc să mă îngrijească săreau cu bătaia sau cu reproșurile. Mâinile îmi

erau reci și obrajii brăzdați de lacrimi. De ce intrasem atunci în bazilică? Probabil ca să-mi demonstrez că am dreptate. Ieșisem mai vulnerabil și tot fără un răspuns precis.

Mi-am îndreptat pașii spre casa părinților mei. Nu îi mai vizitasem demult, fiind tot cu treabă și ocupat. Amintirile mă purtau spre locurile din copilărie și întâmplările care mă transformaseră în omul crud ce eram. Cred că decizia de a fi medic o luasem cu mult înainte să fiu la liceu. Îmi amintesc o întâmplare care mi-a transformat percepția în vindecarea oamenilor. Aveam șapte ani și mergeam spre școală în momentul în care, în fața mea, pe trecerea de pietoni, o fetiță, a fost lovită de o mașină. Aproape pusesem și eu piciorul pe șosea când autovehiculul a proiectat-o într-un stâlp. Inima mi-a rămas pe loc, fără putință de bătaie. Îmi amintesc cum șocat, am stat pironit locului, până în momentul în care ambulanța și-a făcut prezența. Șoferul, îngrozit o chemase fiind mai mulți martori la locul accidentului. Asistenții și doctorii au început să o resuscite iar pentru mine, ei au fost eroii zilei. Așa cum pentru mulți copii, Batman și Superman sunt un model, pentru mine oamenii aceia în alb au fost exemplul meu în viață. În gând, îmi ziceam *"când voi fi mare, voi fi erou ca și oamenii aceștia."* Părinții mă ascultau și se amuzau de mine, crezând că va rămâne la stadiul de vorbă-n vânt. Mulți copilași uită de promisiunile pe care și le fac atunci când sunt mici și după ce au crescut nici nu-și mai amintesc. Apoi se miră de ce nu sunt fericiți în viață. Consider că alegerea pasiunii și a muncii pe care o facem în viață, se vede din fericirea sau nefericirea noastră.

După ce am înaintat în vârstă am mai zis eu și alte meserii, precum cea de pompier, librar sau bibliotecar, astronom și avocat, toate în ordinea în care am dat de fiecare în parte. Inima și sufletul meu știau că mă voi îndrepta spre marea pasiune a vieții mele, medicina. Și uite, chiar așa a fost.

Prima întâlnire cu un medic a fost la patru ani când am avut aprindere de plămâni. Tulburat de boală ne-am urcat în taxi și am

ajuns în fața cabinetului. Soarele era sus pe cer, molcom în felul lui și norii pândeau să-l acopere. Tot înfofolit am ajuns gâfâind la ușă. Doctorul, un pneumolog foarte cunoscut pe vremea acea, mi-a zâmbit și m-a trimis la un pediatru, nu la fel de cunoscut. Doamna doctor era frumoasă foc, cu părul împletit, ochii albaștri și buzele cărnoase, din ce-mi amintesc. S-a uitat cum tremur, m-a consultat, m-a pus să respir încet și apoi rapid și m-a trimis înapoi la pneumolog. Aici, aceeași schemă. Îndurerat și abătut, mi-am lăsat privirea în jos.

— Băiete, va trebui să-ți iei concediu de la grădiniță, pentru un timp!

În mine înflorea speranța. Nu-mi plăcea deloc colectivul de acolo. Îi vedeam pe toți cum se zbenguiau și se legau mereu de mine că stau cu nasul în cărți. Deși, am stat acolo două ore, după ce am ieșit, am respirat un aer mai curat. Acasă, mama mi-a dat o jucărie nouă, care era, ghici ce ? Un set cu un doctor și un pacient.

Cred că jucându-mă și imaginându-mi că sunt eu în locul doctorului, mi-am fixat în subconștient meseria pe care o veneram. Privind retrospectiv, pot să-mi dau seama cât de mult m-au afectat unele împrejurări la care am fost supus.

Mama a fost prima pe care am pus ochii, era în camera de zi, citind presa, singură, cu două pisicuțe la picioare. Pare o fire blândă, deși nu e. Anii au transformat-o într-o femeie puternică, pentru că a avut de îndurat multe. De ceva vreme pusese câteva kilograme în plus, dar frumusețea chipului ei, a corpului, exista încă.

— Antonio, ai venit?

M-am îndreptat spre ea, sărutând-o pe obraz și pupându-i gentil mâna.

— Mi-a fost atât de dor de tine! Ia loc, te rog. Spune-mi, cum ești ? Cum e Marisa ? Abia așteptăm să vină nepoțelul. Tatăl tău nu e acasă. S-a dus la un market, dar trebuie să vină din moment în moment.

Era cu ochii spre ușă și cu sufletul spre mine. Mama, ce cuvânt frumos. Problema e că noi nu ne-am înțeles bine niciodată. Și nu o spun ca să o reneg, însă felul ei de a fi, ușor ironic, și o răceală vizavi de mine nu-mi făcea bine deloc. O dată când aveam nouă ani, m-a închis în cameră, fiindcă refuzam să mai merg la școală. Mi-a zis că dacă nu învăț voi fi veșnic pedepsit. Să nu mai zic de momentele când sughițam de la plâns și ea, nemiloasă îmi ardea palme peste mâini și fund, ca să nu mai plâng.

— Sunt bine, am venit să vă văd și dacă tot sunt aici, să vă și consult.

De două ori pe an, îi consultam, să mă asigur că inima lor e în stare perfectă de funcționare. Uneori mai aveau tahicardie, dar pe bază de stres. Nu mă miram. Veșnic obosiți, într-o fugă continuă de ei înșiși, mai ales tata. În tinerețe fusese un mare avocat. Și se stresa cu toți cretinii și criminalii. Iar mama, stătea acasă și avea grijă de mine și de gospodărie.

— Nu mai trebuie, am fost la colegul tău.

Îmi venea să dau un pumn în pereți! Băiatul lor e chirurg cardiovascular și ei mergeau la altul. Strigător la cer!

— Nu, nu-mi faceți asta! De ce mamă ?

S-a pus pe un fotoliu întinzându-și oasele obosite în el.

— Nu știu, nu prea am mai vorbit cu tine, știi tu, luni bune. Nu voiam să te deranjam. Plus că Marisa ne tot spune cât de ocupat ai devenit în ultima perioadă, că vii tot la unu noaptea acasă. E mai bine așa, fiule. De ce să-ți faci și tu griji pentru noi ?

Veneam la unu noaptea acasă da, fiindcă inima îmi era în altă parte, iar corpul inconștient lângă Marisa. Dar, cui să-i povestesc? Ei nici nu ar sta să mă asculte, măcar să fie de acord.

— Totuși, sunt copilul vostru, sau nu mai sunt ?

Mă uitam în ochii ei umbriți de bătrânețe și nu-mi spuneau nimic nou. Nicio pată de sensibilitate nu se abătea asupra ei. Nimic.

— Ești, dar nu e suficient asta.

M-am ridicat, absolut convins să plec, nu mai simțeam că am ce să caut printre ei. Prea multă dramă se adunase. Încă una era greu de suportat. În acel moment tata a deschis ușa. S-a uitat la mine, m-a strâns în brațe și m-a mustruluit puțin din cauza activităților mele nocturne.

— Fiule, suntem mândri de tine, totuși nu mai putem să ținem în noi. Am tot sperat ca lucrurile să revină la normal dar, nu a fost așa. Tu nu ne mai vizitezi deloc și asta nu ne ajută. Așa că, îți spunem acum ce e cu noi.

M-am așezat iar, copleșit de cuvintele ce mă țineau în suspans.

— Când erai mic, mic, te-am luat de la o casă de copiii.

Un moment și trupul a început să trepideze. Tremura și carnea pe mine, iar eu legam greu informația. Știu doar că buzele se mișcau singure, mâinile se învârteau pe lângă corp, iar picioarele se bălăngăneau rapid, fără să pot interveni. Am tras aer în piept și i-am privit pe amândoi, rând pe rând. Când pe mama, când pe tata. Perplecși, se uitau la mine, de parcă eu le spusesem ceva grav, nu ei mie. Niciun strop de vinovăție nu puteam să sesizez pe figurile lor. Nimic. Atunci îmi pică fisa de ce ei niciodată nu s-au arătat drăgăstoși cu mine și de ce nu m-au iubit cu adevărat. Eram un copil al nimănui. Singuratic. Am izbucnit.

— Și de ce îmi spuneți abia acum? Ați înnebunit ? Am treizeci și doi de ani! Trebuia să aflu demult! Ce naiba!

Furia îmi creștea văzând cu ochii, abia mă puteam abține să nu scot flăcări pe gură. Murisem pe dinăuntru și ce mai rămăsese în mine abia mai pâlpâia. Părinții mei, cei pe care îi știam eu că sunt ai mei, rezultă că sunt niște intruși. Iar eu al nimănui. Prin memorie îmi circulau atunci imagini, amintiri vii care îmi ofereau un disconfort vizual, căci vedeam cum comportamentul lor față de mine se agrava cu fiecare zi. Certuri, palme, bătăi, îndurasem de toate. Și ce era mai grav, nu-mi erau explicate aceste atitudini a lor. Spuneau că nu sunt cuminte când de fapt încercam să mă comport cât mai bine ca să nu le dau motive de ciomăgeală.

— Și de asta, de asta ați făcut cu mine ce ați vrut? De ce mamă ? De ce m-ai adoptat dacă nu mă iubeai?

Mi-am pus fața în mâini, lăsând șuvoiul de lacrimi să curgă, nici nu-mi păsa că sunt în fața lor, căci de multe ori mă abțineam să mai plâng când erau ei prin preajmă. Veneau cu aceeași placă ruginită, e o rușine ca băiat/bărbat să plângi. Așa că noaptea când eram în patul meu, mă afundam în pernă și trăgeam câte un plâns de zile mari. Atunci însă, nu mai conta nimic. Niciun comportament al lor, nici ce mă învățaseră, nimic. Eram dărâmat la propriu și aveam nevoie de răspunsuri și alinări.

Mama venise lângă mine, încercând să mă ia în brațe, dar am oprit-o.

— Știi ce ? Prea târziu! Vă rog ceva. Să uitați că exist pe Pământ!

Am ieșit afară, să simt iar vântul cel rece cum mă biciuiește. Unde îmi era sufletul? Acasă nici vorbă. La Paola. M-am decis să o iau spre ea, și să-i povestesc cât de amărât sunt, și cum soarta a făcut cu mine exact ce a vrut. M-a înfundat mai rău ca un rahat ce plutește deasupra apei. Cu ce eram eu vinovat că părinții mei adevărați mă abandonaseră? Și mai ales că am fost ales tocmai de familia Fognini, o familie respectată și iubită în Milano. Niciuna! Ce aveam să fac de atunci mai departe? Ce cărări să mai străbat? Cui să cer ajutor? Tocmai ce mersesem la biserică și aflu că sunt copilul nimănui. Frumos, nu? Și lumea încă mai crede în existența Lui!

Paola m-a primit cu brațele deschise, plângând în hol și ținându-mă în brațe. Eram nedumerit, ce putea să aibă? Nici nu apucasem să-i vorbesc de durerea mea.

— *Amore mio*, nu mai suport. Vreau să divorțezi!

Maxilarul stătea să-mi cadă, fața îmi devenise străvezie și nu mult mai aveam până să răbufnesc urât de tot. Când vine o problemă, te mai atacă una, de zici că stau toate la pândă să te înhațe. I-am întors fața spre mine și am prins-o finuț de umăr.

— Ce-ți veni acum ? Eu sunt trist, nu mai pot să suport ce am aflat și tu mă iei așa pe nepregătite? Îți repet, Paola, nu am de gând să divorțez. Marisa așteaptă un copil.

S-a retras încet și a intrat în camera ei.

— Bine, atunci te rog să nu mai vii încoace. Mă doare atât de tare, Antonio. Atât de tare și tu nu realizezi cât rău îmi faci. Credeam că totul merge bine, mă împăcasem cu ideea să fim împreună așa, clandestini, în secret, fără să se știe nimic, dar apoi m-a durut enorm să realizez că nu o să pot să fiu niciodată cu tine de mână, pe stradă, să ne plimbăm ca oamenii normali, ca doi îndrăgostiți. Mai bine pleacă pentru totdeauna!

În sinea mea eram rănit, rănit în propriul orgoliu. Cum își permitea fătuca aia să îmi spună mie să plec? Cine se credea? Pe moment nu conștientizam cât de prost și neștiutor eram în dragoste. Trăiam cu impresia că le știu pe toate, că nimic nu mă mai poate surprinde dar, experiența în amor îmi dădea brânci și mă avertiza că de fapt, nu știu nimic. Eram mai prejos decât un golan ce vrea și el să iubească și să fie iubit, deoarece individualismul meu intelectual trebuia să mă facă prezent în joaca asta de-a amorul.

Am mers lângă ea, stătea pe pat, cu ochii în lacrimi și brațele încrucișate. Ochii ei nu spuneau multe, iar ce uram cel mai mult pe lume, indiferența și bătaia de joc, mi se păru că se contopiră cu ființa ei. Mă ura? Probabil că da, în concepția ei, trebuia să divorțez, să fiu doar al ei și atât.

Așa cum stătea acolo pe pat, iar nervii mei întinși la maxim se jucau cu mine, o ură începea să crească încet. Momentul a fost fulminant, și nu pot să-l descriu fără să-mi arunc o mie și una de injurii. Nu pot să trec peste ce am făcut atunci și consider că îmi merit soarta cu prisosință.

Lângă ea, eram eu, eu și palma mea cea grea care aterizase asupra obrazului ei fin. A rămas șocată, ținând mâna pe obraz și înăbușindu-și lacrimile ce cu voie sau fără voie, aveau de gând să izbucnească.

Însă, nu m-am oprit aici. După fapta mea grosolană, m-a enervat și mai tare atitudinea ei, acea de copilă fără minte și am trântit-o pe pat, atingându-i cu sadism mâinile, picioarele, abdomenul, și fața.

Dumnezeule! Tremur când scriu aceste rânduri. Îmi amintesc chipul ei frumos, brăzdat de lacrimi fierbinți, urlete ce se auzeau în toată camera și încercarea ei de a scăpa din mâinile mele de monstru, o încercare nereușită de altfel. Cu cât striga mai tare, cu atât mă întărâta și mai mult, și loviturile erau mai puternice. M-am dezlănțuit cât am putut, lăsând demonii să iasă la suprafață, fără să fiu conștient de mine însumi. Frumusețea ei pălea în acea avalanșă de pumni și palme și mai aveam puțin să o strâng de gât. Parcă era un dușman de care voiam să mă descotorosesc rapid.

— Antonio, încetează! Te rog, mă doare atât de tare....

Nu auzeam nimic, eram parcă cuprins de o epidemie de ură din care nu mai puteam ieși. Nu puteam ieși din mine. Nu eram eu. Niciodată nu dădusem într-o femeie. De ce în ea?

— Tu să încetezi ! Niciodată să nu-mi mai spui mie să divorțez! Curvă nenorocită! Te-am primit în viața mea ca să mă răsplătești astfel? Te-am lăsat să mă ai, să faci ce vrei cu mine și acum tot tu ești victima ? Nesimțito! Nu las eu lucrurile așa! Și, ca să-ți fie clar, eu spun când punem punct, ai înțeles ?

Mă răzbunasem pentru toate fazele cu Marisa, pentru toată iubirea ce o simțeam pentru ea și care era un ghimpe ce îmi stătea pe inimă. N-a mai zis nimic, tăcea, plângea și tremura. În inconștiența mea de om nebun nu am realizat că ea era și bolnavă de inimă. M-am ridicat rapid și am pornit spre casă, tot desfigurat de nervi. Până a doua zi, nu am realizat ce făcusem. Când m-am trezit, Marisa era în dormitor, cu dureri groaznice. Se pregătea să meargă la control.

— *Amore*, nu mai pot de durere. Trebuie să merg la control, mă gândeam dacă ai putea să mă însoțești.

Capul îmi vâjâia zgomotos, stomacul ronțăia de unul singur și eu, nici nu știam pe ce planetă sunt. M-am ridicat în capul oaselor

privind la stafia de lângă mine. Nu o mai recunoșteam ca fiind soția mea, nu mai recunoșteam nimic, fiind parcă cuprins de amnezie. Mintea mă tot trimitea în trecut, arătându-mi imaginile sadice cu bătaia, dar refuzam să o cred. Trebuia să fie un coșmar. Un vis în noapte. M-am târât spre baie, spălându-mi fața și nici nu voiam să mă mai văd. Îmi era rușine de mine însumi. Primul gând, să mă sinucid. Asta era soluția cea mai bună și cea mai veridică. Dar, și la baie aveam surpriza ca Marisa să se țină după mine.

— Te rog, hai și tu. Ia-ți azi liber de la spital.

Nici nu-mi trecea prin cap așa ceva. Nu aveam cum să las oamenii ăia să moară, trebuia să-i ajut, trebuia să mă ajut pe mine însumi de la o nenorocire.

— Nu pot azi. Îmi pare rău. Du-te singură.

Credeam că îi închid gura, dar am ațâțat-o și mai rău.

— Sigur că da, știu eu de ce nu vii. Nu vrei să vină pe lume această minune a lui Dumnezeu. Nu te înțeleg, Antonio. Știi, o să vină odată ziua, când vei rămâne singur! Singur pe lume, cu atitudinea asta. Nici propriul tău copil nu va fi alături de tine, să știi !

Mi-a întors spatele și a plecat spre spital. În acele momente nu mă gândeam la ce spunea, deși avusese atât de mare dreptate.

M-am îmbrăcat și eu și am pornit-o spre spital, cu o groază în piept. Abia mai puteam respira, îmi era rău și nu știam cum să mă calmez. În acea zi a fost teroare la spital, oameni cu infarct, cu povești nemuritoare, cu suferințe în dragoste, cu cardiopatii. Parcă mă săturasem să îi consult, nu mai aveam nervi, răbdare, mă simțeam prizonier într-un loc de unde nu mai aveam să scap niciodată. Gândurile toate îmi erau îndreptate spre Paola, care cu siguranță purta o ură ireversibilă față de mine.

Abia pe la ora șaisprezece am scăpat de la spital și m-am îndreptat în fugă spre apartamentul ei. I-am luat un buchet de flori, dar tot nu era de ajuns. Îmi tot repetam să nu fiu nebun și să mai trec pe la ea, ce rost avea? După fapta ce o făcusem, mă puteam numi

oricum, numai om nu. Animal, în cel mai bun caz. Când am sunat la interfon, prima oară nu a răspuns nimeni. Începea să curgă apa pe mine. Am mai stat câteva minute și a venit jos, să deschidă ușa. Când a dat ochii cu mine, teroarea mă cuprinse, fața îi era vânătă, iar ochii pustii.

— De ce ești aici ? Nu ți-a ajuns răul pe care mi l-ai făcut ?

Nu-mi înțelegeam încăpățânarea, cum să fiu atât de dus cu pluta încât să am impresia că fata îmi va așterne din nou lumea ei la picioare? Poate îmi doream să demonstrez că nu eu am bătut-o, ci altcineva preluase controlul corpului meu. Vreun demon, drac scăpat din iad. Ceea ce era absurd, evident.

— Paola, te rog să mă ierți!

Cu privirea în altă parte și brațele încrucișate, mi-a răspuns.

— Nicio floare sau munți de flori din lumea asta nu mă pot face să te iert. Știi, Antonio ? Mă urăsc pentru faptul că am insistat atât de mult să fiu cu tine. Nu știu ce am văzut așa deosebit, în afară de chipul tău frumos. Dar, să știi că ești un om de nimic. Ești un chirurg ratat și așa vei rămâne. Să dai cu atâta cruzime într-o femeie, e de neiertat ! Te rog să pleci, dar să pleci de tot! Ușa aceasta nu se va mai deschide pentru tine.

M-am pus în genunchi în fața ei și am început să plâng, ca un copil ce cere îndurare când e pedepsit. Știam că iertarea va veni doar de la Dumnezeu, în cazul în care există, și asta numai dacă ar fi putut și El să mă ierte. Nu aveam nicio scuză. Nu aveam niciun drept să o pălmuiesc sau să o bat cu atâta brutalitate. Voiam oare să-mi demonstrez mie că pot și sunt bărbat ? Curios, în Marisa nu dădusem niciodată o palmă. De ce mi-am permis să dau în ea ? De ce ?

Ochii ei erau ca și ai mei, înecați în lacrimi dar, nu m-a iertat. Nu în seara aceea. Zile la rând mergeam la ea, încercam să o consolez, să îi demonstrez că a fost o rătăcire de moment, dar nu aveam cu cine să vorbesc. Ea stăruia în neiertare, eu stăruiam în cuvinte frumoase. După o săptămână, m-a sunat ea spunându-mi că și-a dat seama că a fost și greșeala ei și că mă iartă.

Eram fericit, atât cât poate fi de fericit un ipocrit. Continuam să merg la ea, să ne iubim și să-mi pierd mințile simțindu-i căldura și umiditatea interioară. Iubirea pentru ea creștea în fiecare zi în intensitate, tot mai mult și nu mai aveam niciun motiv să-i dau vreo palmă. E adevărat că discuțiile nu erau tocmai plăcute mereu, mai aveam și contradicții, mai ales în stilul de viață al meu sau al ei, dar cu toate astea ne potriveam în toate. Știam că nu greșesc, era cel mai prețios cadou al meu. Marisa, continua să-mi vorbească despre copil, cât de fericită e și cât de mult se bucură că am reușit să o las însărcinată. Nu auzeam nimic altceva decât asta. Am fost nevoit să o mint că am gardă săptămânal, și atunci Paola mă însoțea pe lungul drum al viselor nocturne.

Într-o seară, eram adormit cu capul la pieptul ei, iar ea a început să mă mângâie, șoptindu-mi cât de mult mă iubește și cât ar vrea ca aceste momente să nu aibă o finalitate niciodată. O auzeam ca prin vis, cuvintele ei dulci, provocându-mă să țin ochii semi-deschiși.

— Dragul meu, oricât de multe necazuri am avea și oricât am fi de răi unul cu altul, știu că suntem meniți să fim împreună. Dragostea noastră v-a răzbate și se va termina doar atunci când vom închide ochii pentru vecie.

Nu puteam oricum să adorm când vocea ei parcă îmi cânta la ureche.

— Ar trebui să scrii o carte. Prea frumos le spui. Chiar crezi că am fost meniți să fim împreună ? Crezi că e undeva scris să ne întâlnim, să ne îndrăgostim și să ne iubim ? Sunt curios de părerea ta.

S-a tras mai jos și mi-a prins capul în palme, continuând să mă mângâie.

— Da, *amore mio*, chiar cred asta. Dacă nu ar fi așa, nu m-aș fi îndrăgostit de tine atunci pe loc, cum te-am văzut. Cred că Dumnezeu ne-a vrut împreună, undeva în univers, pe o stea, stă scris ca fiecare să-și găsească jumătatea. Iar tu ești jumătatea mea iar eu sunt jumătatea ta. Nu Marisa. În niciun caz. Dacă era ea, nu ai fi acum lângă mine. Nu ai putea să o uiți niciodată. Dar să atingi o altă femeie.

Am stat să cuget la cele spuse de ea. Poate avea dreptate. Poate eram predestinați să fim împreună și dragostea noastră să treacă peste orice obstacol, chiar și peste ultimul obstacol, cel în care mi-am ieșit din fire.

— Știi, eu cred că uneori ne comportam într-un anume fel fiindcă așa am fost învățați de acasă, de la părinții noștri. Copiem ceea ce vedem la ei, iar dacă ei nu se iubesc sau nu ne-au oferit iubire, așa vom percepe și noi dragostea. Uite, de exemplu, bunicii mei, căci ei m-au crescut, mi-au oferit toată dragostea din lume, dar tot nu au înțeles ce mă pasionează cel mai tare. Și asta nu cred că se numește iubire în adevăratul sens al cuvântului. Au fost afectuoși da, mi-au dat tot ce am vrut și totuși, nu m-au lăsat să-mi văd visul împlinit.

Atât de multe emoții stârnise în mine, încât cu greu mă abțineam să nu lăcrimez.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire. În ziua acea când am fost așa pornit, tocmai venisem de la ai mei. Voiam să-ți povestesc durerea ce mă apasă, dar acum văd că toata acea durere am descărcat-o în timp ce te loveam. Doamne! Cât de inconștient am fost! În fine, ce voiam să-ți zic este că am fost pe la părinții mei și ei mi-au spus în acea seară că am fost înfiat și că nu sunt copilul lor biologic.

Un moment am simțit cum valuri întregi de fiori mă stăpâneau. Amintirea aceea era încă vie în sufletul meu. Teama, disperarea, reveniseră.

— Of, *amore*, de ce nu mi-ai spus ? Acum înțeleg de ce te-ai enervat când eu te-am luat din scurt cu divorțul. Dacă știam....îmi este clar de ce te-ai comportat așa. Nu puteai să accepți așa veste. Iartă-mă, iartă-mă tu, te rog.

— Nu, nu ești de vină cu nimic. Nu aveai de unde să știi. Oricum ce am făcut a fost cel mai josnic mod de a mă descărca. Cu ce erai tu de vină că eu am fost mințit de părinți ? Și știi care e cel mai dureros lucru? Faptul că mama niciodată nu mi-a arătat că mă iubește cu adevărat. Niciodată! Mereu se comporta cu mine dur, mă bătea și nu știam de ce. Îmi este clar acum.

Am închis ochii și mi-am lăsat buzele peste buzele ei. Voiam să o simt, să simt acea iubire de care nu avusesem parte până atunci. Îmi doream să fiu al ei, să rămân al ei, singura care mă iubea cu adevărat și pentru care nu conta nimic altceva decât iubirea, săruturile, mângâierea. Privind retrospectiv, îmi dau seama de ce am alunecat în brațele ei și de ce Marisa a fost dată uitării. Ea îmi oferise ceea ce îmi doream cel mai mult, afecțiune.

Și viața se scurge precum nisipul în clepsidră. Momentele frumoase pe care le-am petrecut rămân undeva prinse în cutia craniană a amintirilor. O desfacem atunci când regretam iubirile ce le-am avut, iubiri neterminate și uneori neîncepute. Mă gândesc la ea, întotdeauna ea îmi stăruie în suflet, de zici că s-a atașat de cutia mea toracică. Nu treceau zilele fără să o văd de parcă era acolo, aievea, în umbra mea. Paola era acea fantomă ce mă bântuia când viața îmi era plină și tot ea îmi dăruia cele mai blânde lacrimi, căci erau izvorâte din iubire. Timpul petrecut cu ea, deși scurt, m-a învățat să privesc lucrurile într-un alt mod. Soția mea, Marisa, nu știa să mă prindă în mrejele ei, să îmi dea fiori, să îmi topească inima doar prin simpla ei prezență. Relația noastră era banală, comică, obișnuită. Știam că îmi aparține, acel act doveditor al căsătoriei legându-ne cu un fir roșu de mătase, și asta nu mai putea schimba nimic. La începutul relației cu Paola ne vedeam rar, interzicându-mi categoric să am vreo treabă cu ea.

— Antonio, vin la cabinetul tău.

Ascultam cu respirația întretăiată discursul ei telefonic, care nu se mai termina.

— Antonio, trebuie să te văd. Mi-ai aprins sufletul iar inima mea bate acum datorită ție!

Simțeam profunzimea cuvintelor până dincolo de vibrațiile lor. Tonul pe care o spunea, atât de irezistibil, gingășia ei pe care o anticipam prin telefon, părul șaten prins într-o coadă de cal, buzele umplute cu un ruj roz pal, ochii acoperiți de fardul maro, toate mă cutremurau în imaginația mea ce părea atât de vie.

*„Datorită ție", „tu m-ai vindecat", „tu ești remediul meu"*, cât de clasic și cât de sfâșietor! Numai eu știam durerea ce o provocase în mine, teama de a nu fi descoperit și judecat.

— Secretele nu vor dura o veșnicie.

Îi spuneam mereu asta, mângâindu-i obrazul sau trecându-mi buzele peste buzele ei.

— Atunci, hai să le spunem adevărul. Înfruntă odată situația! Spune-i Marisei că ți-ai găsit iubirea adevărată. Că lângă ea totul e pustiu și rece iar lângă mine, viu și colorat.

Îmi repeta ca o placă stricată aceste cuvinte, gata să mă prăbușească în abis. Cum să mă despart de Marisa? Cum? Ar însemna să mă despart și de mine însumi, și de amintiri...După zece ani de căsnicie, ani buni și răi, ani de care mă lega o oarecare slăbiciune, o așteptare încordată a vremurilor mai bune. Se spune bine, noi bărbații suntem atât de lași câteodată. Vrem să avem și bucuria și tristețea, și soția și amanta, niciodată nu ne consolăm cu o singură variantă. Măcar dacă ar fi fost plictiseala, dacă aș fi găsit ceva să nu-mi placă la Marisa, aș fi înțeles și poate aș fi divorțat. Dar nu era asta! Nu! Aveam impresia că o iubeam încă și de câte ori veneam acasă încercam să fiu cât mai calm, mai iubitor și să o fac să se simtă bine. Să nu descopere că alta îmi pătrunse în vene rămânând acolo, ca o persoană dragă ce a murit prea devreme.

## *Prezent*

Veneția ne șoptește povești nemuritoare, ne ademenește cu murmurul ei istoric, cu gondolele ei și apa ce ne amintește de nemurire. Atâtea a văzut orașul acesta, a fost martorul iubirilor posibile și imposibile, încă de la înființarea ei. A luptat, a unit, a dezbinat, a strigat, a murit, toate pentru ca noi azi să putem păși pe dalele ei de piatră, pe veșnica ei apă. Dimineața asta în mine se țin lupte istorice. Paola și Antonia, îmbrățișate, dorm lin. Le privesc și inima îmi șoptește că ele sunt tot ce am mai de preț în viață. Cum să le

dau drumul? Cum să le pierd? Căpșorul blond al fetei se ridică încet și se pune la loc. Femeia de lângă ea, dornică, deschide ochii și își oglindește pupilele în fereastra deschisă.

— Antonio, cât e ora ?

Ceasul arată ora opt. Sunt matinal, dar am un motiv întemeiat. Vreau să le iau pe domnițe la plimbare și să le arăt frumusețea patriei noastre.

— E ora trezirii, prințese! Haideți! Veneția nu merită ratată pentru nimic în lume.

Paola se ridică din așternut, cu ochii încercănați, ciufulită, dar zâmbitoare. Îmi depozitează un sărut pe mijlocul gurii și cu mâinile mă apucă într-o îmbrățișare strânsă. A câta oară inima îmi bate ca a unui nebun scăpat de la ospiciu? Văd în ea izvorul unei iubiri ce nu va seca niciodată. O pup pe frunte, pe ochii adormiți, o iau de mână și îi arăt de la fereastră apa liniștită ce ne înconjoară. Ea îmi pupă mâna, eu îi pup sufletul. Suntem două ființe nedespărțite, care nu pot să se dezlipească una de alta, să se arunce în gol.

— Știi, mă gândeam să-ți povestesc ceva. Nu știu dacă e momentul acum. Dar până se trezește fata, poate avem timp.

Mă așez comod pe scaunul din fața mea, și aștept cu răsuflarea tăiată, povestea ce vrea să mi-o spună.

— După ce m-ai părăsit...

Un nod în gât mă strânge puternic.

— Am fost atât de nefericită, Antonio. Atât de umilită m-am simțit, încât voiam cu disperare să mor. Îmi pregătisem toate medicamentele, eram decisă să le iau și să termin cu viața asta de calvar pe care o aveam. Mă așezasem pe un scaun în bucătărie. Pastilele erau acolo, dispuse în ordine, calculate. Mă uitam la ele și tot ce vedeam era durerea aia insuportabilă de a te fi pierdut. Nu mai găseam niciun rost în viață, niciun scop, eram toată terminată. Și atunci, mi-au venit în minte, cuvintele tale: *Paola, orice ar fi, să știi că te iubesc și am să te iubesc atât cât respirația îmi va conduce viața. Pentru mine,*

*nu mai există o altă iubire ca a ta, o altă femeie pentru care să-mi pun viața rămășag, niciuna pentru care să lupt.* Și totuși n-ai luptat. Nu ai făcut nimic. Nu ai mișcat un deget. Asta m-a frânt. M-a doborât.

În timp ce povestește, mintea mea circulă prin alte zări, ca un orb care nu găsește drumul, fără un ajutor. Întrebările care se perindă ca niște pitici afurisiți, nu contenesc să mă bâzâie. De ce? De ce n-am luptat? De ce n-am crezut în iubirea ei? De ce am lăsat-o singură?

O prind de mână și o aduc lângă mine, sărutându-i lacrimile ce pornesc nervoase.

— Te rog să mă ierți. Te rog! Nu știu cum am să pot vreodată să mă revanșez față de tine, cum am să pot să uit calvarul pe care l-ai simțit și prin care ai trecut. Iertarea ta m-ar ajuta să mă iert și eu pe mine.

Nu schițează niciun gest. Doar lacrimi.

— Tu ce ai făcut în timpul ăsta? Măcar o dată te-ai mai gândit la mine?

O întrebare absurdă la care nu știu să răspund în afară de un surâs.

— Normal. Mă gândeam mereu la tine, mereu. Erai prizoniera gândurilor mele și numai Dumnezeu știe de câte ori am vrut să te caut, să te aduc în viața mea, să ne împăcăm. Nopțile abia puteam să dorm iar zilele îmi erau ocupate cu operații. Nu doar tu ai suferit, Paola. Nu doar tu. Dar orgoliul meu nemăsurat nu mi-a dat voie să îmi schimb atitudinea.

Copila se trezește și Paola îi caută o rochie pe care să o îmbrace. Încă mai plânge, mai lent, fără să arate lumii întregi.

Ieșim afară pe gondolă, ascultând armonia sunetelor ce gondolierul le provoacă. Paola tristă, după confesiunea pe care mi-a făcut-o, iar Antonia, toată un zâmbet. Apa scârțâie sub noi, iar noi murim încet, fiecare înotând în propria durere. Regretele tardive nu ne mai iau de mână, nu ne mai aruncă într-un abis cu foc încins, ci pur și simplu ne anunță cât de mici suntem.

Gondolierul ne lasă la *Podul Rialto,* acolo unde poveștile de dragoste prind aripi. Podul este înțesat de zeci de lacăte, declarații de iubire și mai ales promisiuni. O iau de mână pe Paola, o strâng tare și îi arăt unde va dăinui dragostea noastră.

— *Amore mio,* îți jur pe viața mea că dragostea noastră niciodată nu va pieri. Iar martor este acest pod și jurămintele lui.

Îngenunchez în fața ei și fac ce nu mai făcusem demult timp.

— Paola, vrei să fii soția mea?

Lumea începe să mișune pe lângă noi, privind această scenă de film. Aerul se rarefiază, cu greu pot să mai respir și totuși aștept ca pe un sfânt, răspunsul ei.

— Nu știu dacă e momentul acum, Antonio. Dar ce știu e că te iubesc și accept să fiu soția ta, atât cât mai avem timp!

O iau în brațe și o strâng atât de tare încât oamenii din împrejur se dau la o parte. Antonia aplaudă și după ea urmează o altă serie de aplauze și strigăte de bucurie. Câțiva mă recunosc și îmi șoptesc timid, casă de piatră. Sunt fericit iar fericirea mea are un nume. Paola.

# 10.

*Două inimi bat în același ritm. A mea și al lui. Două vieți ce și-au împletit destinele sunt capabile acum de orice luptă, doar să își împlinească iubirea. Eu sunt a lui, el e al meu și așa va fi mereu, indiferent câți vor fi împotriva noastră.*

*Mi-am zis că nu o să mai plâng, nici măcar de fericire, căci lacrimile irosite nu compensează cu bucuria trăită din suflet. El! Scopul meu în viață. Inima care îmi bate adânc în piept. Uneori prea tare, alteori prea încet, exact ca pasiunea dintre noi.*

*Ce știu e că nu se vor stinge aceste flăcări ce izbucnesc din noi. Nu au niciun drept să se facă scrum. Le folosim exact așa cum știm cel mai bine. Consumându-le prin iubire. Dacă ele nu ar fi, viața ar deveni anostă, seacă, disperată. Căci ce alt scop să aibă? Iubești ca să trăiești, nu trăiești ca să iubești. Și fiecare respirație este un scop în sine.*

*Antonio, visul meu din grămada de stele. Bărbatul înfiorător de pasional și nebunatic. Oricâte vremuri vor veni, prin oricâte scuturi am trece, un lucru e sigur, iubirea noastră veșnic va dăinui!*

***Prezent***

Ultima zi a vacanței ne-a găsit împreună, mână în mână, fericiți și cuprinși de o iubire rară. *Piazza San Marco* vuiește într-o continuă extravaganță, atrăgând o puzderie de curioși ce se pierd în frumusețea ei. Paola stă lângă mine, cu părul fluturându-i în vânt. Am vizitat Bazilica San Marco, Palatul Ducal, ne-am plimbat cu gondola și vaporetto, și am ciugulit prin restaurante niște *pasta e fagioli, risi e sisi* și *gnocchi,* de te lingi pe degete.Iar acum ne învârtim pe aici, căutând un loc unde să ne ascundem de soarele prea puternic. Mă uit în ochii ei și observ o tristețe profundă, ce maschează sentimentele pentru mine. Pare îngrijorată, iar eu o iau

de mână și o aduc cu picioarele pe pământ. Atingerea mă înfioară, ca o împunsătură a unui ac.

— Paola? Ești bine?

Se uită în pământ, nu mă vede, caută rezolvarea magică a problemei departe de ochii mei. Îi zâmbesc dar, pare dispărută și își țuguie buzele.

— Antonio, viața mea se stinge, cu fiecare moment fericit petrecut simt că nu mai ține mult. Aș vrea să-mi cer iertare dacă te-am supărat vreodată.

— *Amore* ce prostii vorbești? Doar știi bine că ajungem acasă și vom căuta un donator.

Privirea ei se abate în sfârșit asupra mea.

— Ai uitat că te-au dat afară? Nu se mai poate face nimic. Și e mai bine așa. Locul meu nu e lângă tine, niciodată nu a fost. E prea târziu să mai fim fericiți.

Înaintăm spre Bazilica San Marco. Antonia se uită la mama ei, tristă, parcă dorind să o aducă înapoi.

— *Mamma*, nu spune asta. Nu mă poți părăsi! Nu mă poți lăsa cu nenea asta.

— Încetează! Nenea ăsta e tatăl tău. Când o să accepți asta?

— Niciodată, mamă, niciodată!

Năvălesc asupra mea zece mii de cuțite, toate întoarse cu vârful lor ascuțit spre mine, și se înfig în inimă. Iubita mea vrea să-și părăsească viața, fata mea mă reneagă, iar eu, eu unde sunt în toată ecuația asta? Unde sunt de fapt?

Paola se oprește și își duce mâinile la piept. Devine palidă și se chinuie să mai respire. Mă postez în fața ei, o iau de mână, dar mă îndepărtează, tușind.

— Ți-e rău, Paola? Ce-i cu tine?

Mă simt vinovat. Nu a fost o idee bună să o aduc la Veneția. O țin de mână dar, ea se prăbușește lângă mine, lăsându-mă mut de îngrijorare. Sufletul îmi este pustiit, inima îmi plânge, corpul nu

mai răspunde comenzilor subconștiente. Paola mea. Paola, iubirea ce mi-a atins petală cu petală răsuflarea, zace lângă mine, inertă. Fără să mai gândesc, o iau în brațe și îi acord primul ajutor. Încă respiră, dar, atât de încet. Sunetele inimii abia se mai aud. Antonia o scutură, până o conving să o lase pe mâinile mele.

— Din cauza ta, din cauza ta a căzut mami! Dacă moare, nu o să te iert niciodată! Mă auzi, *signore dottore*?

Suferința profundă ce o resimt în aceste momente nu se compară cu nimic din ce am trăit până acum. Încerc să o readuc în simțiri, iar când observ că îmi este greu și mie, o iau și alerg cu ea pe străzile Veneției până la *Spitalul Giovanni e Paola* care se află la zece minute de Piazza San Marco. Când ajungem, lumea toată se învârte cu mine. O las pe mâinile unui doctor foarte bun, pe care îl cunosc și care mă recunoaște de cum mă vede intrând pe ușă.

— Antonio, ce s-a întâmplat?

Nu apuc să-i povestesc, decât pe scurt și o las la consultație. Doctorul Pietro o duce de urgență la Terapie Intensivă.

În timp ce aștept, Antonia stă lângă mine, cu răsuflarea tăiată, lacrimile pe obraz, îngăimând tot felul de promisiuni mamei ei.

— *Mamma*, dacă îți revii, îți promit că voi fi cuminte, te voi asculta orice îmi vei spune, îl voi accepta și pe ta…nenea ăsta, fac orice! Mamă dragă, orice!

Îmi vine să o iau în brațe. Îmi vine să-i spun că o iubesc, dar ce drept am? Nu am fost acolo când ea s-a nascut, nici măcar nu știam de existența ei. Am fost atât de nedrept și am făcut atât de mult rău, încât nu mă pot numi tată, fata are dreptate.

— Va fi bine, mama ta. Vom face orice ne stă în putință ca să o salvăm.

Dar asta spunem oricărui om abătut ce are pe cineva drag în sala de operație. Ce zic... nu mă cred nici eu. Își ridică privirea spre mine, acea privire ce o cunosc de puțin timp.

— Promiți?

Aș promite și soarelui, și lunii, și lui Dumnezeu! Aș promite orice, chiar și să mă îndepărtez definitiv de ea, doar să fie bine. O iau de mână și o țin stâns, în timp ce sufletul îmi zboară la draga mea, ce acum este la Terapie Intensivă.

— Promit!

Doctorul Pietro vine într-un suflet la mine, mă ia deoparte și îmi spune:

— Din păcate, veștile nu sunt bune. Paola trebuie operată de urgență. Îi trebuie o inimă nouă, în câteva zile, altfel o veți pierde. Am să fac tot ce pot să o trimit la Milano, ea acum a intrat în comă. Îmi pare rău, Antonio.

Mă pun pe scaun, transfigurat la față și nu pot să întreb decât: De ce, Doamne?

## *Trecut*

Sunt momente în care nici măcar scrisul nu te mai ajută să te vindeci. Memoriile mele, așa cum sunt ele, rămân păstrate undeva în sufletul meu. Poate ai impresia că viața unui medic e toată floricele, bani, emoții pozitive, călătorii. Nu e deloc așa. Mai degrabă aș putea spune, nopți nedormite, suferințe și stres continuu. Tocmai am ajuns la un un capitol din viața mea, unul foarte dureros. Poate dacă alegeam să gândesc altfel, ar fi avut alte circumstanțe. Și totuși, îmi deschid inima, ca să povestesc întocmai cum s-au petrecut lucrurile.

Trecuseră deja șase luni de când eu și Paola ne iubeam ca doi nebuni, neștiuți de nimeni decât de inimile noastre. Totuși, nu a fost de ajuns. Într-o zi, tocmai ce sărbătoream ziua noastra, ziua în care reînviase o parte din mine, ziua în care am venit la ea și voiam să iau șampanie. Mă gândeam că orice va fi, viața mea și a Paolei va rămâne la fel ca și atunci. Neîntinată de nimic.

— *Amore*, pot veni cu tine?

Paola venise pe la mine, la spital, riscând totul, deși îi spusesem de nenumărate ori să nu mai facă asta.

— Hai, dar știi bine ce am vorbit.

A urcat în mașină, și-a pus centura și din neatenție sau din dorință, mi-a atins buzele sărutându-mă tandru. Oricum, ce naiba, cine putea să ne vadă? În afară de tot spitalul! M-am dezlipit de ea cu greu, pornind mașina, moment în care, cineva îmi bate în geam. Asta îmi mai lipsea!

Mă uitam să văd cine e și tocmai făcusem ochii cât două cepe. Mama mea, mă rog, cea adoptivă, se zgâia la mine.

— Nu ți-e rușine? Deschide geamul imediat! Copil idiot ce ești! De asta te-am crescut? Ia zi! De asta? Ca să îmi faci viața amară? Astea erau de fapt gărzile tale multe. Femeia asta, ce pare un copil. Nu-i nimic, nu-i nimic, băiete, o să vezi tu, ce te așteaptă de acum înainte.

Am oprit motorul și am coborât din mașină, trăgând-o de mână.

— Stați puțin, doamnă. Nu aveți dreptul să-mi spuneți ce fac cu viața mea, atâta timp cât tot timpul m-ați bătut și mințit!

Se uita la mine scârbită și îngrozită, de parcă avea în fața ei pe cel mai mare dictator.

— Asta nu-ți dă ție dreptul să-ți bați joc de femeia care te iubește! De Marisa! Veți avea un copil, cum poți tu să-i faci una ca asta?

Am tras aer în piept și am continuat, în timp ce o smuceam de mână.

— Nu-i fac nimic! Ea îmi face mie. Știa foarte bine că nu vreau un copil. Și ce vreți să fac, doamnă? Eu nu am voie să iubesc? M-am îndrăgostit și eu pentru prima oară în viață, așa cum nu am fost niciodată!

Își dezlipi mâinile de mine.

— O iubești pe aia?

Arătă spre Paola cu degetele tremurând și îngrețoșată.

— Da! Nu e un moft! O iubesc și am să o iubesc întotdeauna!

Femeia se trase de lângă mine și porni ca o sălbatică spre trecerea

de pietoni. Mi-am continuat drumul spre mașină, trântindu-mă în scaun.

— Asta-i bună! M-a văzut mama....ce ne facem, Paola? La cum o cunosc îi va spune Marisei...

Ea se foia lângă mine, schițând un zâmbet.

— Știu că o să urăști ce spun acum, dar mă bucur pe deoparte. Dacă află de noi, vei putea divorța și noi vom rămâne împreună, așa cum trebuia să fie de la început.

Se apropie de mine și încercă să mă strângă în brațe, dar m-am retras. Nu eram nici prost, nici tâmpit și nici nu-mi doream să eșuez în căsnicie. Să fiu sincer, îmi doream mai mult să rămână așa cum era până atunci, triunghiul amoros format din mine, Paola și Marisa. Ce suflet puteam să am, să-mi părăsesc soția când era însărcinată?

— Tu nu gândești deloc, Paola. Nu pot să fac asta. Ce va fi cu copilul? În plus, iubirea noastră e trecătoare. E una din aia, pasională ce se stinge repede.

Îi închisesem gura pe moment, iar ea, cuminte, revenise la locul ei în scaun. Pe furiș mai strecuram câte o privire spre ea. Cât de nebun să fii și să faci asta cu un suflet care te iubește?! Nu știam și nu înțelegeam atunci de ce vrea să mă despartă de soția mea. Am ales până la moarte să fiu cu o femeie și de ea nu mă poate despărți decât pământul.

Ajungem într-un timp relativ scurt în fața blocului ei, iese și trântește ușa.

— Știi ceva, Antonio? De acum, poți să scurtezi drumul până la mine, căci n-am să-ți mai stau în cale! La revedere!

Asta era o altă ceartă. Una din acelea pe care eu le uram. În decursul celor șase luni, mai avusesem certuri, chiar puternice, jocuri de copii imaturi. Inima îmi bătea ca o nebună și frica deja mă încolțise. Dacă are dreptate și nu vrea să mă mai vadă? Ce m-aș face fără ea?

Am luat-o spre casă, analizând și gândindu-mă într-una la tot ce aveam de făcut în viață. Alesesem medicina și cu ea eram hotărât

să rămân până la moarte. Ce femei? Cine are nevoie de femei în viață? Soție și amantă? Mamă? Bunică? Copil? Nu! Toate astea erau povești științifico-fantastice pentru mine. Nu aveam de gând să mă mai las înjosit și măcinat de afurisitele astea. Toate m-au distrus și au vrut câte o bucățică din mine! Toate! Și culmea, pe toate le-am satisfăcut. Pe Marisa lăsând-o gravidă, pe Paola, iubind-o și pe mama, da, mama, căsătorindu-mă de tânăr. Pesemne voise să scape de mine. Nu era dorința mea primordială în viață, să fiu legat de o femeie. În schimb, ambii părinți au insistat până a trebuit să mă supun ca un cățeluș ascultător.

În casă domnea liniștea. Ceasul din perete ticăia, luminile toate aprinse. Marisa, nicăieri.

— Am ajuns!

M-am dezbrăcat încet de hainele de peste zi, aranjându-le în dulap și trăgând pe mine niște izmene de casă.

După un timp se aude un glas tulburător din baie. Un urlet ce parcă izvora din mine. Alerg spre încăpere și o găsesc pe Marisa, umflată bine la burtă, plângând, aproape să-și dărâme sufletul.

— Pleacă!!!! Nenorocitule! Mi-ai distrus viața!

Amețeala mă cuprinse și steluțe verzi se lipiseră de retina mea. Ea continuă să mă drăcuiască și să-mi arunce blesteme, ca o vrăjitoare hâdă și rea.

— Ce ai, femeie?

Mă prefăcusem că nu am habar, tocmai ca să o potolesc.

— Am aflat tot! Tot, Antonio. Ai amantă. Cum ai putut să faci asta? Cum??!

Se ridică de pe wc, trase apa și cu o forță surprinzătoare, îmi îndesă câțiva pumni și palme peste față, aproape să mă prăbușesc. Luat prin surprindere, m-am tras înapoi, dar venea după mine, și mai abitir. Am încercat să o mobilizez, să o țin departe de fața și corpul meu, dar era puternică. Să dau înapoi, nu-mi permiteam, fiind în starea acea. Și, oricum îmi învățasem lecția. Niciodată să

nu mai dai într-o femeie, nici măcar cu un trandafir. Mă strângea atât de tare de mână încât simțeam durerea până în adânc.

— Nu, nu meriți nimic. Nimic! Am avut atâta încredere în tine, Antonio!

La un moment dat, am lăsat-o să dea cât poftește fiindcă mă simțeam cu musca pe căciulă.

— Ce mă fac? Ce ne facem?

După ce s-a potolit, s-a așezat pe pat, continuând să plângă ca și o apucată.

— Nu-mi pasă, oricum! Te desparți de ea! Nenorocita! Nu te las să mă părăsești. Mă auzi? Nu te las, Antonio! Nu-mi pasă cât de mult ții la ea sau o iubești, mă rog, dacă se poate numi iubire ce aveți voi de împărțit. Dar, eu nu-ți acord divorțul. Nu! Însă tu, o suni acum de față cu mine și îi spui că o părăsești!

În inima mea durerea nu mai contenea. Să mă despart de Paola era ca și când m-aș fi despărțit de o parte din mine. Sfârșitul lumii. Plângeam în sinea mea, însă scăpare nu mai aveam. Ca să fie bine în casă, în familie, trebuia să mă sacrific. Să îmi sacrific iubirea adevărată.

Am luat telefonul să o sun, însă în acel moment, urletele Marisei îmi zgâlțâiau urechile. Se auzea atât de tare cum urla, încât atunci când m-am întors spre ea, toată se făcuse palidă la față, abia mai respira și se ținea cu mâna de burtă. Știam că nu e de joacă și am sunat la salvare. Alarmat, mi-am scos stetoscopul din dulap și am început să o consult. Inima îi bătea ca o tornadă, cu accente animalice. Sânii o dureau, se ținea de ei, iar mie mi se părea că văd ceva scârbos. Cum își poate schimba omul simțămintele de la un moment la altul? În acele clipe nu gândeam limpede, nu aveam cum, frica întipărinumi-se în oase. Marisa continua să geamă de durere, iar salvarea anunța iar întârzierea. Nu știam ce să-i mai fac.

După douăzeci de minute de groază și suspine, se auzi și zgomotul alarmant al ambulanței iar eu, bucuros am ajutat-o să urce în mașină. Lacrimile îi cădeau pe față în rostogoale, în timp ce sufletul

meu era la ea. Îngrijorat, am lăsat-o pe mâini bune. M-am urcat în mașină și am pornit către spital.

Acolo, la secția de ginecologie, nu era nimeni. Am pătruns în hol ca un infractor și ochii mi se plimbau de la un salon la altul. Liniște deplină, toată lumea dormea. De undeva, voci ascuțite, râsete și gemete se auzeau. Marisa nu era încă în salon, fiind investigată la Urgențe. Am intrat în cabinetul de unde venise zgomotul de voci și am dat cu pumnul în masă.

— Deci așa…asta faceți voi în loc să munciți?!

Doi doctori, cu vârste medii, nu aveau mai mult de patruzeci de ani, erau încolăciți unul în altul. Scârba m-a cuprins și mai aveam puțin să nu vomit. Mă uitam la ei ca la niște cârpe de șters pe jos.

— Domnule doctor, ne scuzați, dar știți…

— Ce să știu? Ce mă? Nu aveți timp când iesiți din gardă? Soției mele i s-a făcut rău, am adus-o de urgență, ca să ce? Să vă văd pe voi cum vi-o trageți în timp ce ea își dă sufletul de durere?

Cei doi mă priveau crispați, alunecând spre disperare. Îmi venea greu să-i urmăresc, să le înțeleg atitudinea și judecata. De asta medicina e cum e fiindcă sunt inapți cărora nu le pasă de cei din jur, mai degrabă fiecare caută o plăcere, fie în bani, fie în dragoste. Dar, unde e pasiunea adevărată? Înveți atâția ani, pentru ce? Ca să fii de gardă și să te ciocănești cu un coleg în loc să vezi de pacienți.

În timp ce îi boscorodeam, apăru doctorul de la Urgențe, un tip solid, grațios, cu mustață și păr negru, scurt.

— Domnule doctor Antonio, soția dvs este la Terapie Intensivă. Nu avem altă alternativă. Din păcate are contracții foarte mari și e posibil să nu reușim să îl salvăm pe micuț.

Nu, una din cele mai groaznice vești. Marisa nu m-ar ierta niciodată dacă ar pierde copilul. Și până și eu mă obișnuisem cu ideea de a fi tată. Eram dărâmat și nu mai știam încotro să mă îndrept. Să merg să o văd?! Scânteia în mine teama că îi putea face și mai rău prezența mea. Totuși, mi-am luat curajul în mâini și am plecat spre ea lăsându-i pe doctori în plăcerea lor distructivă.

Holul ce ducea spre Terapia Intensiva era înțesat de tot felul de pacienți, bolnavi grav. Marisa dormea când am ajuns, și pentru moment reușisem să mai respir. Blondina era bine, cel puțin pentru acel moment. O asistentă drăguță veni spre mine.

— Am reușit să-i administram un calmant ce i-au oprit contracțiile. Totuși e indicat să nu se mai streseze, sau să sufere vreun șoc. Altfel, doctorii se văd nevoiți să-i scoată fătul.

Avea abia șase luni de sarcină. Dacă îl năștea atunci, șansele de supraviețuire ar fi fost minime. I-am strâns mâna însa reacția se lăsă așteptată. Nu mai avea niciun rost să mai rămân acolo. Era trecut de douăsprezece noaptea.

— Am să plec, te rog să-i spui că am fost să o văd.

M-am urcat în mașină și mă tot bătea gândul să o iau spre strada Paolei. Eram decis și ferm să închei orice relație cu ea. Nu ne mai puteam juca așa. Până la urmă, vina era și a ei. Dacă nu m-ar fi sărutat tocmai când mama trecea pe acolo, lucrurile ar fi stat diferit. Dar, și eu prost, că i-am permis și nu m-am tras la timp.

Luminile din casa ei străluceau puternic și îmi făcusem curaj în a o aborda. Stăteam să cuget, cum să-i spun că lucrurile au degenerat, au luat-o razna complet și iată, ajunsesem în punctul în care despărțirea era iminentă. Dar, era greu a naibii. Era greu să renunț atunci când sufletul îmi plângea, inima îmi bătea tare și mintea îmi era împrăștiată. O iubeam! Da, o iubeam și chiar dacă mă dădeam de ceasul morții, nu reușeam să o scot din mine. Singura la care ar fi trebuit să mă gândesc atunci era Marisa care își trăgea suflul într-un pat de spital, pe cale să-și piardă cea mai de preț comoară.

Ajuns la ușa ei, bat de câteva ori și iese în prag, toată răvășită, cu sticla de băutură în mână. O iau nervos și o arunc la podea. Alcoolul se împrăștie pe jos, în timp ce ea plânge cu sughițuri.

— Paola, de ce faci asta? De ce?!

O strângeam în brațe, ea mă lăsa și nu mă ajuta deloc în decizia mea fermă de a o lua pe căi separate.

— Nu mai pot, au trecut șase luni, Antonio. Șase luni! Prin tot ce am trecut, nu pot să uit, nu pot să nu mă gândesc la noi, la iubirea asta blestemată pe care o simt. Mă arde pieptul, dragul meu. Nu cred că voi putea să te uit vreodată.

Cuvinte ce dor, dar atât de reale. Ceea ce simțea ea, simțeam și eu și liniștea după care tânjeam nu-și făcea deloc apariția. În mine luptele se întețeau, mă alarmau, pornise artileria grea.Știam că va fi ultima noapte în care o voi mai vedea. Ultima noapte în care o voi mai putea săruta. Ultima noapte în care inimile noastre vor bate la unison.

— Am venit să-ți spun, draga mea, că acum ne vedem pentru ultima oară.

Am înghițit în sec, și am simțit cum mă pierd prin tot amalgamul de sentimente. Mintea spunea ceva, inima altceva iar bătălia dintre ele era îngrozitoare, fără sorți de izbândă.

— Ultima? De ce, Antonio?

Privirea ei în acel cadru, dulcea ei privire, mă întorsese în trecut, în toate amintirile trăite cu ea, în toate acele clipe formidabile în care dragostea ne înfășura într-o mătase aurie. Ce naiba făcusem în viață, de eram blestemat să trăiesc o iubire imposibilă?

— Marisa a aflat de noi. Mama i-a zis. Și acum e la spital, pe cale să piardă fătul.

Se îndepărtă de mine, împleticindu-se. Mi se părea atat de sexy chiar și în această ipostază. Am urmat-o în camera ei, iar ea se puse pe pat. Era îmbrăcată lejer, într-un tricou verde, mulat și pantaloni de casă. Părul îi era ciufulit, ochii înlăcrimați, machiajul distrus, și totuși îmi părea incredibil de sexy și frumoasă. Nu-i puteam găsi niciun cusur. Mă apropiasem de ea, sărutându-i buzele moi îmbibate de alcool, iar ea îmi permitea să o gust, lăsându-se pe spate. Mâna mea tremura atingându-i sânii rotunzi și fermi, în timp ce buzele gustau din fructul interzis.

— *Amore*, nu mă părăsi. Te-am așteptat de când mă știu...și acum te pierd.

Ne sărutam plângând, lacrimile izvorând și din ochii mei. Ne iubeam, simțeam asta din toată ființa mea, în toți porii. Toată durerea, frustrarea, nebunia, se revărsau din adâncul ei, și eu puteam să sesizez. Ceea ce trăisem cu ea nu mai trăisem cu nimeni, și nu credeam a fi posibil ca după treizeci de ani, să mă mai preocupe plăcerea aceasta de care fugisem toată viața. Și totuși, iată, în cei mai frumoși ani, suferind după ea, fiindca aveam să o pierd. Nici măcar nu știam cum se simte când nu mai ai parte de acea dorință, acel sentiment reciproc, ce ne încolăcea pe amândoi.

Inima îi bătea tare, lacrimile îi brăzdau fața, tot trupul îi trepida. Gemea, ca într-un război, plângea, toate astea într-o singură ființă, e moarte curată. Iar eu, eu eram înfrânt, distrus, cu fiecare sărut pe care îl aprofundam, știind că va fi pentru ultima oară când îi mai gustam buzele.

Mă primea în ea, când sfârșitul era așa aproape. Nu aveam cuvinte, decât emoții, tresăriri și vibrații. Cum era să reacționez? Ce puteam să fac?

La final, nu mai exista nicio metaforă, niciun atribut, decât emoții, pure emoții. Iar eu asta vedeam în ea. Mă implora prin ochii ei mari să nu o las, să îi dau șansa înapoi, să îi mai permit să facă parte din mine, dar îmi era cu neputință. Ochii noștri nu mai vedeau la fel. Tărâmurile corpurilor noastre erau atât de îndepărtate. Marisa în spital, imposibil să mai dau înapoi. Datoram toată viața mea profesională ei, și câte făcuse pentru mine, nimeni nu mai făcuse. Da, nu îmi dăruise iubirea aceasta pasională, dar dacă era o iubire distructivă? Dacă nu aveam nevoie de ea? Dacă viețile noastre s-ar stinge din cauza flăcării prea arzânde din piepturile noastre? Eu eram recunoscător pentru cele șase luni. Șase luni în care uitasem cu desăvârșire de mine, dar ea fusese totul.

Am învelit-o cu plapuma și m-am întins lângă ea. Încă mirosea a alcool și fum, și totuși iubeam și aceste mirosuri, căci făceau parte din ea. Ea se băgase în mine, și îmi mângaia obrazul, în timp ce cu

privirea îmi analiza corpul. Ochii aceia, ochii pe care îi iubeam, îmi transmiteau durerea groaznică ce era în sufletul ei.

— Sunt momente, ca și acestea în care orice aș face, orice aș spune, este în zadar. Dorința ta de a mă părăsi, nu o pot înlocui. Iar eu, cine sunt eu, să îți spun să-ți lași soția pentru mine? Ceva trecător în viața ta...

O mângâiam și eu pe pielea-i fină.

— Nu e dorința mea. Te doresc și te iubesc, Paola. Și voi face asta toată viața mea. Nici în mormânt nu va muri dragostea mea pentru tine. Îți promit!

— Nu face promisiuni pe care nu le poți tine. Știu că nu este vina ta, pe de o parte, însă tot nu pot să uit că lucrurile ar fi stat altfel daca aveai sânge în tine să-i spui Marisei adevărul. Poate nu ar fi durut așa.

O înțelegeam dar, nu puteam să-i dau dreptate.

— Asta e, îmi pare rău pentru tot.

I-am sărutat mâna, și m-am lăsat pe spate, permițând nopții să-mi închidă obloanele.

Iubirea stă într-un colț și așteaptă. Așteaptă să trăiască sau să moară, să fie celebrată sau abandonată. După îndelungi dezbateri amicale cu inima și mintea, oare cine câștigă? Ce este moral în această viață? Să iubești sau să abandonezi? Și, dacă iubirea este interzisă, ce ai să faci? Vei privi spre cer cu răzbunare, gândindu-te că Dumnezeu este nedrept și ea a apărut când nu trebuia? Simțeam toate acestea în ziua în care am decis să o salvez de la moartea ei ca ființă, nu voiam să fiu răspunzător pentru chinul prin care trebuia să treacă. Sacrificam dragostea, o sacrificam pe ea, dar eram recunoscător pentru tot.

Dimineața își revenise în drepturi, și era momentul pentru final.

— De ce-mi faci asta?

Vocea îi suna dur, iar dacă nu aș fi știut circumstanțele, aș fi căzut din nou în brațele ei.

— Paola, viața nu ne vrea împreună...

Se uita la mine ca la un animal care stă rănit și așteaptă să-l salvezi. Cu ochișorii plânși, fața roșie și mâinile tremurânde. Mă ucidea cu privirea și observam cum toată durerea ei se revărsa asupra mea.

— Viața. Știi tu ce e viața? Trăiești? Măcar spune-mi dacă o faci! În afară de medicină, nu mai știi nimic. Nu e iubire ce ai tu, iubirea e sacră, e sfântă! Tu nu ești! Și ai curajul să-mi spui în față că e ultima oară când ne vedem? Antonio!

O luasem în brațe și lacrimile ei se agățau de umărul meu cu sălbăticie. I-am ridicat fața spre mine și privirea ei mă înfiorase. O ură imensă pe care o simt și acum până în adâncul sufletului meu. Paola mă ura. Mă ura din acel moment scufundat în vorbe fără sens. Mă ura, iar mintea îi călătorea spre viitor, spre ce ar fi putut fi, dar nu a fost. Mă ura la fel cum respira, sacadat, păcătos, viclean. O să pot să înving această rană care mă urmărește constant? O să mai iubesc vreodată?

— Știi ce? continuă ea, dintr-o suflare. Mai bine pleacă. Ne despărțim și murim așa. Înecați în disperare, cu inima zdrobită și cu amintirile ce au fost dovada vie a iubirii noastre.

Voiam să o sărut, voiam, dar nu am putut. Nu mă puteam mișca, fiecare sunet izbindu-mi ființa, aruncându-mă în nevăzut. Iubirea noastră murise. Atunci și acolo.

## *Prezent*

Ajungem la Milano, iar avionul aterizează cu bine. Antonia lângă mine, abia de pot să scot cateva cuvinte din gura ei. În tot acest timp stătuse tristă, plângand și rugându-se ca mămica ei să fie salvată.

Îmi doresc mai mult decât aerul pe care-l respir, ca Paola să fie bine, să pot să o operez și să trăiască. Deși, un transplant de inimă nu garantează întotdeaună o viață plină, majoritatea trăind cel mult zece ani. Chiar și așa, nu vreau să o pierd.Nu vreau să fie ultima oară când își mai ridică privirea spre mine. În zece ani poți face o

mulțime de lucruri, poți trăi experiențe de neuitat. Într-o zi, tot va muri. Lucrul acesta mă agită peste măsură.

Cum ajungem, cum o luăm spre spitalul unde cândva salvasem vieți. E la Terapie Intensivă. Dragostea mea, stă acolo, tăcută, cu fruntea întinsă, și albă ca varul. E în comă. Antonia își duce mâna la gură când o vede în stadiul acela, și lacrimile îi acoperă ochișorii.

Mă apropii de asistenta ce o supraveghează.

— Ce vești sunt?

— Domnule doctor, nu ar trebui să fiți aici. Se vor ocupa alții de ea. Tot ce pot să vă spun este că dacă nu găsim un donator compatibil, rapid, inima îi va ceda de tot.

Deci, prea multe șanse nu-s. O iau de mână pe Antonia și mergem afară, pe hol. Giuseppe se apropie de mine.

— Ce cauți aici?

— Te rog, te rog din suflet! Paola este foarte importantă pentru mine. Este mama fetiței mele, trebuie să o salvez. Știi bine că pot. Știi că sunt unul din cei mai buni chirurgi cardiovasculari din țară, ajută-mă. Lasă-mă să o operez și apoi voi pleca și nu mă vei mai vedea vreodată.

Vreau să-l impresionez, să mă lase să o ajut, să fiu alături de ea. Nu știu cât reușesc. Ochii lui sunt iscoditori. Știu că e un om bun, un om care simte suferințele celorlalți.

— Bine, dar știi, trebuie să acționezi rapid. În două-trei zile să începi operația.

Ochii mei îi mulțumeau.

— Dar, avem donator?

— Da, am trecut-o pe listă ca fiind următoarea. Tocmai ce a murit un om, un doctor foarte bun, inima lui este perfect sănătoasă și poate fi salvarea ei.

Mă gândesc cine poate fi acel om, doctor?! Însă, apariția femeii în negru, mama Marisei îmi dă fiori pe șira spinării. Fostul meu socru, a murit.

— Nu știu ce să zic, îmi pare rău, condoleanțe!

Vreau să o îmbrățișez, dar se uită la mine cu ochi criminali.

— Nu! Nu vreau nimic de la tine! Tu ești de vină! De când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, Carlo s-a zbătut atât de mult până a cedat.

Nu știu ce limbaj să folosesc, nu îmi este ușor nici mie. A fost mentorul meu, ca un tată.

— Îmi pare rău, bâigui eu. Sincer.

Se apropie de mine încet, măsurându-mă din priviri.

— Și știi ce? Am auzit că amanta aia a ta, are nevoie de un donator. Nu am fost de acord să primeasca inima lui. Nu merită ea acest beneficiu! Din păcate, nu este după mine, am aflat după ce am semnat prelevarea organelor, însă îi doresc din suflet să sfârșească și ea ca și soțul meu!

Mă cutremur când sunetele ei vin spre mine. O înțeleg, e distrusă, dar asta nu-i dă dreptul să blesteme și să o urască. Inspir adânc și mă las purtat de instinct. Ceva îmi spune că totul va fi bine. Paola are o șansă la supraviețuire.

# 11.

*Și cu aceste cuvinte închei tot ce am avut de spus legat de noi doi, Antonio. Ești un animal de pradă, tot ce ai vrut a fost să mă înhați, să scurgi din mine și ultimele picături de viață! Dar nu-i nimic, sunt obișnuită, astfel de oameni există peste tot. Nu aș fi crezut totuși că tu, cel care mi-ai dăruit cele mai frumoase momente, cu care am împărțit aceleași săruturi, mângâieri, să mă lași acum așa dezolată, în așteptarea morții. Nu! Mă gândeam mereu că tu îmi dai un sens în viață, că Marisa nu contează pentru tine, că singurul trup viu pe care-l adori sunt eu.*

*Cât m-am înșelat! Ce otravă mi-ai pus în corp de nu mai pot respira fără tine? Dacă aș avea de ales, mi-aș încrusta un cuțit direct în inimă, să simți și tu ce simt eu. Deși, poate nu ai simți nimic, decât ură și dispreț.*

*Ultima noapte! Ultima oară când ne vedem. Așa ai spus, și eu am tăcut și mi-am afundat urletele în pernă, ca să nu le auzi tu. Și ce iubire pasională, ucigătoare!*

*Mi-ai ucis ființa, Antonio! M-ai ucis în adevăratul sens al cuvântului. Și când mă gândesc că port în pântece mângâierea iubirii tale. Nu ai să știi niciodată!*

### *Prezent*

Înțepăturile de inimă dor mai tare când sunt încărcate de durerea sufletească. Sunt la căpătâiul Paolei, plângându-mi deznădejdea de a nu-i vedea iar ochii, de a nu-i auzi iar glasul. E doar un corp ce se îmbată de speranța învierii, niște oase ce stau înșirate într-o formă austeră, dar viață nu-i. Nu mai există palpare, vioiciune, strângere de mână. Scaunul pe care stau a îmbătrânit din cauza șederii mele îndelungate.

*Draga și scumpa mea Paola, te-ai ofilit, ți s-au tăiat aripile, tot ce a rămas frumos și viu în tine, a dispărut într-o clipă. Ce pot să fac să*

*nu te pierd? Pe unde să o iau? Ce cărări să urc și să cobor pentru tine? Ți-am găsit un donator, iubita mea pierdută, și în curând vom începe transplantul. Însă ce mă doare cel mai tare este tăcerea. Starea ta de acum este cea care mă împiedică să mai văd ceva frumos în viață. Îmi lipsești atât de mult, nu înțeleg de ce am fost așa de nesăbuit încât să te iau după mine și să te duc în Veneția. Nu văd decât moartea în față și sunt deznădăjduit, dar încerc, încerc iubita mea să-mi revin și să fiu puternic pentru tine!*

Îi duc mâinile la buze, aceste mâini delicate și slabe, ce stau inerte lângă corp. Coma nu înseamnă neapărat că ești mort, încă mai ai anumite reflexe, răspunzi la comenzi, dar tu ca și conștiință ești departe.

Antonia vine la mine, cu lacrimile pe obraz, nemâncată și nedormită și se sprijină de pieptul meu. Mă ia în brațe, o îmbrățișare pe care nu o mai credeam posibilă, dar pe care o așteptam ca pe aer.

— *Papà*, adu-o la viață pe mămica mea scumpă. Te rog, te rog din inimă!

Suspinele fetei mă fac și pe mine să lăcrimez deși nu am reușit să îmi opresc lacrimile pe tot parcursul zilei cât am stat lângă ea. Asistenta îi tot dă pe calmante, o hrănește artificial și așteptăm cu unghiile roase, momentul în care voi începe să-i readuc inima la viață, o inimă care a fost a socrului meu. Ce ironie! El a murit tocmai când ea avea nevoie de inima lui. Știu că Georgia nu a fost de acord și nu va fi niciodată, dar a semnat deja și nu mai poate da înapoi. Paola este tânără, are o viață înainte și în plus, suntem ambii la fel de vinovați, amândoi am fost implicați în acest adulter.

Giuseppe vine la mine, mă trage de mânecă și îmi spune:

— Du-te acasă, fă un duș, mănâncă și dormi toată noaptea. Mâine dimineață urmează transplantul. I s-au făcut toate analizele și inima este compatibilă. Te rog mult, avem nevoie de odihnă. Este un proces îndelungat, doar știi asta, un proces ce va dura ore bune și nu ne permitem să dăm greș.

Îi ascult sfatul, însă înainte de asta, mai vreau să-i spun ceva logodnicei mele. Scot din buzunarul de la sacou o foaie împăturită în două pe care am scris cândva aceste rânduri, după despărțirea noastră:

*“E atât de chinuitor să te văd cum te prelingi în sufletul meu și rămâi ca o rază de lumină, veșnic acolo când am nevoie de ea dar dispărută când sunt cel mai trist. Încăpățânarea ta, despre ea vorbesc, acel sentiment care îți roade corpul pe dinăuntru, nu va lovi în toracele meu, nici nu mă va folosi ca pe o unealtă, așa cum faci tu când nu mai vrei să mă vezi și mă arunci ca pe o hârtie mototolită. Nu vezi câte lacrimi interne produci cu indiferența ta, și nu înțeleg cum m-am putut agăța de tine, atât de puternic, atât de posesiv. În loc să-mi văd de pacienții care își plâng sănătatea, te urmăresc cu gândul până când dispari în vreo formă diafană. În toate pacientele te regăsesc și în fiecare inimă bolnavă te simt pe tine. Cât poți fi de nemiloasă să mă lași aici singur în pustietatea sufletului meu, să cad tot mai jos, cu fiecare respirație. Nu, sunt sigur că undeva tu mă cauți. Undeva, tu exiști și te gândești la mine, la momentele în care mi-ai zâmbit pe coridor și ai venit spre mine, ucigându-mă cu lacrimile din ochii tăi. Când ți-am întâlnit privirea, dragă Paola, Doamne! sunt prea sărace cuvintele să exprim ceea ce am simțit. Un înger căzut din cer, tocmai în cabinetul meu. Și de ce au plecat toate atât de repede? Nici n-am apucat să îți vorbesc, să îți spun ce să faci, că ai dispărut. Oare ești un vis? Dacă e așa, nu mai vreau să mă trezesc din el. Tu ai aprins în mine o lume din care aș face parte cu drag, doar să te văd zâmbind, alunecând din nou în brațele mele.”*

I le citesc cu voce tare și m-aș bucura dacă ar răspunde la strigătele mele disperate. Dar, sunt precum un mut care nu mai are voce și nu se mai poate bucura de sunetele măiestoase. Așa am rămas, surd, orb, mut, nu mai văd nimic, nu mai aud nimic în afară de bătăile inimii ei care sunt tot mai sărace. O iau de mână pe Antonia și ne îndreptăm spre casă, pentru ultima seară, înaintea operației.

## *Trecut*

Drumul spre casă de la Paola a fost atât de lung încât cred că am parcurs kilometri întregi fără nicio noimă. Nu mă așteptam să fie atât de greu, atât de dificil să te desparți de cineva, dar simțeam ca și cum s-ar fi rupt o bucată mare din mine. Acasă nu mă aștepta nimic, Marisa fiind internată, neștiind nici de soarta ei.

Din păcate, viața a fost crudă, iar a doua zi, am primit o altă veste groaznică, Marisa născuse copilul mort. Acea rază de soare ce venise să-i încălzească sufletul și să o țină atașată de pământ, dispăruse. Nu mai exista. Fătul se descompuse așa cum se descompune o bacterie. Când a aflat eu eram lângă ea, ținând-o de mână și încercând să o împac, însă nu aveam sorți de izbândă. Parcă înnebunise. Se uita într-un punct fix, așteptându-și moartea.

— Nu mai am rost pe lume, gata, pot să mor de acum.

Nu-i înțelegeam of-ul, căci puteam foarte bine să adoptăm sau…

— Nu Antonio, cu tine nu vreau să mai fac nimic. Îmi pare rău! Odată cu acest copil ai pierit și tu din sufletul meu.

Zilele și nopțile mele după acest incident erau atât de îngrozitoare încât de multe ori îmi venea să plec oriunde, doar să nu fiu prezent acasă. Marisa își propusese să-mi facă viața un iad și să nu-mi ierte slăbiciunea niciodată. Ne certam tot timpul, nu mai aveam liniște și pace în casă, nici măcar de sărbători. Nu era zi să nu văd lacrimi țâșnind din ea, toată murdară și încărcată de ură.

— Din cauza ta! Mai ai tupeul să-mi zici să mă schimb? Dacă aș avea suficient curaj te-aș da afară din casă. Dar nu am. Fiindcă în fața lui Dumnezeu suntem căsătoriți. Cum aș putea să plec la El cu durerea asta, de a nu-i asculta porunca? Zice preotul: Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu desfacă!

Îmi plângeam păcatul în afara casei, încercând pe cât posibil să îmi revin din durerea ce o simțeam. Revărsam tot amarul spre pacienții mei, fiind tot mai dispus să îmi petrec timpul cu ei, vindecându-i și operându-i decât să merg acasă unde mă aștepta

ura și despotismul soției mele. Colegii mei aflaseră toată povestea și bineînțeles au început să mă judece, de zici că eram Iuda și îl trădasem pe Hristos.

— Cum, mă, să faci așa ceva? Acelei femei blânde și iubitoare! Nu știu ce a fost în capul tău, dar în locul ei, nu te-aș mai primi niciodată înapoi. Tu nu știi cum e să iubești și să pierzi pentru totdeauna acea iubire, să ajungi să fii doar un străin în patul celei cu care ai împărțit și bune și rele.

— Ba da știu, acum știu. Și eu am pierdut-o pe....

Nu mă lăsa să continui căci credea că aberez.

— Nu, aia nu a fost iubire. Nu a fost! Scuză-mă, dar tăvăleala într-un pat străin nu se poate numi iubire. Ce ai făcut tu a fost crimă! Cum să fii atât de orb și să nu vezi că ai o soție însărcinată, în timp ce cealaltă era o curvuștină.

Dădusem ochii peste cap, dar colegul meu continuă nestingherit.

— Crede-mă, și eu mi-am pierdut soția. Din păcate, într-un accident de mașină. Iar înainte să aibă accidentul eram așa cum ai fost tu. În brațele alteia. Nu ai idee cât de mult am suferit fiindcă am dus-o spre prăpastie! Eram doi străini căci mie îmi fugiseră ochii spre una ce mă voia fiindcă aveam statut social, bani, bunuri materiale. Și am rămas singur. Singur!

Îl compătimeam însă istoria mea nu se asemăna deloc cu a lui. Paola nu era așa. Nu mă voia pentru bani, pentru lucruri materiale sau statut social. Mă iubise încă dinainte să mă cunoască, înainte să înceapă toată nebunia. Niciodată nu mi-a cerut niciun ban, nu mi-a zis să-i cumpăr cadouri, să o duc în călătorii cu mine. Era un înger, un înger cu aripile tăiate. Iar acum, privind în urmă, realizez că aveam dreptate, nu m-a căutat niciodată, nici măcar să-mi spună că are un copil cu mine. A știut că sunt celebru, bogat și că pot să o ajut financiar în creșterea fetiței noastre. Totuși, nu a făcut asta și apreciez enorm curajul ei de a fi stăpână pe propria viață.

Căutam să mă înțeleg, să mă rup în mai multe bucățele și să

mă reîntregesc găsindu-mi forța necesară de a reuși să fiu eu însumi. Munca îmi era cel mai drag și fidel prieten, mă înțelegea ca nimeni altcineva și îmi era complet devotat.

Trecuseră luni bune de la moartea fătului iar eu mă simțeam vinovat și pentru că încă mai respiram. Nu mă ajuta deloc situația, iar Marisa mă înnegura pe zi ce trecea tot mai mult. Mușca din mine cu sete, având o dorință nebună de a mă vedea căzut la pământ, învins, ca un dragon cu șapte capete ce este decapitat. Nu avea milă, dar avea puterea de a-mi zădărnici planurile. Trebuia să ascult de ea, să îi fac pe plac în orice îmi spunea, să mergem unde voia ea, și mă lăsa înfrânt în pornirile sexuale. Nu mă mai atinsesem de ea, absolut deloc din acel moment fatidic. Până la urmă eram un om și eu și aveam nevoie de o femeie.

Să merg iar din pat în pat, nu-mi mai permiteam. Însă viața mea nu mai era deloc satisfăcătoare. Mă dureau inclusiv tăcerile ei sau urletele în miez de noapte. Nu ne mai puteam înțelege absolut deloc.

Și uite așa, au trecut luni bune, un an de zile de la moartea fătului și despărțirea de Paola. Mă mai gândeam la ea, uneori, mi se făcea dor și atunci începeam să plâng, amintindu-mi de iubirea ei pură și căutând-o pe străzile orașului. Dar, nu știu dacă mă crezi sau nu, nu o mai găsisem deloc. Parcă s-ar fi ascuns sau parcă ar fi înghițit-o pământul. Niciun semn nu îmi indica că ea exista în același spațiu cu mine.

*Paola, Paola, mi s-au uscat lacrimile pe obraz, iar cuvintele sunt mute, de când tu nu mai ești de găsit.*

După un an de zile, un an de chin și iad sufletesc, Marisa începuse iar să se simtă rău. Am trimis-o la un doctor psihiatru, dar acesta îi recomandase să-și facă analize de sânge, ba chiar și un RMN. Și le-a făcut la spitalul unde eram eu, iar după o săptămână, mă întâmpinase colegul meu, cu tristețe în glas.

— Am rezultatele soției tale, îmi zise aproape șoptit.

Eram atent, concentrat pe ceea ce aveam să-mi spună.

— Din nefericire, soția ta are cancer.

M-am lăsat cuprins de atmosfera pașnică a cabinetului și fără să spun un cuvânt am făcut câteva ture, încercând să mă calmez. Când ? Cum ? De ce ?

— Ce fel de cancer ?

Învățasem despre asta la facultate, când făcusem medicină generală și știam că există o portiță de salvare, dar numai dacă era în faza incipientă.

— Cancer la sân, în metastază. Uite aici sunt rezultatele analizelor.

Îmi întinse foile și am început să le studiez, verificând fiecare componentă. Nu-mi venea să cred. Marisa era bolnavă grav! Nu mai aveam decât puțin timp de petrecut împreună. Colegul meu mă pofti să stau jos și îmi dădu să beau o cană cu apă.

— Nu pot să înțeleg! Care e cauza?

Cine poate ști de ce vine o boală, de ce pleacă? De ce murim când avem atâta viață în noi și atâtea planuri, vise? Poate și noi suntem doar un vis, în imaginația creatorului. Și ne zbatem pentru nimic.

— Nu se știe cauza. Însă, tot ce pot să-ți recomand este să o duci de urgență la Roma, la cel mai bun doctor oncolog. Nu mai sta pe gânduri.

Pe drum spre casă mă frământam, îmi rodeam unghiile, nu știam cum să-i dau vestea. Și așa ne înțelegeam la cuțite, dar să-i spun că zilele îi sunt numărate, nu-mi venea ușor. Când am ajuns, era pe pat, dormea. Voiam să o trezesc, dar m-am pus lângă corpul ei cald, și am luat-o în brațe. Ea s-a trezit și m-a alungat, m-a îndepărtat de lângă ea.

— Lasă-mă, te rog, în pace. Ce, nu ți-a ajuns fufa aia ? Nenorocita aia ? Acum cauți de la mine, alinare? Te rog, încetează cu circul ăsta!

După atâta timp ea încă vedea ce nu mai exista demult. Relația cu Paola se rupsese, se destrămase, și Marisa continua să fie acolo, în acea realitate dureroasă. Îmi era totul limpede în fața ochilor. Nu

mai avea niciun strop de iubire pentru mine, pentru tot ce a fost între noi. Lacrimi curgeau pe fața mea, scânceam ca un copil, ținând-o în brațe, și strângând-o mai tare. O sărutam pe unde apucam, ea mă repezea, dar nu o lăsam din mâini.

— Ce ai, măi ? Ce plângi ?

Mă fâstâceam mental, mă rodeau gândurile, cum să-i spun, cum să-i dau de înțeles că soarta o vrea departe de existența terestră. Speram totuși să o fac cu demnitate și curaj.

— Marisa, draga mea. Știu că noi nu prea ne-am mai înțeles bine. Știu asta, sunt conștient. Totuși, azi ți-au venit analizele.

Era ochi și urechi la mine.

— Și ce? Am diabet sau vreo boală de inimă? Oricum, nu-mi pasă, mă auzi? Asta și vreau, să mor! Nu pot trăi fără puiul meu, pe care tu l-ai ucis!

Voiam să-i astup gura, să o fac să tacă și să nu mai debiteze prostii.

— Mai grav, draga mea. Ai cancer la sân.

Priveam în ființa ei, căutând un strop de lacrimă, o zguduire sufletească. Nu simțeam nimic, de parcă o parte din ea plecase deja. Stătea cu privirea fixă, fără o emoție pe chip, fără să exprime ceva, o schimonoseală măcar, aidoma unui copil ce se joacă și știe că la un moment dat va înceta să o mai facă deoarece mama îl va chema la masă. Marisa părea o statuie, o stană de piatră modelată de mâna divină a unui sculptor neinspirat. Totuși, semnalmentele ei erau reprimate, arătându-se la orizont doar o părticică din ceea ce era cu adevărat.

— Cancer zici ?

Repetam cuvântul în minte sătul să-i aud intonația și totuși vocea interioară zbiera sufocată.

— Cât timp mai am?

O îmbrățișam cu privirea, o luam în brațe și o dezmierdam ca și atunci când eram adolescenți și ne pierdeam printre clipe luate de vânt.

Trăiam ca să uit, iar uitarea nu venea oricât aș fi blestemat-o. Atunci mi-am dat seama că soarta are altceva în plan pentru mine. O altă legătură tainică ce o pierdusem, acea de a trăi singur, în dezolare, hulit de întregul organism al lumii, încarcerat în propriul viitor. Nu mai aveam șanse, supraviețuirea îmi era vitală și totuși puteam respira fără ajutor. O chemam în vis ca o ispită, muribund și veșnic flămând de ea, ea singurătatea ce îmi era pecetluită.

— Nu știu, draga mea. Vom merge la Roma, la cel mai mare centru oncologic din țară. Vreau să te ajut să trăiești. Nu ne putem despărți acum. Nu!

Printre lacrimile ce îmi curgeau pe obraz, nu știam dacă eram trist pentru ea, pentru mine, pentru obișnuința de a avea pe cineva aproape. Ochii ei nu erau atât de triști, păreau resemnați mai degrabă, și undeva, știam că își dorește să plece.

— Tu te asculți? Pentru ce să mai stăm împreună? Du-te la amanta aia a ta, ai zis că o iubești....nu, Antonio, asta nu-i viață, decât așa mai bine moartea.

Voiam să-i astup gura, să o târăsc până la Roma și să-i fiu aproape în întregul proces, să o salvez. Dar salvarea ei nu eram eu. Greșisem. În sufletul meu încă exista cealaltă, oricât m-aș fi chinuit să neg. Ea știa, chiar dacă eu îi juram că îmi trecuse. Locuind cu cineva ani de zile, nu se poate să nu îi cunoști străfundurile sufletului. Poate nu foarte bine, mereu există ceva de descoperit, dar în mare îți dai seama de suferințe și tristeți interioare.

— Nu înțelegi că nu vreau să pleci ? De ce să nu fim cum am fost la început? Uită și iartă-mă te rog, iartă-mă că ți-am pricinuit atâta suferință. Nu a fost în intenția mea să te rănesc. A fost doar o aventură. O copilărie.

Se uita la mine ca prin sticlă. Dar reflexia mea nu o reflecta pe ea. Eram total opuși. Marisa trăia doar pentru a avea o familie și un copil, iar eu, doar pentru carieră și succes. Mă întrebam de multe ori de ce oare m-o fi ales.

— Voi pleca, mi-am dorit asta. Plângeam nopțile Antonio, plângeam pe pernă când tu dormeai și mă rugam la Dumnezeu să mă ia odată! Tu nu înțelegi și nu o să înțelegi vreodată suferința mea. Poate mulți ar spune: *„ei și ce, e doar o aventură, nu ești singura în situația asta"*, și adevărul e că pentru mine nu a fost doar atât! Fiindcă te vedeam zi de zi, fără viață, trist, abia puteai respira, și totul, de la despărțirea de tipa aia. Iar pentru asta, eu prefer să plec, să mor și să nu mă mai întorc niciodată.

Își puse fața în pernă și dădu glas plânsului ce o îneca. Avea dreptate, dar ce poți să faci cu inima în asemenea situații ? Știa și ea ce știam și eu, că unele lucruri nu le poți uita și nu le poți smulge de acolo, din interior oricât te-ai strădui. Nicio operație pe lume nu îți poate ucide sentimentele pe care le ai pentru cineva. La ce bun era să mint ? Știa ceea ce știam și eu, habar nu am de unde, dar știa. Vinovăția mă făcea să nu mă dau bătut și să nu o las să comită nicio prostie.

Așa că, următoarea zi am convins-o să plecăm la Roma, acolo unde în naivitatea mea, speram la o îmbunătățire, la o schimbare. Doctorii ce au consultat-o mi-au spus foarte clar, că ajunsesem prea târziu. Era în metastază. Mai avea câteva luni de viață.

Se resemnase, eu însă muream cu fiecare moment, tot mai mult. Muream de tristețe, mă chinuiam și aproape voiam să o însoțesc și pe ea, pe drumul spre mormânt. Începusem să am halucinații, convorbiri mentale cu Dumnezeu, în care îi reproșam că mă lasă fără soție așa cum m-a lăsat fără iubire. Dar, nu era nimeni să-mi răspundă și tot ce puteam observa, lacrimile și durerile Marisei, mă sufocau, mă strângeau ca o menghină. Făcuse citostatice, așa de formă, cu speranța că îi va crește lunile de viață, de la trei la șase sau chiar un an.

Zi dupa zi însă, realitatea întrecea orice imaginație bolnavă, orice film dramatic. Marisa se transforma. Blândețea, dragostea, veselia îi dispăreau cu fiecare zi, torturând-o, și împreună cu ea și

pe mine. Vinovăția ce o simțeam atinsese deja punctul culminant, degetele celor care arătau spre mine, spre faptul că eu am adus-o în starea aceea, mă dezmembrau complet.

La spital, trebuia să fiu trup și suflet, dar de unde ? Nu mai aveam suflet, decât un biet trup, și îl foloseam la capacitate maximă. Colegii mă vedeau tot mai abătut, mai nervos, mai uscat și pierdut. Șansa lor de a arăta că sunt mai buni, creștea considerabil. Într-o zi, directorul de atunci îmi zise :

— Știm problemele tale, nu e ușor să treci prin asta, dar, te rog, nu te pierde. Avem nevoie de tine. Tu ești baza în spitalul acesta, restul sunt doar niște copii fidele, iar dacă tu nu mai ești, nu știu ce se va alege de oamenii aceștia ce așteaptă să trăiască. Înțeleg cât e de greu, crede-mă, am trecut prin asta cu mama mea, însă, locul de muncă e sfânt, nu știu dacă mă înțelegi. Iar oamenii ăștia nu au nicio vină că tu ai probleme atât de mari, ei au propriile lor probleme.

Îi făceam semn să iasă afară, să mă lase în pace, să-mi revin, dar el stăruia.

— Tu nu ești așa, întotdeauna ai avut ambiție să ajungi cât mai sus, să fii cât mai bun, să îi întreci pe toți. Dacă ai acest lucru încă în sânge, te rog, nu îl abandona.

Mă mișcam ca teleghidat, arătându-i ușa, scuzându-mă că sunt într-o dispoziție prea proastă ca să-i permit o morală. De fapt, tot ce-mi doream era să observ dacă încă mai exista în mine o fărâmă din cele spuse de el. Nu puteau să dispară toate așa de ușor, cât timp toată viața le-am cărat în spate. Din copilărie până la vârsta aceea de treizeci și doi de ani, ambiția avusese un loc special în caracterul meu. Cred că dacă nu aș fi fost așa, nici nu reușeam, rămâneam un chirurg simplu, specialist, dar fără prea mari implicații. Nu m-am mulțumit niciodată cu puțin, voiam tot mai mult, tot mai bine, un perfecționist ce nu o putea da în bară.

Eram preocupat, torturat în mintea mea căci tot ce mai rămăsese din Marisa era nimicnicia. Acasă, locul ce ar trebui să te umple

de venerație și adorație, devenise un mijloc de crispare, o revoluție încrâncenată. Cum să mai fiu eu când în fața ochilor ea se stingea încet, boala o chinuia, o usca, durerile o îndoiau și îi formau grave accese de tristețe.

Locul de munca se transformase în plăcerea mea nevinovată, căutând mereu orice scuză, cât de mică să fiu prezent cât mai mult la spital. Nu aveam grijă de ea, nu din lipsa iubirii, a suportului sau a grijii față de ea ci din cauza vinovăției mele. Îmi arunca într-una în față, motivul scăpării ei din viața latentă. Eu singurul, unicul vinovat, trădătorul ce îi crease nemernica boală, nu eram prezent douăzeci și patru din douăzeci și patru lângă ea sau măcar douăsprezece ore pe zi. Cei care m-au judecat, se apucaseră să spună tot felul de inepții, cum că aș avea în continuare aventura, că sunt un om fără suflet, că nu caut decât să mă distrez în timp ce nevasta e cu trupul în catafalc.

Tăceam, înghițeam în sec, în noduri, mă făceam mic, îmi continuam munca pentru care asudasem atâția ani și nu afirmam nici nu negam nimic. Eram viu? eram mort? nu puteam face distincția clară dintre un zombie sau o conștiință lucidă. Dintre toți, tocmai eu, eu cel care munceam ca un disperat zi de zi, ceas de ceas, pentru toți cei care veneau la mine, le ofeream cele mai valabile tratamente, îi operam, și tot eu eram cel mai mare demon existent pe pământ.

Toți cei care mă acuzau îmi aruncau priviri bănuitoare, pierdute, de câte ori treceam pe holul spitalului. Puteam vedea în ochii lor supremația aceea, motivația de a fi mai buni ca mine, căci ceea ce făcusem era un lucru necurat. Odată până și un pacient mă luase la rost, spunându-mi cu asprime :

— Viața e scurtă, domn' doctor și nevasta e numai una! Să nu regretați mai târziu când veți sta față în față cu propria singurătate. Femeile vin, pleacă, ne ucid din vorbe și totuși, una singură, cea pe care ați ales-o cu inima, e cea care vă cunoaște toate împotrivirile sufletului.

Mă întrebam adesea de unde atâta înțelepciune pe cei din jur, oameni care nu mă cunoșteau, nu-mi știau năzuința brusc erau avocații nevestei. Să judeci e cel mai ușor, să observi pe celalalt și să-l sfătuiești e floare la ureche. Dar ce faci când cel în cauză ești tu ? Tu ești vânat, osândit, cercetat, răstignit și tot tu trebuie să asculți de sfaturile inerente ale celorlalți. Ei de unde știu ce simți tu? De unde ? Și mai ales, de ce prejudecata aceasta cum că *„amanta e cea care îți vrea doar banii, statutul social, vrea să îți ia tot ce ai, până și inima din piept și să te folosească ”*? Dacă s-a întâmplat la unii, nu înseamnă că e un adevăr general valabil. Paola nu mi-a greșit cu nimic, singura vină a ei a fost că m-a iubit.

Timpul trecea și eu ucideam asemeni unui toreador, cu sânge rece orice altercație vizibilă sau invizibilă ochilor, străduindu-mă să ies din vibrația lor, fără să mă atingă.

Ultimele luni ale Marisei au fost mai mult decât un chin, mă tortura sentimentul interior de neputință pe care-l aveam, iar ea nu mă ajuta deloc.

Într-o seară, venisem obosit de la spital, îngândurat, era chiar în ultima lună a ei, arăta groaznic, iar durerile îi erau insuportabile. Îi dădusem calmante cât mai tari care să o ajute, însă nimic nu o ajuta. Stătea pe pat, cu ochii înăspriți de durere, oftând și suspinând, găsind orice prilej de a ataca vinovăția mea.

— Știi că te voi blestema și dincolo de mormânt, așa-i ?

Mă împungea ceva în inimă. Erau cuvintele ei, felul cum mă abordase.

— Marisa, hai să ne calmăm, să fim liniștiți, nu mai au rost regretele, vorbele astea. Tu nu vezi că nu luăm cu noi nimic?

Se uita la mine cu ochii plini de ură.

— Ba da! Luăm. Să nu crezi că dincolo va fi mai ușor pentru tine. Îți vei primi tu pedeapsa. Deși, eu tot sper ca această pedeapsă să-ți fie dată aici pe pământ. Nu mai am timp să văd cum te distrugi, cum mori încet, trăind, dar poate de acolo, de lângă Dumnezeu îți

voi putea privi chipul plin de durere! Ești conștient că tu ai creat toate acestea? Pierderea copilului, boala mea....

Vinovat mă simțeam, foarte tare, dar regretul tot nu mă acaparase. Mă refer la regretul de a fi fost în brațele Paolei.

— Nu doar eu, Marisa. Am fost doi. Amândoi avem o parte din vină. Tu fiindcă nu ai știut să fii așa cum îmi doream eu, iubitoare, plină de pasiune, entuziasm. Nu am trăit pasiunea lângă tine. Nu îți făcea plăcere să avem cine romantice, să ne plimbăm ținându-ne de mână prin oraș, să ne distrăm împreună. Poate la începutul relației să fi fost, dar după ce ne-am căsătorit te-ai transformat total.

Îmi coborâsem privirea spre ea, era atât de palidă, cu ochii plini de lacrimi, de regrete.

— Ce măgar poți să fii! Chiar și acum, în ultimul ceas. Uită-te la mine! Uită-te! Tu m-ai transformat așa. Ești unicul vinovat! Unicul!

Discuția ar mai fi continuat dacă nu aș fi plecat, doborât de cuvintele ei. Într-adevăr, am suferit, s-au întâmplat exact cele prezise de ea. Cât timp a fost bolnavă, fiind alături de ea noapte și zi, mai ales în ultimele două săptămâni, tot ce mai rămăsese din mine era vinovăția. O simțisem până în adânc.

A murit la spital, într-o zi geroasă de iarnă, neîmpăcată cu ea însăși și arătându-mă cu degetul, pentru boala și problemele ei. Aceea zi va rămâne mereu în memoria mea ca fiind cea mai groaznică zi din viața mea.

### *Prezent*

Privesc de la fereastră curgerea lină a *Darsenei* ce îmi împânzește zarea. Lângă mine, Antonia își împletește părul. Abia s-a atins de mâncare, iar ochii îi sunt pierduți. Antonia mea...ce o să-i spun când va crește? Cum am să-i explic tot ce i-am făcut mamei ei ? Va înțelege? Mă va ierta? Stând cu ea la masă, îmi vine atât de mult să-i ofer din afecțiunea mea, să-i spun că o iubesc, dar încă nu sunt sigur că ne-am împăcat de tot.

— Oare ce face mami? Unde e cu adevărat?

Mă gândesc și eu la asta. Poate tocmai blestemele Marisei m-au atins. Nu cred în ele, însă de când s-a dus, viața mea a luat o întorsătură profund negativă.

— La spital, draguțo, doar ai văzut-o.

În ochii ei simțeam o sclipire combinată cu mirare și dispreț.

— Mă refer la sufletul ei. Noi nu suntem corpul acesta. Corpul e muritor. L-am primit ca să putem experimenta lucruri pe pământ, să facem ceva care să rămână în amintirea celorlalți, fie puțini sau mulți.

Mă cutremur la auzul acestor profunzimi. Cine e fata mea?

— De unde știi tu lucrurile astea?

Și-a luat răgaz un minut, respirând adânc și apoi a continuat.

— Eu gândesc, tată. Gândesc logic. Fără un scop, o țintă, nu avem ce căuta aici. În plus, am citit cărți spirituale de la bibliotecă. Încă de mică sunt așa. Văd lucruri. Simt. De asta sunt tristă, fiindcă știu, știu că mama va muri. Îți spun ca să fii pregătit.

Îmi las privirea în jos, consternat. Fata mea e mult mai inteligentă și mai înțeleaptă decât mi-am putut imagina. Totuși îmi doresc să nu aibă dreptate, iar intuiția în cazul acesta să îi dea greș.

# 12.

***Prezent***

Pășesc spre salonul ei în timp ce inima îmi joacă feste. Mă anunță cât de înspăimântat sunt, ce mult doare lipsa ei fizica, tortura ce o simt legat de operația în cauză. Făcusem atâtea transplanturi pe cord, unele reușite, altele mai puțin...și totuși ea este singurul lucru pe care nu vreau să-l pierd. Ajung la ea, năucit, cu lacrimile inundându-mi fața. Giuseppe vine spre mine.

— Antonio, ești pregătit?

Tind să afirm vehement că da, umplându-mi plămânii cu aer, inspirând ușor. Pe cine mint?

— Nu știu, mi-e teamă, dar trebuie să trec prin asta.

Mă bate pe umăr și mă lasă să-mi plâng femeia iubită.Femeia care m-a învățat să iubesc, cea care mi-a daruit o lumină în viața mea, este întinsă pe pat, cu pieptul tresăltându-i ușor. Privirea îmi zboară spre ea, în timp ce sunetele din jur par estompate. Nu mai aud niciun pas, niciun zgomot nu-mi perturbă ființa, decât bătăile inimii ei.

Dorința mea cea mare este ca ea să mai trăiască, măcar zece ani cu această inimă nouă. Evident că pot apărea complicații, poate muri pe masa de operații, poate respinge inima și alte cele. Totuși nu mă dau bătut. Încerc orice e omenește posibil ca ea să fie bine și să mai apuce să ia guri de aer în piept. O urmăresc cu privirea și tot ce văd este o siluetă ce nu-și mai cunoaște propria viață. Se mișcă încet, revenindu-și la viață și mă privește cu ochii goi.

— Nu știam că ești aici.

Tresare când o ating. Pe fața ei se vede neliniștea, nesiguranța, teama pentru ziua de mâine.

— Sunt aici și voi fi mereu, *amore*. Te rog să fii puternică.

Își îndeasă capul în pernă, căutând doza de aer ce-i lipsește. Tușeste de câteva ori iar eu mă reped asupra ei aducându-i tubul de oxigen și fixândui-l pe față. Respiră din ce în ce mai greu. Iau avânt spre camera de gardă acolo unde Giuseppe ține o pledoarie scurtă colegilor mei. Bat la ușă, ascultând atent glasurile lor.

— Este riscant, femeia a ieșit cu greu din comă. E riscant Giuseppe să îi facem transplantul.

Se pare că forța m-a parasit, nimeni nu aude ciocăniturile mele disperate în ușă, să nu mai vorbim de cele sufletești.

— Facem tot posibilul să o aducem la viață. Este tânără, își va reveni, sunt convins.

Mă hotărăsc să deschid ușa până la urmă și mă apropii de el și de alți trei colegi ce stau crispați în cameră, molfăind.

— Ce e cu adunarea asta generală? Nu aveați de gând să mă chemați și pe mine?

Îi urmăresc pe toți cum stau cu privirile în jos sau uitându-se în altă parte dar, fără curajul de a mă privi în ochi.

— Tu nu mai faci parte din echipa noastră, ai uitat? ține să mă anunțe un coleg mai înțepat.

Nervii nu își au rostul acum când viața dragei mele este în pericol. Încerc să mă calmez inspirând și expirând de câteva ori. Îi caut privirea celui care mi-a vorbit și îi răspund pe un ton politicos.

— Eu sunt responsabilul ce va face transplantul, îi reamintesc eu așezându-mă pe un scaun. Giuseppe în fața mea, tace și își înghite cuvintele.

— Cine a hotărât asta? Nu ne-a spus nimeni, nimic, răspunde un alt coleg, tot la fel de capricios, dar puțin mai bondoc.

Ce-mi aud urechile? De data asta, nervii nu mai stau liniștiți ci se revarsă asupra celor prezenți. Dau cu pumnul în masă, iar Giuseppe tresare.

— Ce înseamnă asta? Mi-ai spus că eu o voi opera. Atâta încredere ai în mine?

Privește în jos, mușcându-și buzele și fără să scoată un cuvânt. Un alt coleg, mai trăznit, vine spre mine și mă bate pe umăr.

— Antonio, ne pare rău. Ai uitat ce s-a întâmplat data trecută când ai avut acel transplant eșuat? Pur și simplu, poate nu e de tine să faci operații. Plus că acum, să fim sinceri, nu mai lucrezi aici.

Sunt unul din cei mai buni chirurgi din țară, unul pe care presa îl agasează mai mereu și totuși nu am șansa să arăt ce pot. Nu pot înghiți așa ceva. Dacă nu o operez eu, sunt convins că ei nu vor face tot ce le stă în putință ca să o salveze. Pur și simplu, lor nu le pasă atât de mult de un pacient.Pentru ei, Paola este o simplă femeie, pentru mine e o întreagă lume.

— Nu, nu accept. Dacă nu o operez eu, nu o veți opera nici voi! O duc la un alt spital și vă dau și în judecată! Am posibilitatea de a face asta și știți și voi bine. Iar legat de celălalt transplant, nu mă puteți învinovăți doar pe mine. Am fost mulți acolo. Au fost mai multe circumstanțe, și....

Durerea mă bântuie, mă arunca spre un abis. Nu mai pot continua, simt cum pământul se surpă și eu cad în gol.

Giuseppe terorizat de amenințările mele, cade la pace cu mine, într-un final.

— Bine, bine, hai să-l lăsăm pe doctorul Antonio, să facă el operația. Dar, vom fi acolo, lângă tine. Nu te vom lăsa de izbeliște, să știi asta.

I-am multumit și am ieșit din încăpere. Colegul ce m-a jignit a venit imediat după mine, prinzându-mă de umăr.

— Te rog ceva, să nu o dai în bară. Îmi cer scuze că ți-o spun așa în față, dar ești prea plin de tine, prea încrezut, și s-ar putea să nu iasă așa cum ți-ai dori. Nu uita acest aspect.

Strâng din dinți și merg mai departe până în salonul Paolei, unde ea se zbate cu masca de oxigen pe față.

— Paola, draga mea. În curând vei intra în operație. Este greu, iubita mea, teribil să te văd în situația asta. Însă, îți promit că voi face tot posibilul să te readuc la viață. Mă auzi?

Lacrimile îi curg pe față și mă privește de parcă și-ar lua rămas bun.Nu! Nu Paola. Nu îți iei rămas bun, rămâi cu mine. Rămâi cu mine, dragoste! Încearcă să vorbească, clipește din ochi și mă strânge de mână. Când o văd cum se chinuie, mă doare și mai tare sufletul. Nu așa, nu așa trebuia Paola, să fie relația noastră. Nu atât de chinuitoare, mai ales că ne-am regăsit după opt ani. Trebuia să fim fericiți, nu într-un spital, plângând și simțind cum viața iese din noi.

Îmi face semn să îi iau masca, să poată să-mi vorbească. Mă execut și îi văd fața inundată de lacrimile ce nu se mai opresc.

— Antonio...

Horcăie din nou, căutând cu disperare aerul ce-i lipsește. Tușește continuu și nu poate să articuleze niciun cuvânt. Îi pun din nou masca, izbucnind și eu. Fetița noastră vine lângă ea, strângând-o în brațe și tremurând din tot corpul.

Nu pot să văd acest peisaj dramatic. Nu pot și nici nu vreau să fac parte din el. Nu ea, nu Paola mea.

Iau o foaie dintr-un carnețel și încep să-i scriu câteva cuvinte. Poate așa am putea comunica mai ușor.

*„Draga mea, te rog să fii puternică. Voi face tot ce e omenește posibil ca să îți revii la viață și să mai stai cu noi. Te iubesc atât de mult și nu vreau să pleci din nou. Te rog să lupți. Te rog să alegi viața cu mine, cu fetița noastră. Te rog să rămâi aici. Urmează să-ți aduc o foaie pe care trebuie să-ți dai consimțământul că ești de acord cu acest transplant. Te iubesc până la cer și înapoi. Te rog, iartă-mă pentru tot!"*

Îi arăt foaia iar ea după ce s-a liniștit, parcurge literele scrise în grabă dar, citeț. Îi urmăresc ochii care cu un efort supraomenesc îi îndreaptă spre foaie. Suspină adânc și eu o ador, a câta oară? E atât de frumoasă, chiar și așa pe patul de spital, frumusețea ei întrece orice fotomodel. Părul șaten îi stă răvășit, ciufulit, însă arată atât de bine, parcă ar fi o nouă freză. Îmi face semn să îi dau și ei o foaie și un pix.

Vrea să-mi scrie, Dumnezeule! Ce o fi fost în capul meu, când am început asta? Dacă nu va reuși? Într-o oră trebuie să ne îndreptăm spre sala de operații. O asistentă vine la noi cu foaia pe care trebuie să o semneze. Se ridică cu greu în fund, ia pixul și semnează fără să-și arunce ochii peste conținut. Acolo scrie clar faptul că și-a dat consimțământul în cazul în care va muri....nu, nu, nici nu pot gândi acele fapte. Nu poate muri! Nu ea! Cum ziceam, în cazul în care nu se va mai trezi din operație, responsabilitatea să nu fie a noastră, a medicilor. Până la urmă, Dumnezeu hotărăște.

O văd cum se chinuie să îmi scrie, cu fetița agățată de ea. Antonia, cu ochișorii în lacrimi, nu își ia privirea de pe ea.

— Mami, te rog, să nu pleci! Nu muri mami! Îți promit că vom fi fericiți împreună, îți promit că îl voi accepta și pe tata, deja am început să-i spun tată, nu mai am nimic cu el, încerc să-l înțeleg de ce a făcut asta, de ce ne-a abandonat.

Lacrimile îi cad pe foaia de hârtie și într-un final reușeste să-mi dea hârtia cu scrisul ei, altădată atât de citeț, dar care acum e aproape indescifrabil. Totuși, reușesc să îmi dau seama de cuvintele ei.

— Încep să citesc:

*„Dragul meu Antonio, nu aș vrea să spun asta, însă simt că viața mea i-a sfârșit aici. Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut, pentru tot răul pe care ți l-am pricinuit, pentru toate lucrurile pe care nu ți le-am spus, dar le-am ascuns în inimă, pentru că nu te-am căutat atunci când puteam, pentru că nu ți-am spus de fetița noastră. Acum e târziu, însă nu-mi pare rău că am mai petrecut puțin timp împreună. Te rog să ai grijă de Antonia, ea este lumina mea, ți-o las în grijă, și vreau să o crești așa cum știi mai bine. Să își amintească de mine, chiar dacă am mai supărat-o sau nu i-am dat tot ce și-a dorit.*

*Antonio, iubirea noastră nu va muri niciodată, chiar dacă eu nu voi mai fi. Oriunde aș pleca, tu vei fi în sufletul meu, căci el nu moare, nu-i așa? Te iubesc enorm și o voi face oricând. Am să te caut și în alte lumi, în alte vieți, în alte timpuri. Am să fiu prezentă acolo unde*

*nici nu îți imaginezi iar în momentul în care vei veni și tu, eu am să te aștept, și vom petrece fericiți în eternitate.*

*Te iubesc! Nu am să te uit niciodată, nici în cer, nici pe pământ!"*

Cu mâinile tremurânde și privirea înlăcrimată citesc și nu-mi pot reveni. Totuși, trebuie să o fac. În mai puțin de jumăte de oră, vom fi în sala de operație. Înainte să plec, o pup pe frunte și o îmbrățișez strâns, lăsând o lacrimă ca amintire.

Asistenta vine și o ia pe Antonia de lânga ea, deși se zbate și urlă că mai vrea lângă mami.

— Scumpo, te rog să mergi cu asistenta șefă. Tata este aici, o operează pe mami și apoi vine la tine. Te rog iubita mea!

O pup pe căpșor, iar ea mă lasă și se agață de brațele mele. Mă duc să mă schimb și să mă pregătesc de operația cea mai dificilă pe care am avut-o vreodată.

## *Trecut*

Mai am puțin de povestit din trecutul meu, ca să mă înțelegi mai bine, dragul meu cititor. Nu am avut o viață ușoară, nu am fost cel mai perfect și cel mai bun și simpatic om. Nu. Din contră, am fost un meschin, am lăsat suflete îndurerate și oameni să moară. Undeva în sufletul meu eram un sensibil, dar nu arătam niciodată asta. Viața m-a înrăit, părinții care s-au comportat execrabil cu mine și care mă atingeau la fiecare faptă bună sau rea pe care o făceam.

După moartea Marisei, un an de zile, am fost în depresie cruntă. Nici măcar nu mai știam unde sunt, cine sunt, ce fac. Ca un roboțel programat, mergeam la spital, veneam acasă, și o luam de la capăt urmatoarea zi. Nu mi-am mai căutat nicio femeie, deși nu duceam lipsă de admiratoare. Spitalul era plin de pasiuni arzătoare, de ispite ce parcă se agățau de mine ca scaiul. Din când în când, mai acceptam câte o escapadă, ca să nu uit că sunt bărbat. Totuși, nimeni nu reușise să se mai bage în inima mea, așa cum făcuse Marisa și Paola.

Să mă simt vinovat era la ordinea zilei. Nu trecea zi fără să nu mă gândesc că Marisa a plecat neîmpăcată, că nu m-a iertat și oricum era deja prea târziu. Doar ea știa unde e și ce face acolo. Au fost nopți, nenumărate, în care o visam și tot așa, cu ură vorbea cu mine, spunându-mi că sunt cel mai jegos om de pe pământ.

Timp de un an, am suferit așa, lipsindu-mă de conștiință. Într-o zi însă, m-am reîntâlnit cu vechiul meu prieten, psihiatrul ce-l recomandasem Paolei, adică Eros.

— Antonio, ce surpriză! Ce mai faci? Văd că arăți ca naiba. Îmi pare atât de rău de moartea soției tale.

Am început să-i povestesc tot ce simțeam, cât de vinovat eram în ochii mei și cât de nenorocit. El m-a ascultat și a doua zi am mers la cabinetul lui. Mi-a prescris două medicamente și mi-a recomandat și un psiholog.

Am făcut întocmai, timp de un an de zile, psihologul m-a ajutat să-mi revin. Mergeam săptămânal la el, lăsând câte o parte din mine să iasă la suprafață. Mă vindecasem de vinovăție, de încrâncenare, de anumite temeri și mai ales lăsasem în exterior empatia și sensibilitatea. Mi-au prins foarte bine aceste conversații, astfel că visele nu mai erau atât de tulburătoare. Marisa îmi zâmbea, și îmi spunea că m-a iertat. Când deschideam ochii mă simțeam mai viu.

Începând de atunci am hotărât să fiu diferit. Cariera era încă totul pentru mine, dar parcă rigiditatea începuse să se detașeze. Nu căutam neapărat pe cineva sau ceva, însă nici nu mai eram atât de arțăgos și capricios. La un moment dat, o tipă din spital, rezidentă îmi tot zâmbea când ne vedeam pe coridor. Am ieșit cu ea și timp de câțiva ani, mai precis cinci, am avut o relație minunată. Cu bune, cu rele, am iubit-o. S-a rupt în momentul în care am realizat că iubirea pentru ea nu era atât de puternică precum credeam. Știi cum sunt iubirile la început, acăpărătoare, îți mistuie ființa. Eu nu eram așa, iar iubirea s-a înfiripat după mai multe luni de când relația noastră prinsese o formă. Îmi era alături în orice, se dăruia

trup și suflet mie, și muncea cot la cot cu mine, temându-se să nu mă dezamăgească. Datorită ei pot să spun că am devenit cunoscut.

Poate te întrebi de ce nu am contactat-o pe Paola. Doar o iubeam. În sângele meu scria numele ei. În toți acei ani în care m-am izolat, vinovăția nu contenea să strige în mine și să mă acapareze. O visam adesea, și în majoritatea viselor o strigam că am nevoie de ea, să vină lângă mine, însă prezența ei exista ca un gol imens. Ea îmi zâmbea, îmi făcea cu mâna și dispărea. Aceste vise se repetau mereu, aproape noapte de noapte, iar ziua eram ca un drogat ce căuta cu disperare soluții să mai expire. Am căutat-o după ce mi-am revenit cât de cât. Nu am găsit-o la adresa pe care o știam. După cei doi ani de suferință îngrozitoare, am alergat spre ea, fără nicio șansă. Nimeni nu știa unde aș putea să o găsesc, niciun vecin, și nu răspundea nici la numerele de telefon pe care le avea. Dispăruse din aria mea vizuală, din tot, iar eu mă gândeam atunci că poate a ales un alt doctor care să o țină sub observație.

Asta nu însemna că ale mele gânduri nu mai zburau spre ea. Însă, eram conștient că nu mă mai dorea în viața ei, poate murise, poate se mutase în alt oraș și își începuse o altă viață. Așa că, începusem să o refac și eu pe a mea.

Relația mea cu Naria, rezidenta, ajunsese deja la un anumit nivel intim și intelectual. Femeia aceea mă iubise cu adevărat. Trup și suflet, se dedica în întregime atât caracterului meu cât și cărnii mele. Învăța de dragul meu, şi mă asculta în orice îi spuneam, devenind o doctoriță cardiolog foarte bună.

Odată cu această relație, următorul pas fusese pagina de Facebook. Scriam sfaturi, articole, postam poze cu viața mea, cu clienții pe care îi operasem. Într-un an de zile crescusem atât de mult încât aveam deja un pic peste 100.000 de urmăritori iar de acolo, panta ascendentă devenise şi mai măgulitoare. Se vorbea despre mine şi în alte țări, îmi veneau pacienți din Franța, Spania, Cehia, Ungaria, Turcia etc. După un timp, cineva venise cu o idee,

să îmi fac un vlog în care să vorbesc cu oamenii, să le explic, să îi ajut să se trateze şi să îşi vadă de inima sănătoasă.

Astfel, am început canalul meu video pe youtube, Antonio Fognini, care în scurt timp a strâns în jur de un milion de abonați. Devenisem cunoscut inclusiv internațional şi mă urmăreau oameni pasionați de sănătate şi medicină din toate colțurile lumii. Acum, când scriu aceste rânduri, am peste două milioane de abonați și sunt unul din cei mai controversați medici. Celebritatea nu este totul în viață, sunt însă fericit că am reuşit să ajung în inimile multor oameni şi să îi ajut să ducă o viață sănătoasă. La debut însă nu vedeam aşa lucrurile. Cel mai grav a fost când am început să fiu cunoscut în Milano şi oamenii de pe strada mă salutau, sau îi auzeam șușotind pe la colțuri. Mă prefăceam adesea că nici măcar nu îi aud. Îmi era atât de greu să înțeleg că sunt persoană publică şi oamenii chiar dacă mă critică (să fim serioși, am și critici o grămadă!), nu o fac intenționat sau din rea voință.

Înainte de această operație, pe care o consider cea mai importantă a vieții mele, am mai avut una foarte importantă, acum doi ani. Eram deja cunoscut, oamenii aşteptau de la mine să fiu un doctor perfect, care face totul bine și nu dă greş niciodată. S-a ajuns până acolo încât mi s-a propus să fac operația de transplant LIVE și oamenii din toată lumea să vadă cum totul a decurs într-o manieră perfectă şi salvatoare.

Ca un prost, am fost de acord, considerând că nu are ce să meargă rău, iar eu voi fi denumit atunci omul anului 2016. Am discutat cu cei de la Youtube pentru un parteneriat. Partea administrativă s-a derulat în condiții foarte bune, toți au fost mulțumiți. Acasă, mă pregătisem sufletește așa cum făceam de fiecare dată. Naria locuia cu mine și încerca să-mi insufle starea ei de relaxare și de liniște.

— Totul va ieşi bine. Vei fi omul anului 2016. Ce altceva îți mai poți dori de la viață?

O strângeam în brațe, aproape plângând de emoții. Nu mă

gândeam că nu va reuşi, din contră, dar, aveam senzația aceea că sunt urmărit, că milioane de oameni mă văd şi eu trebuie să fiu perfect.

— Nu mă îndoiesc. Însă, ştii bine că nu-mi place să fiu în vizorul milioanelor de oameni.

— Bine, dar tu ai ales asta.

Mă uitam la ea şi aproape că mi se oprea respirația.

— Nu, nu am ales asta. Mi s-a întâmplat. Adică, nu mi-am dorit neapărat să fiu atât de celebru, şi tu ştii cel mai bine asta. Medicina pentru mine înseamnă mai mult decât celebritatea pe care o am acum. Nu-mi pasă de asta! Înțelegi? Am mai discutat şi credeam că îți este clar.

Ea nu ştia cum să mă ajute să-mi stăpânesc nervozitatea, eram tot transpirat, agitat.

— Dragul meu, dacă nu îți doreai, nu îți făceai blog şi vlog şi pagină.

Înghițeam în sec, a câta oară îi povesteam despre asta şi tot nu putea să admită că aşa e.

— Ți-am spus de multe ori, credeam că mă vor vedea o mână de oameni, de aici din Milano şi voi fi aici celebru, nu în întreaga lume. Am ajuns însă curând viral şi ce era să mai fac? Târziu mi-am dat seama că m-am lăsat prins în propria capcană.

Nu mai zise nimic, se închise în sine, și îmi dădu câteva momente de răgaz. Îmi pregătisem hainele şi curând pornisem spre spital. Ceva în mine mă agita că sunt un prost fiindcă am acceptat să fiu în vizorul omenirii. Nicio operație nu are o siguranță de 100%, oricât ar fi medicul de priceput. Cu gândul ăsta am păşit spre cabinetul de gardă, unde mă aşteptau colegii mei nerăbdători.

— Domnul doctor, sunteți pregătit?

Colegii mei, majoritatea erau prea invidioși să accepte celebritatea mea şi faptul că ei erau lăsați în umbră. Totuşi, asta nu mă împiedica să le răspund cu aceeaşi monedă. În afară de Naria, nu mai aveam niciun prieten de când fusesem promovat în întreaga lume.

— Nu mai pregătit decât tine, i-am răspuns obraznicului ce mă privea cu o sprânceană ridicată.

Am intrat în salon la pacient, un bărbat de treizeci de ani, care avea insuficiență cardiacă severă și care nu mai putea supraviețui fără o altă inimă.

— Domnule Cassio, vă rog să vă relaxați. În maxim o oră vom începe procedura de transplant. Vreau să fiți pregătit atât sufletește cât și moral, să gândiți cât mai pozitiv cu putință. Eu pot să vă asigur că voi face orice îmi stă în putere ca să vă ajut să treceți cu bine peste această încercare. Sunt aici dacă mai aveți nevoie de ceva.

În spatele meu, asistenta se pregătea să îi administreze doza de anestezie și să îi dea să semneze contractul de agreare a transplantului pe care îl făcea. Bărbatul, suferind, cu ochii albaștri abia deschiși, a semnat, cu ultima putere ce a avut-o. Eu m-am ascuns în cabinetul meu, cu gândurile mele și momentele de respiro dinaintea operației. Am fost atât de nesigur pe mine, de parcă presimțeam că nu va merge bine și să nu fac asta.

M-am pregătit intens, m-am rugat lui Dumnezeu să îmi dea putere și conștiință, deși știi prea bine că nu eram cu El în inimă prea mult. Aveam în schimb nevoie de ceva, de cineva, mai precis iar dacă oamenii din jurul meu credeau în El cu atâta ardoare, mă gândeam că poate reușesc să cred și eu.

Operația a început la scurt timp, iar eu împreună cu colegii mei, am fost atenți la orice mișcare. Anestezia deja își făcuse efectul și am început procedura de grefă. I-am deconectat inima, în timp ce îi puneam una artificială ca să nu îl pierdem. Totul era LIVE, pe viu, în direct pe internet. Oamenii ne scriau, ne încurajau și ne lăudau în asemenea măsură încât nu putea să se întâmple nimic grav. Nimic din ceea ce nu știam.

Ceea ce începuse bine în schimb, putea să rămână așa, puteam să fiu declarat omul anului 2016, premiat, onorat și invitat până și de Regina Angliei la ceremoniile lor. Durerea a fost maximă în

momentul în care, mi-am dat seama că ceva nu funcționează. I-am pus inima nouă, care părea să se muleze pe corpul fizic al bărbatului, însă în momentul în care l-am deconectat de la aparate, chiar spre final, pacientul a decedat.

Nu pot să explic în cuvinte, căci sunt prea sărace, acel moment în care omul murise pe masa de operație, cu noi toți în direct pe internet. M-am crezut atât de mare şi de tare, omul care rezolvă tot, care nu are nicio problemă profesional vorbind, care ştie să fie cel mai bun în ceea ce face. Totul s-a destrămat într-o clipă. În aceea clipă în care inima lui Cassio a cedat.

— Nu se poate, îl pierdem, domnul doctor.

Am încercat manevre de resuscitare, administrare de medicamente, am crezut că fac imposibilul posibil. Nimic nu a dat vreun rezultat. Pacientul murise şi nu îşi primise inima cea nouă. După o oră de încercări, de transpirații, de gândiri, am lăsat totul aşa după Voia Domnului, şi i-am redat libertatea de a pleca spre Cer. Mi-a fost teribil de greu să-l las. Îmi amintesc, în acele momente, Naria m-a părăsit, nu a fost alături de mine şi asta fiindcă eu i-am cerut-o. Ea voia cu tot sufletul să mă însoțească în angoasele mele, în depresiile crunte care au urmat, însă, nu i-am dat voie. Decât să fie lângă o legumă, mai bine singură sau să-și găsească iubirea în alt bărbat.

Zile la rând am străbătut oraşul pe jos, pierdut, ca un nebun care îşi caută identitatea. Ştiam că nu era după mine, însă continuam să mă învinovățesc, să mă dau cu capul de pereți, la cât am fost de prost. Tabăra celor de pe internet s-a împărțit în două, cei care mă blamau şi cei care aveau milă de mine. Nimeni însă, nimeni nu ştia prin ce am trecut în acele clipe, nimeni nu a fost în locul meu, în conştiința mea, în trupul meu şi în emoțiile mele. Le sunt recunoscător tuturor dar, nu le-aş dori să fie în pielea mea nici pentru o secundă măcar.

Acelea au fost clipele în care m-am despărțit de viață, definitiv. Ce să mai merg la psiholog? Nu-mi mai trebuia nimic. O lună de zile mi-au dat ăştia concendiu medical, să îmi revin. Repetam

cu voce tare mereu aceleași cuvinte: de ce? De ce eu? De ce mi s-a întâmplat asta? Naria mai venea câteodată să vadă ce fac, dacă am mai mâncat, însă nu o băgăm în seamă deloc.

— Vrei să te distrugi de tot? Asta vrei, Antonio? Foarte bine, dar atunci care mai e motivul pentru care ești aici? De ce mai trăiești dacă te automutilezi? Nu e mai simplu să mori?

Îmi vorbea urât, crud, sadic însă avea dreptate. Vorbele astea mă mai trezeau la realitate. I-am aruncat o privire dușmănoasă și i-am spus doar atât:

— Știi unde e ușa! Îți mulțumesc pentru tot dar, nu mai vreau să te văd vreodată.

Cu lacrimi în ochi a ieșit, fără să mai spună niciun cuvânt. Eram sătul pe atunci de toate predicile pe care încercau să mi le țină anumiți oameni. Cu părinții încheiasem orice fel de socoteală și nu mai ținusem legătura. Eram singur, singurel. Mi-am acceptat starea și după o lună, m-am reîntors la locul de muncă, unde avid să-mi recâștig reputația, am reînviat.

Familia tânărului mă dăduse în judecată pentru malpraxis, dar nu au avut câștig de cauză, evident. Nu greșisem cu nimic. Am făcut toate procedurile care se fac în asemenea condiții, am acționat timp de o oră ca să-l readuc la viață. Înainte de reîntâlnirea fulgerătoare cu Paola, tocmai câștigasem procesul și eram destul de calm. Acei doi ani, deși plini de chin și mutilări sufletești, m-au mai trezit la viață.

A urmat apoi, ceea ce știi deja, drag cititor, întâlnirea cu Paola, pe care ai citit-o la începutul cărții. Iar acum, ne aflăm iar de unde am plecat.

## *Prezent*

Sunt în sala de operații, tremur, nu pot să mă stăpânesc. Cumva, trebuie să-mi revin în simțiri, căci o aduce pe ea în sală. Este atât de frumoasă, chiar și așa cu ochii închiși, fără nicio speranță. Îmi iau toate măsurile de siguranță că nu voi claca orice ar fi. Trăiesc

prezentul şi suntem aici, amândoi. Dumnezeu nu va îngădui ca să mă părăsească. Nu va face asta. Nu!

— Domnule doctor, pacienta este anesteziată deja, putem începe oricând.

Inspir, expir, dau afară tot aerul pe care l-am acumulat în mine, toate greutățile, vinovățiile şi le transfer lumii exterioare. De ce simt că totul e deja planificat? De ce simt că noi nu facem nimic de la noi ci totul e deja prestabilit?

— Suntem pregătiți de transplant. Când spuneți dvs începem, mi-a şoptit o asistentă.

Îi fac semn din cap că acum e momentul cel mai bun. Mă uit la cei din jurul meu şi toți aşteaptă ca deşteptăciunea şi experiența mea să dea pe afară şi să curgă, luându-i şi pe ei. Trag aer în piept şi încep.

Inima ei abia dacă mai bate, pulsul îi este atât de mic. Tai în carne vie zona pieptului ei, strecurându-mi acolo, toate cunoştințele şi dorințele mele să o ajut să-şi revină. Conectez inima artificială, după care începe procedura de scoatere a inimii ei, care durează ceva. Îmi este atât de greu să i-o scot, lacrimile împânzindu-mi chipul. Cei din jur îmi dau semnale să mă liniştesc.

— Antonio, dacă nu poți, îl chemăm pe doctorul Giuseppe.

Continui cu mai multă tărie şi îi scot inima. Îmi înăbuş strigătul când o văd în mâna mea. Inima ei în palma mea. Oare i-am distrus şi dragostea? Oare mă va mai iubi? Procedura mai complicată este să potriveşti inima străină. Iau deci inima socrului meu şi o depun în toracele ei.

Pare că totul decurge minunat, inima este acceptată, şi trec la următoarea fază. Închiderea pieptului.

Cu pricepere şi curaj, îi cos pielea şi o deconectez de la inima artificială. Stau cu sufletul încrâncenat uitându-mă la pulsul ei, care începe să urce. După câteva ore, iată inima îi funcționează cu bine!

Mă bucur atât de mult, zâmbesc şi o trimit la terapie intensivă să fie ținută sub observație. Primul lucru pe care îl fac este să trec

pe la cabinetul meu acolo unde mă aşteaptă Antonia. Cum o văd, o iau în brațe şi o strâng tare la piept.

— Mami e bine! A acceptat inima nouă! Mami va rămâne cu noi pentru încă zece ani!

O pup şi facem piruete şi aproape dansăm în cabinetul meu. Trec orele, şi eu știu că lucrurile mai pot degenera dar, nu mă gândesc la această posibilitate. Nu acum. Dumnezeu îşi doreşte ca ea să mai rămână aici. Noaptea trece şi vine ziua următoare, când mergem amândoi să o vedem. O asistentă mă ia de mână.

— Domnule doctor, din păcate nu am veşti bune. Pacienta nu s-a mai trezit.

În mod normal, trebuia în câteva ore să se trezească. Îi verific pulsul şi observ că e tot mai mic. Sunt şanse mari să ajungă în comă.

Cobor la Giuseppe, să mă consult cu el. Acesta însă nu mă poate ajuta cu nimic. Îmi spune atât de sec:

— Mai mult nu putem face. Aşteptăm și vedem.

Cobor iar la terapie intensivă, acolo unde fetița plânge amarnic.

— Ce s-a întâmplat îngeraş?

— Mama, mama a....

Venind din depărtare aud sunetul morții. Sunetul aparatului care a lăsat un suflet să zboare. Paola nu mai e. A părăsit această lume, ducând cu ea și inima mea.

— Nu! Nu! Nu accept asta!

O trag pe fetița de lângă ea, și încep să îi fac procedurile de resurecție. Asistenta de lângă mine mă acompaniază. Încerc o dată, de două ori, mă zbat, lupt, trag de ea, o smucesc, urlu ca să-și revină, să vină înapoi, îmi las capul pe ea și plâng, îmi arăt pumnii către Divinitate, o iau de mână, o pup, o sărut, o chem înapoi... în zadar... A plecat. Paola și-a luat zborul. Ridic ochii spre cer, și aștept un semn.

Cea mai blestemată zi, una din acelea în care îți vine să nu te mai ridici din pat, și să te lași purtat de nimicnicie. Mi-am ucis iubita. Eu am ucis-o. Eu! Am omorât-o cu bună știință. I-am luat dragostea și am făcut-o fărâme. Sunt un criminal.

Îi constat decesul și nu pot să mă dezlipesc de ea. Nu vreau să o ducă la morgă, iar acolo să îi desfigureze chipul cel frumos. Lacrimi nu mai am, dar stau așa, deasupra ei și cu degetele îi refac conturul feței, a trupului, precum un pictor. Mi-am omorât propria creație. Undeva, ea e fericită, fericită că s-a eliberat de dureri, dar mie, mie îmi va lipsi întotdeauna.

Antonia, plânge lângă mine şi îmi arată un carnet pe care ea l-a adus, ca mama ei să mai poată nota ceva pe el. Nu a mai apucat. Nu s-a mai trezit să ne luăm rămas bun de la ea. Jurnalul ei începe după ce m-a cunoscut pe mine, în acel magazin. Şi se termină aşa:

*Scumpul meu Antonio,*

*Dacă citești aceste rânduri înseamnă că nu mai sunt într-o existență fizică pe acest Pământ. Aripile mi-au căzut și sunt conștientă că acolo unde sunt, mă simt vie și fericită. Vreau să știi că te-am iubit mereu, sincer și curat, chiar dacă ție ți s-a părut că nu e așa. Nicio secundă nu m-am prefăcut, ci ți-am arătat tot ce simt. Nu știu de ce n-a mers, de ce s-a sfârşit înainte să înceapă. De ce ne-am cunoscut atât de târziu, ca apoi să ne luăm rămas bun atât de devreme. De ce nu am fost eu în locul Marisei, să te țin în brațe noapte de noapte, să te învelesc atunci când dormi, să închid ochii când tu îți așezi buzele pe buzele mele și mai ales să te aștept caldă, după o zi întreagă în care ai alergat printre trupuri bolnave.*

*Nu înțeleg de ce nu ne-am apropiat când era timpul și de ce am lăsat ca toate vinovățiile să ne afecteze cumpătul și iubirea? În fond, inimii nu-i pasă pe cine iubeşte, dar îi pasă cum se simte. Puteai să fi un cerșetor, te iubeam la fel de mult. De ce pe tine? N-am găsit răspuns. Și poate nu știm de ce un suflet ne este mai drag decât altul, cert e că din inima mea nu te-am scos niciodată.*

*Oare poți să fii orice și nimic în același timp? Dacă e așa, avem o șansă. Am să îți trimit de sus, toată iubirea de care sunt capabilă și am să te învălui în ea, în fiecare seară. Nu vei ști cine te-a atins, cine s-a jucat cu tine, dar dacă vei privi spre cer, la luna care strălucește, lângă ea, o steluță îți va face cu ochiul. Să știi că sunt eu.*

*Când sufeream stăteam adesea să mă gândesc dacă merită să îți mai port iubirea în torace. Voiam să o arunc, să mă scap de ea, să fug, să mă ascund într-o lumină purpurie și de acolo să te privesc, dar fără să știi că eu mai exist. Mă gândeam, oare poți să-mi frângi inima și să o arunci fără să mă doară? Căci era cumplit, Antonio drag, era cumplită suferința ce o simțeam.*

*Timpul se apropie de final. Cu fiecare secundă chipul tău se apropie de mine şi-mi zâmbeşte dulce, căutându-mi sufletul. Ai curajul să te aventurezi lângă mine? Să lăsăm durerile, frustrările şi să le dăm drumul în Univers! Mângâierile tale, îmi vor lipsi căci acolo unde merg nu vei exista tu. Mă voi împinge în păcatul de a te vedea de sus şi a te ghida în fiecare moment al vieții tale tumultoase. Să nu mă plângi, Antonio, să nu verşi lacrimi în urma mea, însă te rog să-ţi aminteşti că am fost într-o zi ascunsă în adâncul sufletului tău şi ţi-am fost vis și muză până mi-a cedat inima. Nu vreau să cred că iubirea ce ne-a fost distrusă de moarte, este cauza plecării mele, însă trebuie să știi că am suferit ani la rând din cauza acestei iubiri.*

*Te-am pierdut în timp ce mă căutam pe mine....*

Deși lacrimi nu mai am, în interior totul explodează în mine. Nu-mi mai simt corpul, mâinile, picioarele, nu mai simt că aparțin undeva, că există un spațiu pe care să-l parcurg. Iubirea adevărată a fost ea, singura care mi-a dăruit atât fiori cât și stări tensionate, febrile, temeri, și angoase. Mi-a dăruit totul și nimic. Viața mea niciodată nu va mai fi la fel.

Paola, inima mea îți aparține pe vecie!

# EPILOG

Stau aşezat la masă, și încerc să scriu aceste rânduri, însă ochii îmi amintesc cât de sensibil sunt și cât de îndurerat. Am încheiat cartea după două luni de la evenimentul ce mi-a tulburat conştiința, adică moartea Paolei. Nici nu mai aveam de gând să public această carte, ce rost ar mai avea, mă gândeam eu, însă editorul nu a fost de aceeaşi părere. El mi-a spus că oamenii pot învăța multe din experiențele mele, din durerile şi trăirile mele şi într-un fel îi dau dreptate. Când voi vedea prima oară în mâna mea această carte, îmi voi aminti că fac asta pentru ea.

La început, cartea avea un titlu simplu, Memoriile doctorului Antonio Fognini, un titlu pe cât de firesc, nu-i aşa? Faptul că l-am schimbat acum pe final se datorează poveştii de iubire. Voiam ca lumea să nu mă mai privească aşa cum a obişnuit să o facă, un doctor bun, profesionist dar, dur, arogant şi insensibil. De aceea, când am terminat partea a douăsprezecea, l-am sunat pe editor şi i-am zis:

— Ştii, m-am hotărât să îi schimb titlul.

Tonul lui nu era unul foarte vesel, mai degrabă, acid şi apăsat.

— Cum ai vrea să se numească?

Am stat puțin să cuget, am inspirat adânc şi i-am spus rar, parcă silabisit.

— S-a sfârşit înainte să înceapă.

Cred că atunci a fost momentul cel mai potrivit să preiau eu frâiele vieții mele. Argumentele editorilor au început să curgă, însă nimic nu m-a înduplecat şi până la urmă a rămas aşa. Iar acest titlu vine de la povestea ei şi a mea. Căci iubirea noastră, aşa cum a fost ea, a durat prea puțin. La început şase luni, iar când am regăsit-o, doar patru. Mai puțin de un an. Aproape un an în care mi-am dat seama, cât de mult contează să fim recunoscători pentru persoanele

de lângă noi, să fim plini de iubire, să nu ne certăm, să nu aruncăm vorbe urâte la întâmplare, să nu fugim. Am realizat asta prea târziu, Paola nu mai era atunci, dar memoria ei nu va pieri niciodată.

Iar dacă vreodată vei fi curios de povestea ei, să ştii că jurnalele femeii iubite sunt bine scrise și păstrate și pot deveni o carte, la fel ca aceasta.

Îmi doresc din suflet să rămâi cu ceva după lecturarea întâmplărilor din viața mea, căci orice viață are o poveste de spus. Iar a mea este aceasta pe care tocmai ai terminat-o.

Cu stimă şi respect,

Antonio Fognini

## *Povestea din spatele poveștii*

Ai terminat de citit această carte și îți sunt recunoscătoare. Mă simt însă datoare să-ți spun câteva cuvinte despre acest roman care pe mine m-a fascinat cât timp l-am scris. Totul a început în 2018 când într-o noapte, pe la începutul lui ianuarie sau februarie, am avut un vis cu un doctor care avea soția bolnavă de cancer. Suferința lui, și faptul că eu (cea din vis), îl ajutasem să-și revină, m-a făcut să mă gândesc la o posibilă poveste.

Au trecut câteva luni și la sfârșitul lunii martie m-a apucat o puternică criză de rinichi. Am mers la spital unde am stat trei zile. Am fost destul de grav, aproape să dau în septicemie. Atunci am cunoscut un doctor urolog care mi-a salvat viața. După o lună de zile de la acel eveniment, în mintea mea a început să curgă povestea. Deja știam cum se numesc personajele, cum se va numi cartea și am început să o scriu. Scriam cât puteam, apoi iar uitam de carte și iar scriam și tot așa. Între timp am terminat un alt roman, Blestemul Tăcerii, și pe acesta l-am lăsat în paragină. Știam că e un roman mult așteptat, fiindcă am pus mult suflet în scrierea lui. Simțeam fiecare trăire a lui Antonio, fiecare strigăt al Paolei, fiecare remușcare a Marisei. Toate existau în mine și își cereau partea la poveste.

Anul acesta am luat hotărârea ca de ziua mea să o public. Și iată că am reușit să o fac! Povestea aceasta specială pe care ai citit-o este parte din mine, din sufletul meu, și crede-mă, ador fiecare cuvințel scris.

De aceea, visul meu e ca romanul să ajungă cunoscut peste tot în lume. Faptul că l-ai citit în mediul online mă bucură enorm. Am însă o rugăminte. Dacă ți-a plăcut cartea, te rog să dai sfoară în țară și să spui prietenilor, cunoscuților și tuturor celor care citesc despre ea. Dacă ajunge cunoscută, am șanse mari să pot să o public și în alte țări, cum ar fi Italia, Franța, Spania, Anglia, Statele Unite etc. Este visul meu suprem ca acest roman să ajungă în cât mai multe țări și limbi, poate chiar să fie și ecranizat.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru inspirație, pentru tot ce sunt, pentru momentele în care credeam că n-am idei dar, ele veneau cum mă puneam la scris.

Mulțumesc cititoarelor mele dragi, Ana Maria Culmeș, Antonia Alexandra Szabo, Laura Alexandra Candrea, Eva Anca, Iulia Dudaș, fetele acestea fiindu-mi prietene, le respect și le iubesc foarte mult.

Mulțumesc lui Norbert Marton, pentru coperta aceasta minunată, tehnoredactarea divină și suportul moral pe care mi l-a oferit pe tot parcursul scrierii acestei minunății.

Mulțumesc prietenilor de la Print Expert, care se cunoaște că sunt experți în ceea ce fac și tipăresc cu mare drag și iubire cărțile mele! Să nu mai vorbim de calitatea excepțională a tiparului.

Mulțumesc ție, celui care mă citești. Îmi doresc din suflet ca această carte să ajungă la cât mai mulți și mai ales, să ajungă în inimile oamenilor.

Și încă ceva, te aștept cu o părere pe grupul meu, pe profilul și pagina mea de facebook, și pe Instagram, unde mă găsești sub același nume: Ioana Dumitrăchescu sau Zanuka Lisandros.

Te îmbrățișez cu mult drag!

TIPĂRIT LA:
print expert
**CONTACT:**
W: www.print-expert.ro
E: office@print-expert.ro
T: 0742 279 734